

HARLEQUIN

Супер

152

издание 1996 г.

ПРЪСТЕНЪТ НА НЕЛСЪН

Даяна ПАЛМЪР

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ДАЯНА ПАЛМЪР ПРЪСТЕНЪТ НА НЕЛСЪН

Превод: Сияна Качакова

chitanka.info

Алисън Хетъуей не е срещала мъж като Джийн Нелсън. Той има незавидна репутация, но тя знае, че младият мъж крие ужасна тайна и е бил жестоко наранен. Прекрасната Алисън е изкушение, на което Джийн не може да устои. Загадъчната ѝ красота извиква у него нежност и страст, непознати досега. Но би ли могъл да повярва на хората и да убеди Алисън, че я обича и е достойна да носи пръстена на Нелсън?

ПЪРВА ГЛАВА

Той беше забележителен мъж и го знаеше. Създал си бе репутация сред жените, че никога не отхвърля неприлични покани. Но огромните очи на жената от масата в ъгъла, които внимателно го оглеждаха тази вечер, просто го дразнеха. Изминалите шест месеца бяха трудни и той бе започнал да пие много, а също и да прекарва повечето от времето си с различни жени — поне така твърдеше неговото семейство. Не че той обръщаше някакво внимание на това. Не и след като знаеше, че те не са истинското му семейство.

Хвърли й един поглед, с който обхвана всичко — от черната плитка, твърдите гърди, скрити под мека бяла плетена блуза, до тънкия кръст, пълните бедра и дългите елегантни крака, обути в тесни джинси. Тя седеше на масата в ъгъла заедно с доведения му брат Дуайт и неговата годеница Уини. Не знаеше името й, но беше сигурен, че е от друг град и е гостенка на Уини. Прайър беше малък град в щата Уайоминг и новините се разнасяха бързо.

Отпи от уискито и се втренчи замислено в чашата. Трябваше да помисли върху живота си, който напоследък се състоеше от пиене и креватни истории с всякакви жени, за които на следващата сутрин не можеше да си спомни нищо. Дейл Бранигън го бе улучила в такъв момент и сега го преследваше неуморно. Тя не изглеждаше зле, но му напомняше за Дуайт, заради когото сега се пържеше в този ад.

Той погледна към мрачното лице на Дуайт, толкова различно от неговото, и нарочно вдигна чашата към тънките си устни с иронична усмивка. Изпи я до дъно, но когато барманът го попита иска ли още, отговори отрицателно. Не го спря Дуайт. Спря го изразът върху лицето на жената, която седеше с Дуайт и Уини. Имаше нещо успокоително в съчувствения й поглед. В началото си мислеше, че тя флиртува, но явно не беше така. Когато очите им се срещнаха, той почувства тръпка на възмущение. Странно. Никога не се бе чувствал така. Сигурно беше от алкохола.

Огледа се. Барът беше пълен предимно с мъже. За щастие Дейл не беше тук, за да му досажда. В петък вечер той често ходеше до Билингс и търсеше развлечения. Но тази вечер не беше в настроение. Случайно бе чул забележка по свой адрес от работниците в ранчото и избухливият му нрав му костваше един добър механик. Беше непредвидим и за самия себе си, когато се ядосаше. Със студена усмивка реши, че сигурно е наследил това от баща си. От истинския си баща, а не от мъжа, който беше женен за майка му повече от двадесет години. Допреди шест месеца името му беше Джийн Нелсън и беше известен като сина на Ханк Нелсън. Но преди шест месеца, десет години след съпругата си, Ханк Нелсън почина и остави завещание, по-скоро признание, което съдържаше шокиращата новина, че е осиновил Джийн на четиригодишна възраст.

Джийн усети, че безцелно плъзга чашата по бара и спря. Плати и тръгна към вратата.

Дуайт го повика. Той се поколеба. Сега неговият по-малък доведен брат беше главният управител на ранчото Трипъл Ен. Това беше най-големият удар върху гордостта на Джийн. Той беше поголемият син, но сега бе извън играта, а Дуайт — законният наследник. И трябваше да се примири с това положение за следващите тридесет години.

Накриви шапката си и се запъти към масата на Дуайт. Издълженото му лице беше мрачно и сурово, а бледозелените очи изглеждаха като мокри маслини под миглите, гъсти и черни като правата коса.

— Не познаваш Джийн, нали Алисън? — попита усмихнатото Уини.

Уини беше руса и много хубаво миньонче. Нейната свежест подхождаше на Дуайт, който също беше рус и със сини очи — факт, който често измъчваше Джийн, сестра им Мари беше също светла. Само Джийн беше тъмен и единствен той имаше зелени очи. Майка му бе руса и синеока, също като Ханк Нелсън. Защо никога не бе обръщал внимание на тези неща? Може би нарочно ги бе отбягвал.

— Не, не се познаваме — каза Алисън меко. Тя го погледна с лешниковите си очи, които бяха причината за моментното му вълнение. Никога не беше виждал такива очи. В тях имаше нещо,

което като че ли стопляше душата му. — Приятно ми е, господин Нелсън — усмихна се тя. Беше като слънчев лъч в мрачен облачен ден.

Джийн усети тихото ѝ дишане. Тя го нарече господин Нелсън, но той не беше Нелсън. Какво, по дяволите, беше името, което някога е знаел. Той кимна отривисто.

— Госпожице...?

— Хетъуей — помогна му тя.

— Към ранчото ли отиваш? — попита Дуайт с помирителен тон.

— Да.

— Ще се видим там тогава.

Джийн погледна още веднъж нежното овално лице на жената. Очите и устата ѝ бяха добре очертани. Не беше красавица, но имаше чар. А когато я погледна, без да се усмихва, тя се изчерви. Странно за жена на нейната възраст. Вероятно беше около двадесет и петгодишна.

— Джийн, ще дойдеш ли на барбекюто утре вечер? — попита го Уини.

Той все още гледаше Алисън.

— Сигурно — отговори и извъртя леко глава към Алисън.

— Гостенка на Уини ли сте? — попита бавно, без забележим акцент.

— Да — отвърна тя, — само за няколко седмици предполагам. — И спря. Той я притесняваше. Никога не беше изпитвала толкова силно влечение към някого.

Джийн вече трябваше да тръгва. Тази жена го караше да се чувства като току-що пробудил се от дълбок сън, без да разбира защо.

— Е, да тръгвам — каза той, сякаш насила. Кимна и се отправи с тежки стъпки към вратата.

Алисън Хетъуей го наблюдаваше. Никога не бе срещала толкова очарователен мъж. Той приличаше на каубой, каквито бе виждала по телевизията — висок, слаб и жилист, с широки рамене, тънък ханш и дълги силни крака. Не разбираше много от мъже, но беше силно разтърсена от кратката среща.

— Не съм си и мислел, че ще остане — каза Дуайт с печална усмивка. — Напоследък доста ме избягва, също и Мари.

— Не се ли държи по-различно вкъщи? — попита Уини своя годеник, като нежно погали с малката си ръка неговата. Дуайт стисна ръката ѝ.

— Джийн не говори за това. Държи се сякаш нищо не се е случило. Мари много се тревожи, аз също. Ние го обичаме, но той е убеден, че вече не е част от семейството.

Алисън слушаше, без да разбира за какво говорят.

— Много по-възрастен от теб ли е, Дуайт? — попита тя.

— Около шест години, на тридесет и четири е — усмихна се той.

— Но не е мъж за теб — добави Уини меко. — Джийн преживява тежък период. Той е наранен и се озлобява срещу всеки, който се опита да се доближи до него.

— Така е — каза Дуайт. — Състоянието му непрекъснато се влошава през последните няколко месеца — жени, алкохол, побоища. Тази сутрин удари с юмрук механика ни и го уволни.

— Човекът го заслужаваше — обади се Уини. — Ти чу какво каза на Джийн.

— Нямах да му каже нищо, ако брат ми не беше започнал да се държи като наемен работник, вместо като шеф — отвърна Дуайт ядосано. — Той мрази да се грижи за добитъка. Има способности на управител, а аз нямам. Затова предпочитам грижите за добитъка. Но завещанието размени задълженията ни. Сега и двамата сме в окаяно положение. Аз не мога да се справям с работниците, а Джийн не иска. Ранчото ще отиде по дяволите, защото той не се захваща с работата. Пие много през почивните дни и работниците вече не искат да работят за него. Измислят си извинения, за да напуснат или да бъдат уволнени.

— Но... той изпи само едно питие на бара — каза Алисън объркано, защото според нея едно питие не бе твърде много.

Дуайт смръщи русите си вежди.

— Така беше, погледна те и остави чашата. Ти като че ли го притесни. За първи път го виждам да спре след първата чаша.

— Почти никога не излиза трезвен от бара — допълни Уини.

— Горкият — въздъхна Дуайт. — Съчувствам му. Представям си как бих се чувствал на негово място. Толкова е самотен.

— Повечето хора — каза съчувствено Алисън, — когато бъдат наранени, започват да вършат неща, за които после съжаляват.

Уини се усмихна топло.

— Ти си толкова добра. Би намерила извинение и за най-жестокия убиец.

— Невинаги, това е особен случай.

— О, извинявай!

— Между мен и твоят бъдещ девер има нещо много общо — въздъхна Алисън. — Поне така ми се струва.

През нощта отново я нападнаха кошмарите. За да не чува изстрелите на пистолетите и ужасните писъци, тя стана, наметна халата и отиде в кухнята. Уини вече беше там, майка ѝ все още спеше. Госпожа Манли обичаше да спи до късно, за разлика от дъщеря си.

Вълнистата коса на Алисън се спускаше по раменете, лицето ѝ беше бледо, а под лешниковите очи имаше тъмни сенки.

— Лоши сънища ли сънува? — попита нежно Уини. Алисън се опита да се усмихне и отпи от горещото кафе, което Уини ѝ предложи.

— Радвам се, че си тук — продължи Уини.

Тя беше облечена в скъпи памучни дрехи. Открай време семейство Манли беше в много по-добро финансово състояние от семейство Хетъуей, но това не бе пречка госпожа Манли и майката на Алисън да бъдат много добри приятелки. Когато Уини и Алисън пораснаха, те също станаха добри приятелки. Всички живееха близо до Бизби, щата Аризона, когато момичетата ходеха на училище. След това господин Манли постъпи на работа в международен минен концерн и заедно със семейството си се премести тук, в Прайър, а Алисън замина с майка си и баща си в Централна Америка.

Последните няколко седмици бяха ужасни за Алисън. Веднага щом се върна в Щатите, тя се обади на Уини и ѝ дойде на гости. А снощи беше първата вечер от доста време, когато излезе сред хора. За нея пишеше по вестниците, а това не ѝ харесваше. Затова се беше върнала в родината си. Засега успешно прикриваше следите си, но не знаеше докога.

— Барбекюто е довечера. Трябва да дойдеш — каза Уини. — Не се притеснявай — добави бързо, като видя, че лицето на приятелката ѝ се вкамени, — ще бъдат хора, които обичат родеото, приятели на Дуайт.

— Братът на Дуайт каза, че може би ще дойде — промълви Алисън.

— За Бога, не предизвиквай съдбата, не се сближавай с Джийн. Току-що преживя един неин жесток удар, не ти трябва повече —

изстена Уини.

— Да, знам. — Алисън обви с ръце чашата и затвори очи. — Може би сега съм твърде уязвима. Заради самотата. Никога преди не съм била толкова самотна — когато отвори очи, те бяха изпълнени с паника.

— Докато аз и семейството ми сме живи, ти никога няма да бъдеш самотна — заяви Уини и постави ръка на рамото ѝ. — Ние всички много те обичаме.

— Да, зная и съм ви признателна, че ме приехте в дома си. Не мога да се върна в Бизби, защото мама и татко дадоха къщата под наем, преди да заминем за Централна Америка. — Гласът ѝ потрепери. — А след това дори не посмях да отида да си взема вещите. Страхувах се, че ще има репортер наоколо.

— Ужасът ще отmine, когато свършат военните действия. Репортерите те преследват, защото знаеш какво се е случило в действителност. Когато всичко утихне и правителството въведе ред, ще те оставят на мира. А дотогава можеш да останеш тук.

— Не преча ли? Твоята сватба...

— Моята сватба е след шест месеца — напомни ѝ Уини — и ти ще ми бъдеш шаферка. А тогава всичко ще бъде само лош спомен. Трябва отново да започнеш да живееш.

— Надявам се — проплака Алисън. — О, надявам се!

Джийн влезе вкъщи. Мари, доведената му сестра, го погледна ядосано. Приличаше на него, но беше дребничка и много устата.

— Дейл пак се обади — съобщи му раздразнено. — Тя, изглежда, мисли, че сте сгодени?

— Не се женя за всяка, с която преспивам.

— Тогава поне ги предупреждавай — отвърна тя.

— Бях пиян — сви рамене Джийн.

Мари се приближи към него и каза загрижено:

— Погледни какво правиш със себе си, Джийн. Това е твоят дом, а аз и Дуайт сме твоето семейство.

— Не започвай отново — бледозелените му очи гневно светнаха.

— Да, не искаш да слушаш. Пиеш, гуляеш, не контролираш работниците — миналия ден видях Ранс посред бял ден с бутилка в

ръка.

— Ако го видя, ще поговоря с него.

— И кога ще бъде това? Ти си твърде зает, за да свършиш нещо в ранчото.

Той не отговори. Ботушите му оставяха мокри стъпки по килима.

— Ами Дейл? Какво да ѝ кажа, ако се обади отново? — извика след него Мари.

— Кажи ѝ, че съм отишъл в манастир и съм дал обет за безбрачие.

— Чудесно — промърмори тя, а после се намръщи. Защо Джийн се прибираше толкова рано в петък вечер?

На следващата сутрин разбра. Дуайт ѝ разказа за срещата му с Алисън.

— Казваш, че я е погледнал и е оставил чашата на бара? — попита Мари стъписано.

— Да, точно така. Не можеше да свали очи от нея.

— Красива ли е? — попита Мари. Дуайт поклати глава отрицателно.

— Хубава е. Много е сладка. И фигурата ѝ не е лоша. Но не е красива. Странно, Джийн не се заглежда по такива жени. Той харесва нахални жени, каквито се срещат по родеото. Но изглежда Алисън го заинтригува.

— Ако тя е била причината той да се прибере трезвен в петък вечер — шапка ѝ свалям — каза чистосърдечно Мари. — Джийн беше толкова различен снощи. Сякаш отново бе предишният... Сега си давам сметка колко много се е променил през последните няколко месеца.

— Да, знам какво му е. Не можех да разбера, преди да се поставя на негово място. Когато разбра за баща си, той почти полудя.

— Ние не сме виновни и Джийн го знае. Няма да е винаги такъв. Трябва да се оправи.

— Една вечер, когато беше пиян, говореше, че никога няма да има деца — заради неизвестното си потекло — въздъхна Дуайт. — Надявам се, че някой ден ще ни разбере.

— Може би за това ще ни помогне госпожица Хетъуей. Щом е могла да му повлияе и то от разстояние...

— Но тя не е неговият тип — отговори Дуайт и ѝ разказа за скромната госпожица Хетъуей.

— Боже мой! Горкото дете! — прошепна Мари.

— Тя е очарователна дама — усмихна се Дуайт. — Уини много я обича. Толкова много, че няма да ѝ позволи дори да погледне Джийн, да не говорим за нещо повече.

— Да, разбирам. Ангелът и злодеят. Просто помечтах малко — усмихна се тъжно сестра му.

— Няма нищо лошо в мечтаенето — каза Дуайт и се изправи, — но то няма да ни помогне в управлението на ранчото.

— Или в подготовката на барбекюто. Успех с бумагите.

Той се намръщи.

— След няколко месеца ще останем без ранчо. Джийн изобщо не иска да ми помогне.

— Ти помоли ли го?

— Да, но той не беше в настроение да ме изслуша.

— Не се предавай. Винаги имаш още една възможност.

Той излезе, като остави сестра си да гледа замислено в далечината.

ВТОРА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че ми стои добре? — попита Алисън, като гледаше притеснено красивата огърлица, която Уини ѝ беше дала за барбекюто.

Бяха прекарали един мързелив ден вкъщи и вече бе време да тръгват към ранчото Трипъл Ен.

— Стига с тази паника! Изглеждаш чудесно — увери я Уини, — без да си в крак с последната мода. Това е съвсем подходящо дори и за Прайър — добави с игрива усмивка.

Алисън въздъхна срещу отражението си в голямото огледало. Младата жена срещу нея ѝ беше непозната. Черната ѝ дълга вълниста коса се спускаше свободно и обрамчваше овалното лице, като му придаваше загадъчен чар. Беше си сложила грим, който подчертаваше лешниковите ѝ очи, а дългата пола и прилепналата блузка издължаваха фигурата ѝ. Преливащите се в зелено, бяло и черно шарки бяха екзотични и много подходящи за високото ѝ леко закръглено тяло.

Уини работеше като моделиер в местния универсален магазин и дрехите, които купуваше, бяха със значителна отстъпка. Тя познаваше всички тайни на красотата: начините за прикриване на недостатъците по лицето и фигурата, а също и начините за подчертаване на хубавото в тях. И ги беше използвала върху своята гостенка така, че тя не можа да се познае.

— Знаех, че ще бъдеш най-хубавата на барбекюто, ако се облечеш и гримираш подходящо — кимна Уини, доволна от работата си. — Радвам се, че най-после ми позволи да направя тази прекрасна дама от теб. Мъжете ще се въртят наоколо. Дуайт има един приятел, много подходящ за теб. Сигурна съм, че ще те хареса.

— Чудесно — засмя се Алисън, но тайно се надяваше един особен мъж, който се казваше Джийн, да я удостои поне с кратък поглед.

Тя нямаше представа какви бяха проблемите му, но фактът, че и той беше наранен, ѝ бе достатъчен да изпитва приятелски чувства към

него. Не е хубаво да си самотен, когато нещо ти тежи на сърцето.

— Като цвете си, повярвай ми! — Уини я измъкна от стаята и я заведе в гостната, където ги чакаше майка ѝ. — Мамо, погледни какво направих с Али! — извика тя.

Госпожа Манли — висока, посивяла от годините, жена, се усмихна.

— Изглеждаш чудесно, Али. Бих желала родителите ти да могат да те видят.

— Аз също, госпожо Манли — прошепна Алисън.

— Прости ми — съжали старата жена, — майка ти и аз бяхме най-добри приятелки тридесет години. Като зная колко ми е тежко, на теб сигурно ти е десет пъти по-трудно.

— Животът продължава — въздъхна Али, като плъзгаше дългите си пръсти по елегантната пола. — Не е ли прекрасно? Не зная как да благодаря на теб и Уини за това, че ми позволихте да остана при вас. Аз наистина няма къде другаде да отида.

— Сигурна съм, че имаш много познати — сгълча я меко Уини и я прегърна. — Но аз все още съм най-добрата ти приятелка. Спомняш ли си, когато бяхме в седми клас в Бизби и всеки ден след училище трябваше да се катерим по планината, за да се приберем вкъщи?

— Понякога Аризона ми липсва — каза Алисън с празен поглед.

— А на мен не — поклати глава госпожа Манли. — Често сънувах това място в кошмарите си, след като се преместихме тук — добави внимателно тя и смени темата. — По-добре е да тръгвате, ако не искате да закъснеете.

До дома на Нелсънови стигнаха с колата на Уини — малък спортен японски модел, който много ѝ подходеше. Алисън също можеше да кара, но нямаше шофьорска книжка. Не ѝ беше необходима там, където прекара последните две години.

— Преди да влезем — каза Уини разтревожено, — искам да ти напомня да стоиш далеч от Джийн. Той и без това не е особено приветлив към кротки и срамежливи жени, но аз не се шегувах, когато ти казах, че е опасен. Дори брат му и сестра му гледат да стоят понастрана от него, когато се стъмни.

— Не може да е чак толкова лош — усмихна се Алисън.

— А ти не бъди чак толкова сигурна — каза Уини убедено — и се пази.

— Добре — обеща Алисън и кръстоса пръстите си срещу уроки.
— Зарязала го е приятелката му, сгодил се е за непоносима жена или майка му го е била като малък? — попита тя сухо.

— Джийн никога не е бил зарязван, а според Дуайт, майка им е била светица, която всички са обичали. Починала е преди около десет години. Баща им е бил фермер с широко сърце. Имали са щастлив семеен живот. Неговият... баща почина преди шест месеца — даде пълна информация Уини.

Алисън се учуди на колебанието в гласа на Уини, когато говореше за господин Нелсън.

— В такъв случай знаеш ли какво не е наред с него? — настоя тя.

— Да, но не мога да ти кажа — беше внимателният отговор. — Това всъщност не е моя работа, а и хората от градчето непрекъснато досаждат на Дуайт, което изобщо не му е приятно. Не искам да съм груба, но това засяга най-вече Джийн и не мога да го споделя с теб.

— Разбирам.

— Не, нищо не разбираш, но Дуайт или Мари могат да ти кажат някой ден.

— На кого прилича Мари? На Джийн или на Дуайт?

— По-скоро на Дуайт — руса, синеока. Джийн е различен, някак по-хладен и безразличен.

— Забелязах. Никога ли не се усмихва?

— Рядко, обикновено, когато уязвява някого. Той не е приятен човек — прекалено арогантен, горделив и импулсивен. Сама ще разбереш, но просто искам да те предпазя, доколкото мога.

— Знаеш, че мога да се грижа за себе си — каза замислено Алисън. — Оправяла съм се и в по-сложни ситуации.

— Да, зная, но има голяма разлика между това, което си правила, и отношенията между мъж и жена. Честно казано, за двадесет и петгодишна жена, ти си отчайващо непросветена в тази област. Досега си водила особен живот, била си търсена от закона и закриляна от него. Всъщност не мисля, че родителите ти са те включвали изобщо в плановете си.

Алисън се усмихна замечтано.

— Да, така е, Уини, но аз не съм като тях. Нито за минутка не съжалявам за това, което направихме. Всичко стана по Божията воля и аз можах да се справя.

— Но... Всичко отиде на вятъра...

— О, не — отвърна Алисън, като си спомни блестящите лица, горещите тъмни очи и спокойствието в тях. — Не, не е на вятъра. Мама и татко все още са живи — в делата, които извършиха, в съдбите, които промениха.

— Не искам да споря с теб — каза меко Уини. — Ние останахме приятелки през всички тези дълги години. Ти все още си моята сестричка, каквато в действителност никога не съм имала, и мойт дом ще бъде и твой, докато съм жива.

Очите на Алисън се напълниха със сълзи. Тя бързо ги избърса.

— Знаеш, че бих направила същото, ако бях на твоето място.

— Да, зная — отговори Уини. Една искрена сълза се търкулна по бузата ѝ.

Пред къщата на Нелсън бяха паркирани много автомобили. Уини излезе от колата и погледна подозрително приятелката си.

— Няма да се криеш тук цялата вечер, нали?! Целта е да се срещнеш с хора и да се отпуснеш.

— Ти трябва да се срещаш с хора — възрази Алисън. — Ти ще се омъжваш скоро, а не аз.

— Али, това са интересни хора. Повечето са участници в родеото, а останалите са едри фермери.

— Притеснена съм, Уини, не разбирам нищо от родео, нито от коне и фермерство.

— Удобен момент да научиш нещо. Хайде, оттук!

— Наистина ли е необходимо да влизам? Мога да остана в колата и да я пазя да не се изтърколи надолу по хълма.

— Не позна. А и все пак външният ти вид е мое творение и искам всички да те видят. Изтрий от лицето си това скръбно изражение и влизай.

— Мисля, че сърцето ми ще спре и ще умра — промърмори Алисън и докосна стомаха си с театрален жест.

— Сърцето ти не е там — разтревожено каза Уини.

— Тук е, защото храната е това, което обичам най-много. Ясно ли е?

— Добре, предавам се.

Те тръгнаха към каменните стълби, където ги очакваше Дуайт.

— Ето ви най-последно! — усмихна се той и взе Уини в прегръдките си. — Здравей, Али, радвам се, че успя да дойдеш.

И в същия момент се втренчи:

— Али, това си ти, нали?!

— Хайде, радвай се! — Алисън погледна приятелката си.

— Това е мое дело — изкиска се Уини. — Не е ли прекрасна?

— Да, прекрасна е. Ако я бях срещнал по-рано... — започна Дуайт, но не можа да довърши, защото Уини силно го ритна.

— Внимавай какво приказваш, скъпи, за да не се окажеш скоро със счупен крак! Ти си само мой, не го забравяй!

— И да искам, не мога. — Дуайт разтърси крака си. — Изглеждаш великолепно, Али! Но би ли й казала, че се шегувах.

— Той се шегуваше, Уини — каза Али.

— Добре, този път ще ти простя. — Уини прегърна Дуайт през кръста. — А къде е Мари?

— Някъде наоколо. — Дуайт погледна към градината, където местна група музиканти се опитваше да свири, и направи гримаса. — Джийн също е тук.

— Джийн и Мари изобщо не се разбират — обясни Уини.

— Това е като стара вражда между индианци и каубои — въздъхна Дуайт. — За щастие гостите ще им попречат да се сбият, както правеха като деца. Мама често ги разделяше. Беше хубаво, когато Джийн замина в чужбина за цяла година. Беше мирно и тихо. А сега бушуват непрекъснато. — Дуайт спря за малко. — Нека отидем да видим дали е останало нещо за ядене. Мисля, че вие сте последните гости, които очаквахме.

— Затова пък най-желаните — ослепително се усмихна Уини.

Алисън се бореше с ревността си. Все пак, ако някой заслужаваше щастие, това беше Уини. Нейното сърце беше толкова голямо, че можеше да побере целия свят. Тя тръгна след щастливите годеници през каменното стълбище към градината, където бяха подредени маси и столове. Мъж от Ориента сервираше на гостите големи пържоли със сос и любезно им се усмихваше.

— Мирише божествено — отбеляза Алисън.

— И вкусът е божествен — отговори Дуайт. — Седни и опитай.

Той ги поведе към маса, където имаше свободни места, но по пътя годениците се спряха да поздравят свои познати и Алисън

продължи сама към масата. Взе си чиния и чаша студен чай и седна.

Джийн Нелсън разговаряше с приятели, когато видя Алисън да седи сама край отрупаната с ястия маса. Не можеше да си обясни какво толкова го привличаше в тази жена, освен че беше много хубава тази вечер. Но за него винаги всички жени са били еднакви. И никога не бе изпитвал силни чувства към някоя. Тези мисли се въртяха в главата на Джийн, докато се взираше в Алисън, в дългата ѝ черна коса, която стигаше почти до тънкия кръст. След малко въздъхна тежко. Не беше минало много време откакто за последен път беше с жена, а и вечерта с Дейл Бранигън трябва да е била чудесна, щом тя не спираше да го преследва, но тялото му по някакъв странен начин изключително силно желаше Алисън.

Тя усети погледа му и вдигна очи. О, колко бе привлекателен! Добре сложен и мускулист — по-красив от всеки друг мъж, когото познаваше. Начинът, по който я гледаше, я накара приятно да потръпне. Знаеше, че не бива, но не можеше да престане да го гледа. Досега през живота си бе срещала само благопристойни мъже. Невъзможно е да се влюбя в първия добре изглеждащ мъж, който срещна, каза си тя. Но погледът ѝ изразяваше покана.

А Джийн се бореше със себе си. Накрая се извини на приятелите си, загаси цигарата си, стана, взе една чиния и седна до Алисън. Погледна в нейната чиния, в която нямаше почти нищо, и попита хладно, без усмивка:

— Не ви ли харесва барбекюто?

Тя погледна лицето му — издължено и леко мургаво, очите — бледозелени, като парчета лед под гъстите мигли. Черната му коса беше права и късо подстригана, а прическата подчертаваше широкото чело. Имаше изпъкнали скули и квадратна брадичка с трапчинка. Устата му бе изваяна като на гръцка скулптура. Той също я изучаваше с нескрито любопитство. И друг път ѝ се беше случвало мъж да я разсъблича с поглед, но сега се чувстваше различно. Изпитваше желание да свали покривката от масата и да се завие с нея. Знаеше, че с мъже като Джийн трябва да се държи дръзко и потърси помощ в чувството си за хумор.

— Попитях дали барбекюто ви харесва — повтори въпроса си той.

Дълбокият му кадифен глас я накара да си помисли как ли звучи в интимна ситуация. В същия момент се ядоса на себе си — как можеше да мисли такива неща за един съвсем непознат мъж.

— О, барбекюто ми харесва — отвърна със сдържана усмивка Алисън. — Просто не съм свикнала храната ми да пасе свободно на няколко метра от мен.

Той се усмихна:

— И какво?

— Какво „какво“? — попита тя с предизвикателен поглед.

Той беше леко разочарован от държанието ѝ — беше очаквал срамежлива девица. Но не за първи път грешеше с жените. Сведе глава.

— Дайте ми време да помисля.

— Надявам се, че не сте женен с шест деца, господин Нелсън. Не бих искала да разваля барбекюто, като се хвърля от покрива.

— Не съм женен — отвърна той.

— Трябва да се маскирате, когато отивате на публично място.

Сърцето ѝ беше свито от напрежение. Той седеше твърде близо до нея. Миришеше на сапун и одеколон, силно въздействащо за жена, която не познаваше цивилизованите мъже.

— Не сте дошла сама, предполагам — каза замислено Джийн. — Нека само да хапна малко и ще събера достатъчно сили да се справя с придружителя ви.

— О, нямам придружител — отговори тя, като едва успяваше да скрие притеснението си. — Дойдох с Уини.

— Това спестява тревогите ми. — Тя му харесваше. — Отдавна ли познавате Уини?

— Да, приятелки сме от деца, още от Аризона.

Уини не ѝ беше казала, че преди да се сгодят с Дуайт, Джийн се беше опитвал да флиртува с нея и че двамата братя не бяха в добри отношения известно време след годежа.

— Снощи казахте, че ще останете само няколко седмици. А откога сте в Прайър?

Тя се усмихна леко.

— От няколко дни. С нетърпение очаквах да се срещна с Уини, не сме се виждали дълги години.

Тя не можа да му каже, че престоят ѝ в Прайър зависи от това кога някой от жителите на градчето ще разбере коя е и защо е тук. Доста добре успя да заблуди пресата преди пристигането си. Ужасяваше се от мисълта, че отново могат да попаднат на следите ѝ.

— Разгледахте ли градчето? — попита той, като смело спря поглед върху голите ѝ рамене.

— Не още. Наслаждавам се на ваканцията си.

— А какво правите, когато не посещавате стари приятели?

— Флиртувам — промърмори тя тихо, като се радваше на собственото си майсторство, с което изпълняваше ролята на жена с опит.

— Не приемам това за отговор. Кажете ми с какво се занимавате — настоя той.

Тя вдигна чашата към устните си, за да има време да помисли. Не ѝ изглеждаше глупав. Не трябваше да казва нищо, което имаше нещо общо със съседите на Уини и особено с нейния бъдещ девер.

— Аз... спасявам разни неща. — Това беше доста близо до истината.

— Какво? — не можа да разбере Джийн.

Беше доста любопитен. Трябваше да смени темата, защото започваше да става опасно.

— Да не би в миналия си живот да сте били служител на испанската инквизиция?

— Дори не говоря испански — разтегна той бавно устни в усмивка. — А на колко години сте?

— Господине, вие ме учудвате! — възкликна изненадано тя.

— Така ли?

Ръката ѝ трепереше, когато остави чашата. Той все повече я притесняваше. Не ѝ трябваше висше образование, за да разбере към какво се стреми господинът.

— Не бързате ли прекалено?

Той се облегна назад, като я гледаше с присвити очи. Тя беше загадъчна, пълна с противоречия. Но въпреки всичко го привличаше силно, както никога досега не му се беше случвало.

— Добре, скъпа — каза след минута и се засмя, — ще си сложа спирачките.

После отхапа от пържолата и я поля с нещо, което приличаше на бира.

— А вие на колко години сте? — попита Алисън, като гледаше линиите на лицето му. Приличаше ѝ на лице на комарджия, което лесно може да скрие това, което мисли. Тя знаеше от Дуайт на колко години е, но за нищо на света не би признала, че се е интересувала за него още първия път, когато го видя.

Той погледна големите ѝ, любопитни очи.

— На тридесет и четири. Твърде стар ли съм за теб, сладурче?

— Аз съм на двадесет и пет — отговори тя.

Той сбърчи тъмните си вежди — мислеше, че е по-млада. Е, имаше няколко бръчки по челото и един или два сиви косъма, но беше само с девет години по-млада от него. Всъщност разликата в годините нямаше значение. Дали бе възможно жена на нейната възраст да е девствена? Той изучаваше тялото ѝ и се опитваше да разбере какво има под тънките дрехи. Тя наистина бе загадка. Какво странно изражение придобиха очите ѝ, когато я попита за професията ѝ. Струваше му се, че тя не е това, за което се представя. Но и Алисън умело криеше чувствата си.

— Двадесет и пет. Не си малка — измърмори Джийн.

Очите ѝ отново заискриха странно. Колко е очарователна, помисли си Джийн, като актриса на своята първа постановка.

— Не, не съм — съгласи се Алисън, но мислите ѝ витаеха другаде, дори не осъзна какво казва.

Той с изненада усети, че тялото му се възбужда от погледа ѝ. Между тях премина вълна на напрежение и тя също усети своята безпомощност. Вдъхваше аромата на одеколона му, примесен с миризмата на бира и пържолки, и си представяше мускулестото му тяло близо до своето, а той се питаше как ли ще реагират гърдите ѝ, ако внезапно ги целуне... Гласът на Дуайт го стресна и той разля част от бирата си.

— Не се сърдиш, че те изоставихме така, нали, Алисън? Виждам, че сте се намерили с Джийн. — Той потупа брат си по рамото. — Внимавай с него, може да ти стори нещо лошо.

— Само стой и гледай! — отговори брат му язвително. Надяваше се, че Дуайт разбра недоизреченото и ще отиде другаде.

Дуайт също се досети какво желае брат му, но попита:

— Ще имате ли нещо против да седнем при вас?

— Не, разбира се — отговори Алисън и погледна братята. — Вие май не се разбирате много.

Настъпи неловко мълчание, а Уини направи гримаса.

— Да, така е, нали? — Очите на Джийн хвърляха искри по посока на Дуайт. — Имахме една майка, но различни бащи. — Той се изсмя студено. — Нали така, Дуайт?

Дуайт почервения.

— Алисън не знае нищо. Защо веднага заемаш отбранителна позиция?

Чувствата от последните няколко месеца отново обзеха Джийн. Той погледна брат си с безизразни очи.

— Нима мислиш, че бих могъл да забравя?

— Ти си от нашето семейство. — Тонът на Дуайт бе извинителен. — О, не, ти ще бъдеш от нашето семейство, ако престанеш да се нахвърляш върху нас! Винаги изкарваш Мари от кожата й.

— Нищо й няма! — Джийн допи бирата и остави чашата на масата. — Не разбираш, нали, сладурче? — попита той Алисън с подигравателна усмивка. — Бащата на Дуайт и Мари не е мой баща. Бил съм осиновен — нещо, за което майка ми и нейният съпруг не са сметнали за необходимо да ме уведомят, докато той не почина преди шест месеца.

Тя го гледаше съчувствено.

— Съжалявам, сигурно ти е било много тежко, когато си разбрал.

Той мразеше топлината в очите й. Не искаше съчувствие от нея. Единственото, което искаше, беше коприненото й тяло, но сега моментът не беше подходящ. Изгледа я свирепо и процеди през зъби:

— Благодаря, но съжалението ти не ми е необходимо.

— За Бога, Джийн! — изсъска Дуайт.

— Не се притеснявай, няма да ти разваля тържеството. — Той погали Алисън по косата. — Стой далеч от мен! Не съм цвете, питай когото искаш.

Без да каже дума повече, Джийн запали цигара и се смеси с гостите. Алисън гледаше след него. Горкият...

— Не му съчувствай — обади се Дуайт, след като брат му се изгуби в тълпата. — Жалкото е, че проваля собствения си живот.

— А къде е истинският му баща? — попита внимателно Алисън. Дуайт отвори уста, но преди да успее да каже нещо, едно умалено негово копие от женски пол застана до тях.

— Е, отиде си — измърмори Мари Нелсън. — Дуайт, той е невъзможен, дори не мога да говоря с него! — Погледна към Алисън и се изчерви. — О, вие сигурно сте Алисън?! Мислех, че Уини никога няма да ни запознае. Извинете ме, че започнах така. Джийн винаги ме вбесява.

— Какво е направил пак? — изръмжа Дуайт.

— Флиртува с най-добрата ми приятелка — изхленчи тя.

— Дейл Бранигън не е най-добрата ти приятелка и ако някой тича след някого, то по-скоро е тя след него. Дейл е самотна разведена жена и просто не може да проумее, че е била само едно от краткотрайните развлечения на Джийн.

— Нямам предвид Дейл, а Джеси — въздъхна Мари.

— Джийн не се е приближавал до Джеси — отсече Дуайт.

— Тя твърди обратното. Тя ми каза, че...

— Мари, Джеси беше луда по него години наред, така че по-добре не ѝ вярвай. Това е просто поредният ѝ опит да накара Джийн да се ожени за нея.

— Може и да не лъже — отвърна Мари, но вече не изглеждаше толкова убедена. — Знаеш как се държи Джийн с жените.

— А ти знаеш ли? Джеси дори не е неговият тип, той харесва изтънчени светски жени.

— Горката Джеси! — Мари се облегна на стола си.

— Горката Джеси! — съгласи се Дуайт. — А сега кажи здравей на Уини.

— Здравей, Уини! Радвам се да те видя. Радвам се, че и Алисън успя да дойде.

Мари не спомена нищо за сутрешния си разговор с Дуайт, но ѝ се стори, че забелязва какво е повлияло толкова силно на Джийн предната вечер.

— Благодаря, че ме поканихте — отговори Алисън искрено.

— Харесва ли ти Уайоминг?

— Да, красиво е.

— Ние също мислим така. — Мари я гледаше с любопитство. — Уини е много потайна, когато стане въпрос за теб. Не си ангел, паднал

от небето, нали? — подразни я тя, без да издава това, което знаеше за нея от Дуайт.

— Не, не съм — отвърна Алисън и като се наведе към нея, добави: — Но, доколкото си спомням, преди да фалирам, си бях спестила пари за мотор.

— Ако е от известна марка, добре — засмя се Мари.

— Винаги съм мечтала някога да карам мотор.

— Но се специализира в язденето — вметна брат й. — Казах ли ти, че е шампион по родео?

— О, наистина ли?

— Да — въздъхна Мари. — Джийн също беше. Той беше световен шампион по родео, но си счупи ръката и престана да се състезава. Разочарован е от много неща и за всичко обвинява мен и Дуайт. А ние го обичаме.

— Може би някой ден ще разбере. Хубаво е, че поне има много работа, която го развлича — обади се Дуайт. — Мари, защо не отидеш да вдигнеш музикантите от трапезата и да ги накараш да изсвирят нещо?

— Добра идея!

Джийн не се появи повече, докато стана време Алисън и Уини да си тръгват. Алисън остана разочарована. Въпреки репутацията му, тя го беше харесала. Той предпочиташе изтънчени жени, а тази вечер тя беше точно такава. Въздъхна тъжно. Дори и в тези дрехи си оставаше същата Алисън, помисли си със съжаление. Защо изобщо се надяваше, че мъж като Джийн ще й обърне внимание. Усмихна се и започна да танцува, но сърцето и умът й бяха далеч от това, което вършеше.

Джийн вървеше бавно и мислеше. Пред очите си виждаше Алисън в красивите дрехи. Спря пред обора, за да провери дали има болни крави, и си помисли колко много се бе променил само за едно денонощие. Стори му се, че отново потъва в топлите лешникови очи на Алисън Хетъуей и се намръщи. Оседла набързо коня и се запъти да провери нощната смяна — нещо, което не беше правил от месеци.

ТРЕТА ГЛАВА

На Алисън ѝ беше неудобно да приказва с Уини за Джийн Нелсън, но любопитството я гризеше отвътре. Той сам я предупреди да стои настрана от него, но въпреки предупрежденията, тя го харесваше. Или може би точно заради тях. Досега бе живяла стандартно, с установени правила и норми, а се случи да е привлечена от човек без никакви морални задръжки.

— Не бива да се обвързваш с него — заключи Уини на следващия ден, когато Алисън престана да ѝ задава въпроси.

— Не ми прилича на лош човек — възрази Алисън.

— Не съм казала, че е лош — отговори Уини със съчувствено изражение. — Дори беше най-чудесният мъж в града, но когато разбра за баща си, се промени много. За никого не е тайна, че всяка вечер е пиян и използва жените само за една нощ. Ако те видят с него — свършено е с доброто ти име. А ти не можеш да го допуснеш, особено с твоята професия. Обичам те и искам да си щастлива, но Джийн не е подходящият мъж за теб.

— Да, права си. — Сърцето на Алисън се сви. Уини разбиваше всичките ѝ мечти. — Казваш, че Джийн не е знаел за истинския си баща.

— Не, бил е на четири години, когато майка му се е развела с истинския му баща и се е омъжила за Ханк Нелсън. Допреди шест месеца той дори нямаше представа, че не е истински Нелсън.

— Горкият — каза Алисън дрезгаво, — сигурно е ужасно да разбереш такова нещо.

— Беше ужасно за всички — отговори Уини искрено. — Дуайт и Мари не са променили мнението си за него, но той коренно се промени. Той обожаваше Ханк.

— Бил е много огорчен, предполагам.

— Възхищавам се на доброто ти сърце, но в Джийн едва ли е останало нещо хубаво. А дори и да е, той няма да ти позволи да го откриеш.

— Да, разбирам, но ти няма за какво да се тревожиш. Аз не съм жената, която би могла да му хареса. Той е толкова красив и изискан. А аз... Аз съм си аз.

— На барбекюто ти не беше ти... Ти беше загадка, която никой не можа да разгадае, включително и Джийн. А тайни от този род могат да бъдат опасни.

— Всички тайни са опасни — отвърна Алисън.

— Амин. Просто ми повярвай и стой настрана от него.

Уини погали приятелката си по косата.

— Ти си хубава, а доброто ти сърце привлича всички, с изключение на мъже като Джийн.

— Не ми се е случвало досега или поне не с мъже, които съм харесвала.

— Скоро ще се появи мъжът на твоите мечти, ти напълно го заслужаваш.

— Благодаря — усмихна се Алисън. — Мога да ти върна комплимента. Дуайт много ми харесва.

— На мен също.

— Ще се преместиш ли да живееш при него, когато се ожените?

— Не — отвърна Уини, доволна, че може да смени темата, — в ранчото има още една постройка, където е живял дядо му. Сега я ремонтират и като се оженим, ще живеем там. Ако искаш, някой ден ще те заведе да я видиш.

— Ще ми бъде приятно.

Уини се усмихна.

— Изглеждаш много по-добре от деня, когато пристигна.

— Благодарение на теб и семейството ти — кимна Алисън.

— На това се надявахме с майка ми. Татко ще се върне скоро и ще разгледаме забележителностите в околността. Мама не обича да излиза сама надалече с колата, а аз съм безнадеждна екскурзоводка. Иначе наоколо има много исторически места.

— Зная, прочела съм всичко за северен Уайоминг, преди дори да бях мечтала да дойда тук. — Алисън наведе глава. — Но се надявах, че поводът ще е по-приятен.

Уини отпи от кафето си.

— И аз. Какво би искала да видиш?

— Нощното родео в Коди — отговори веднага Алисън. — Там се намира и Западният музей, а също и мястото, наречено Шошонският каньон.

— Шошонският каньон ми навява страшни мисли — потрепери Уини. — Там е зловещо, особено ако минаваш през планинския тунел. За щастие, налага ми се да минавам оттам само когато се връщам от Националния парк в Йелоустоун. А Коди е на северозапад и няма да трябва да минаваме през каньона. Дано татко се върне по-скоро.

Повече не стана въпрос за Джийн Нелсън, въпреки че Алисън често мислеше за него. Тя го виждаше в големия му джип из града и му махваше с ръка, а той ѝ отговаряше със същото. Видя го случайно, когато минаваха с Уини покрай ранчото, и ѝ се стори, че той я търси с очи. Когато ходеха на гости при Дуайт, той често се появяваше и се включваше в разговора им. Говореха за родео, коне или бикове и Алисън нищо не разбираше, но това беше без значение. Беше ѝ достатъчно само да го гледа.

Той забелязваше втренчените ѝ погледи и беше изненадан. Жените винаги го бяха преследвали, но в Алисън имаше нещо различно. Тя се интересуваше от него, но беше твърде срамежлива, за да го покаже. Чудно, но това му харесваше повече от една явна покана. Започна да се интересува от нея, въпреки опасенията си, че може да се увлече. Алисън събуди у него нещо, което никога не беше предполагал, че притежава. Беше дразнещо, но той усещаше, че е попаднал в бурния поток на любовта, откъдето трудно можеше да изплува.

Няколко дни след барбекюто Джийн видя, че колата на Уини се отправя към Прайър. На предната седалка до Уини седеше още някой. Джийн веднага измисли причина да отиде в града — да купи ново въже. В ранчото имаше въжета за цяла армия, но на него му беше нужно извинение. За щастие успя да види Алисън, която отиваше на пазар по поръчка на госпожа Манли, докато Уини пробваше сватбената си рокля.

Алисън го видя, точно когато излизаше от магазина с нещо, което приличаше на ново въже, в ръка. Значи беше тук по работа. Носеше мръсни джинси и кални ботуши, а лицето му очевидно се нуждаеше от самобръсначка. Като цяло изглеждаше ужасно.

А причината за това негово състояние беше Алисън. Трудно му беше да си го признае, но тя усложняваше живота му. След срещата си

с нея започна да мисли, че вече е достатъчно възрастен, за да зареже разпуснатия живот и да помисли за жена и деца. Но с тази репутация едва ли щеше да успее да накара някоя прилична жена да се омъжи за него. Беше време да поработи върху себе си, да се опита да възстанови доброто си име, а не непрекъснато да мисли за госпожица Хетъуей. Но не можеше да преодолее интереса си към нея.

Сега тя стоеше срещу него и го гледаше с големите си лешникови очи, които караха тялото му приятно да изтръпва.

— Здравейте, господин Нелсън! Да не сте изгубили някоя крава?
— Погледът ѝ бе насочен към въжето в ръката му.

Джийн я погледна дяволито.

— Излязох да купя ново въже, госпожице Хетъуей. — Дразнеше се, че трябва да я лъже. — С кола ли сте? — попита, за да не би тя да подозре, че я бе проследил до града.

— Да, с Уини. Тя в момента пробва новата си рокля.

— Сватбата на брат ми ще бъде най-важното събитие в Прайър този сезон. — Тонът му бе саркастичен.

Извади цигара от джоба и наведе тъмната си глава, за да я запали. Мисълта за сватбата го разстрои. Дуайт беше Нелсън, истински син на баща си. Дуайт беше получил лъвския пай от наследството, въпреки че и Джийн не можеше да се оплаче от своя. Но той беше по-големият син и делът на Дуайт по право му принадлежеше. Сватбата на Уини и брат му отново му напомняше всичко това.

— Чувствате се наранен, нали?

Внимателният въпрос го накара тихо да въздъхне. Той я погледна втренчено, без да знае какво да каже. Съчувствието в очите ѝ не му беше приятно. Никой досега не го бе гледал по този начин.

— Не се ли бяхте запътила нанякъде, госпожице Хетъуей? — попита раздражено.

— Мисля, че да. Защо сте облечен така? — Гласът ѝ звучеше меко и приятно.

— На работа съм, госпожице Хетъуей.

Бледозелените му очи се плъзнаха по тялото ѝ. Носеше джинси и бяла плетена блуза с къси ръкави, защото през юни времето беше вече доста топло.

— Нямаме шапка — отбеляза той. — Юни е топъл месец, дори и тук.

Тя направи гримаса.

— Мразя шапки.

Лешниковите ѝ очи го омагьосваха. Трябваше да извърне поглед.

— Лятото тук е горещо. Зимата е по-голям проблем. — Той кимна към далечните върхове, които дори и сега бяха покрити със сняг. — Натрупва до два метра сняг и е истинско главоболие да се грижиш за кравите родилки.

— Сигурно е така, но през лятото няма ли повече работа?

— Не повече, отколкото през април и септември. Тогава подбираме добитъка.

— Значи по това време сте много заети.

— Всъщност не повече от обикновено. — Трябваше да се махне от нея. Тя го притесняваше. — Трябва да тръгвам.

— Е, явно не желаете да сте с мен — каза тя с театрална въздишка, прикривайки свенливостта си зад чувство за хумор. — Ударете ме, ако искате, ще издържа.

— Ще можете ли? — усмихна се той изкуствено и поднесе цигарата към устните си.

— Сигурно не — призна тя. — Уини ме предупреди да стоя далеч от вас. Каза ми, че сте женкар.

— Така е. Никога не съм имал тайни от Уини. — Бледозелените му очи се присвиха. — Друг отговор ли очаквахте?

Тя поклати глава.

— Радвам се, че не ме излъгахте.

— Аз също, но хората като мен са малко. Повечето предпочитат лъжите, колкото и очевидни да са те.

Тя се почувства виновна, защото се опитваше да изглежда такава, каквато не беше. Но знаеше, че истинският ѝ вид не би му се харесал и в това намираше оправдание.

Джийн наблюдаваше изражението ѝ и то го обърка. Погледна зад нея и видя, че Уини стои пред изхода на магазина и разговаря с друга жена.

— По-добре ще е да тръгвате — каза той рязко. — Вашето куче пазач е на път да забележи, че разговаряте с мен. — Усмивката му беше саркастична. — Ще направи деня ви ад, ако ни види заедно.

— Така ли мислите? — попита Алисън.

— Да. Поне познавам брат си и не искам да се карам с Уини преди сватбата — изсмя се той кратко. — След това ще имам достатъчно време.

— Вие не сте толкова лош, на какъвто се правите — отбеляза Алисън.

Той я изгледа стреснато.

— Не ми ли вярваш, сладурче? По-добре е да тръгваш.

— Добре — въздъхна тя, — ще се видим скоро.

— Разбира се.

Той тръгна към джипа, като полагаше огромни усилия да не се обърне назад. Съзнаваше, че следването на Уини до града беше голяма грешка. Алисън бе най-добрата приятелка на Уини, а Уини изглеждаше твърдо решена да не ѝ позволи да се приближи и на крачка до него. Трябваше да внимава. Имаше достатъчно проблеми и една конфронтация с бъдещата му зълва едва ли щеше да реши някой от тях. Щеше да бъде най-добре, ако престане да преследва Алисън навсякъде.

Алисън спокойно приближи към Уини.

— Роклята ще стане прекрасна — усмихна се Уини. — Разговаряше ли с някого?

— Просто един поздрав. Купих всичко, което заръча майка ти — отвърна Алисън, като избегна неприятния въпрос. Когато се качиха в колата, Уини вече беше забравила случката.

Но Алисън не можеше да забрави Джийн. Тя се изпълни с благодарност към съдбата, когато два дни по-късно Дуайт покани Уини и нея на вечеря. Облече си обикновена сива рокля, която обаче върху нея изглеждаше чудесно, върза косата си на плитка, а Уини я гримира. По този начин не изглеждаше толкова изтънчена като на барбекюто.

— Не изглеждам както преди — сподели тя с Уини, след като се бяха сбогували с госпожа Манли и пътуваха към дома на Нелсънови.

— Изглеждаш чудесно! — поправи я Уини. — И, моля те, тази вечер бъди истинската Алисън.

— Защо? Надяваш се, че като разбере колко съм старомодна, ще престане да се интересува от мен ли? — измърмори сухо Алисън.

— Всъщност, той едва ли се интересува. — Уини въздъхна тежко. — Не искам да те наранявам, Али, но Джийн не е на себе си

тези дни.

— А какъв беше преди? — попита меко Алисън.

Уини се засмя.

— Забавен. Пак се заглеждаше по жените, но не се държеше толкова безскрупулно. А сега хич не го е грижа, че може да нарани някого.

— Не мисля, че ме е наранил, Уини.

— Не съм убедена. Ти вярваш твърде много в добрите качества на хората, а някои съвсем ги нямат.

— Това никога няма да го повярвам — отвърна Алисън. — Не и след всичко, което преживях. Красотата често се крие по най-ужасните места.

Уини погледна нежно приятелката си. Не знаеше какво да отговори. Може би най-добре беше да замълчи и да се надява, че Джийн ще е излязъл, а ако е там, няма да прояви интерес към Алисън.

Следобедът преваляше. Когато пристигнаха пред дома на Нелсънови, заръмя ситен дъждец. Уини и Алисън се отправиха към входната врата.

— Май сте подранили — заекна Мари, която ги посрещна на стълбите. Изглеждаше изплашена и разтревожена. — Дуайт отиде до града за вино, а Джийн си разпори ръката. Можете ли да направите нещо? Аз не разбирам изобщо от оказване на медицинска помощ.

— Къде е той? — попита Алисън хладно. — Аз знам какво да направя.

— Благодаря ти, Господи! — Мари ги поведе към спалнята.

— Ще ви изчакам в хола, ако не възразявате — обади се Уини колебливо. — И без това не разбирам от рани и превръзки.

— Ще се върна при теб след малко — обеща й Мари. — Не мога да гледам кръв — става ми лошо. Той е вътре, Алисън — добави, като посочи към една отворена врата.

— Ще се погрижа за него — увери я Алисън и Мари се върна в хола да прави компания на Уини.

Стенанията се чуваха откъм банята. Алисън беше сигурна, че тази бежово-кафява стая с антични мебели и огромно легло е на Джийн. Но нямаше време да я разглежда подробно. Бутна вратата на банята, която беше полуотворена, и влезе вътре. Банята, както и стаята, беше оцветена в бежово и кафяво и с огромно огледало точно пред

душа. Джийн стоеше до мивката, а от ръката му — разрязана от лакътя до китката — течеше силно кръв.

— Трябва да се превърже — обади се Алисън.

Той се обърна рязко. Бледозелените му очи бяха потъмнели от болка.

— Какво, по дяволите, искаш? — Беше раздразнен, защото мислеше за нея, когато, без да усети, се приближи твърде много до един бик, който разпори ръката му с рогата си.

— Ролс-ройс и къща на Ривиерата — отговори тя.

Приближи към него, като се стараеше да не гледа втрещено мъжествените му гърди. Изглеждаше толкова красив и силен, че тя извърна очи с усилие на волята.

— Знаеш какво имам предвид — продължи той рязко.

— Мари и бъдещата ти снаха не могат да гледат кръв, а аз съм свикнала. Дай да видя какво се е случило!

Алисън погледна в аптечката и започна внимателно да мие ръката му със сапун и вода. След това я дезинфекцира и намаза с антибиотик.

Той я наблюдаваше със смесени чувства. Беше се надявал да излезе от вкъщи, преди тя и Уини да пристигнат, но не беше предвидил злополуката.

— И по-зле съм бил — обади се примирено.

Тя вдигна поглед към лицето му, като се опитваше да не обръща внимание на ускорения си пулс и затрудненото дишане. Ако не беше толкова погълната от собствените си чувства, щеше да усети забързаните удари на сърцето и тежкото му дишане.

— Поне спря да кърви. Сега ще те превържа.

Той усети студените ѝ пръсти върху сторещената си ръка. Наблюдаваше с удивление работата ѝ, сръчността, с която постави превръзката върху раната.

— Правила си това и друг път, нали?

— Да, много пъти — усмихна се Алисън и се върна мислено в миналото. — Умея да се грижа за ранени.

Не каза нищо повече. Рано беше да му говори за предишния си живот.

— Правиш го отлично! Вече се чувствам по-добре.

— Как се случи?

Той се усмихна леко.

— Обърках малко стъпките. А след като се погрижи така добре за ръката ми, би ли обърнала внимание и на това тук?

Тя постави и последното парче лейкопласт и извърна очи.

— На кое?

Джийн посочи малка рана на гърдите си, която още кървеше.

— Предполагам, че ризата ти вече е напълно неизползваема — каза тя, като се стараеше ръцете ѝ да не треперят, докато промива раната. Беше ѝ приятно да докосва гърдите му, устните ѝ потрепваха от усилието да нормализира дишането си. Той е просто един ранен, повтаряше си тя наум.

— И ризата, и проклетото яке — промърмори той. Ръцете, които промиваха раната, му създаваха проблеми. Тялото му започна да се възбужда. — Мисля, че тук нямам нужда от превръзка, скъпа! — добави, когато раната спря да кърви.

Скъпа! Никой досега не я бе наричал така. Гласът му бе дълбок, изпълнен с чувство. Алисън дезинфекцира раната, но когато започна внимателно да я маже с мехлем, Джийн трепна.

— Боли ли? — попита тя, озадачена от тежките удари на сърцето и внезапния странен блясък в очите му.

— Да, но не така, както си мислиш — отговори той рязко.

Усети, че му става горещо, а когато я погледна, видя в очите ѝ същите чувства. Не мога да си позволя това да се случи, каза си твърдо. Трябва да се осъзная и то веднага!

Но тя ухаеше на цветя, а той харесваше начина, по който го докосваше. Погледна я. Тази вечер изглеждаше по-млада, по-свежа. Облечена в обикновена сива рокля му харесваше повече, отколкото със сексапилните одежди, с които беше на барбекюто. Искаше да ѝ го каже, но не посмя.

— Спря да... кърви — прошепна тя, но не гледаше раната, а бе впила очи в лицето му.

— Най-после — отвърна той.

Протегна ръка и я погали по лицето, като движеше бавно пръсти. Искаше и тя да изпита ефекта, който му причиняваше нейното докосване. После я притисна силно към себе си. Тя усети слабия дъх на сено, почти заличен от силния одеколон за бръснене. Сърцето ѝ

биеше лудо, а с тялото си усещаше бързите и неравномерни удари на неговото.

— Джийн! — прошепна несигурно.

Името му в нейната уста звучеше божествено. Той се наведе над нея. Желаше я само за себе си. Топлите му силни пръсти докоснаха страните ѝ. Разтворените ѝ устни бяха точно срещу неговите.

Алисън дори не направи опит да го отблъсне. Ръцете ѝ се заключиха около кръста му.

Усещаше топлия дъх близо до устата си, очакваше да я целуне. Никога досега не беше желала мъж толкова силно. Повдигна се на пръсти и затвори очи в очакване на мига, в който всичко около нея щеше да изчезне, и щяха да останат само двамата в бездната на любовта. Почти усети устните му върху своите...

И точно тогава силен женски глас разкъса тишината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Алисън, добре ли е той?

Гласът на Уини подейства на Джийн така, сякаш някой го удари с чук по главата. Той се отдръпна рязко от Алисън, като сграбчи ризата и якето си.

— Да, той е добре — извика Джийн раздразнено. Не беше сигурен кое го притесни повече — появата на Уини или собствената му слабост.

— О, съжалявам — заекна Уини.

После чуха отдалечаващите ѝ се стъпки.

— Господи, тя да не си мисли, че бих могъл да те изнасиля? — попита той ядосано, като прокара трепереща ръка през косата си.

Алисън още не можеше да се опомни. Облегна се инстинктивно на мивката и въздъхна.

— Ти не разбираш — каза тихо, като се чудеше дали ще може да намери точните думи, с които да обясни покровителственото държание на Уини.

Той я изгледа, като задържа поглед върху сивата спретната рокля и ненадейно попита:

— Каква си ти всъщност, Алисън? Изтънчена и съвременна жена или...

— Защо се интересуваш? — избягна отговора тя.

Той я прониза с поглед.

— Защото няма начин да се обвържа с теб, ако ти не се обвържеш с мен.

Сърцето ѝ заби лудо.

— А ти искаш ли да се обвързваш с мен? — попита тя дрезгаво.

— За Бога, а ти как мислиш? Почти не те докоснах, а целият горя.

И двамата се чувстваха така, но Алисън не можеше да си представи, че той усеща нейното състояние. Искаше да е близо до него, но ако признаеше, Джийн сигурно щеше да се отдръпне. А ако не

кажеше нищо, имаше опасност той отново да се скрие в черупката си и да стане предишния затворен и надменен човек.

— Не съм достатъчно съвременна, за да скоча в леглото на всеки мъж, който ми намигне — отговори тя протичко и смело срещна погледа му. — Първо искам да знам на какъв съм попаднала.

Лицето му придоби арогантен израз.

— Предпазлива си. Аз също. Не искам да те насилвам, но и не искам отношенията ни да са само платонически.

— Добре — отвърна тя с поглед, забит в земята.

Джийн се поколеба. Нещо в гласа ѝ прозвуча фалшиво, но не можа да разбере какво точно. Не, това беше лудост. Една жена беше последното усложнение, от което се нуждаеше точно сега. А не бе за пренебрегване и фактът, че нейната най-добра приятелка е сгодена за брат му. Имаше най-малко десет основателни причини, за да стои настрана, но нито една от тях нямаше значение, когато Алисън беше наблизко. С нея болезненото чувство за самота изчезваше.

— Искаш ли да отидем на кино утре вечер?

— Това няма да се хареса на Уини.

— Това изобщо не засяга Уини. Нито някого другико. — Гласът му не търпеше възражения. — Само теб и мен.

— Не може ли да отидем в Коди? Нали там има родео всяка вечер.

— Всяка вечер през лятото — поправи я той. — Ще отидем друг път. Но ако искаш, можем да минем през Коди. Най-близкото кино е в Билингс.

— В областта Монтана? — възкликна тя. — Но това е на повече от сто километра от тук.

— В този щат разстоянията нямат значение.

— Да, предполагам. И в Аризона беше същото, но съм позабравила. — Тя го гледаше нежно, а сърцето ѝ все още биеше лудо. — Предполагам, че доставяш животни за родеото в Коди.

— Да, също и за много други. А сега ще е по-добре да излезеш оттук, защото имам нужда от един душ преди вечеря.

— Добре.

— Освен ако не искаш да останеш и да изтъркаш гърба ми — добави замислено Джийн.

— Мисля, че е още рано за това — отговори Алисън и излезе.

Лицето му се озари от усмивка, но не и нейното. Тя все още не можеше да проумее как стана всичко, а и се чудеше как може да задържи мъж като Джийн за себе си. Ако наистина беше женкар, както говореха всички, то тя беше загазила здраво.

— Като нов е — увери Алисън двете жени, когато влезе при тях в хола. — Всъщност — почти. Раната на ръката му трябва да се зашие, но той едва ли ще отиде на лекар.

— Такъв е Джийн — каза Мари уморено. — За него беше много тежко. Искане ми се татко да не беше оставял това писмо. Нямаше нужда да му казва след толкова много време. Хайде да отидем в трапезарията. Джийн няма да се забави дълго, сигурна съм, а и може да изпием по едно кафе, докато си говорим.

— Защо баща ти е оставил писмо за Джийн? — не можа да съдържи любопитството си Алисън.

Мари поклати глава.

— Никой не знае. Татко беше много честен, а също така обичаше да размишлява. Може би е смятал, че Джийн има право да знае. Неговият истински баща е все още жив, но Джийн би предпочел да умре, отколкото да отиде да го види. Със сигурност татко не е имал за цел да го нарани така жестоко.

— Предполагам, че за теб и Дуайт също е било трудно — внимателно вметна Алисън.

— Да, не можеш да си представиш колко много. Нас не ни интересува кой е истинският баща на Джийн. Той е наш брат и ние го обичаме, но той сякаш не го разбира. И живее в ад.

— Ще остане ли за вечеря? — попита Уини и погледна тревожно към Алисън.

— Да — отговори Алисън, — поне така каза.

— Не гледай толкова изплашено — засмя се Мари, като видя изражението на Уини. — Той ще се държи добре, защото Алисън е тук. Мисля, че я харесва.

— Само това не! Знаеш какво е отношението му към жените.

— Той няма да нарани Алисън — твърдо каза Мари. — Не се притеснявай!

— Дано си права. Но както и да е. Той сега излиза с Дейл, нали?

— Не излиза с Дейл — обади се Джийн от вратата. Беше облечен в плетен пуловер и тъмни памучни панталони, измит и обръснат. Беше

много красив. Пулсът на Алисън отново се ускори.

— Съжалявам... — започна Уини. Джийн я прекъсна с махване на ръката.

— Няма да изям твоята гостенка — каза спокойно. — Но тя ще е в много по-голяма безопасност с мен, отколкото с когото и да е от местните хлапаци, особено през нощта — добави с многозначителен поглед. — Аз ще се грижа за нея.

— Добре. Може и да си прав — въздъхна тъжно Уини. — Просто... — тя погледна Алисън. — Е...

— Тя е твоята най-добра приятелка — довърши Джийн вместо нея с лека усмивка. — Няма проблеми. Няма да я нараня, Уини.

— Моля те, спри! — обърна се Алисън към Уини с дрезгав, смутен смях. — Все пак съм на двадесет и пет години.

— Да, но... — опита се да се оправдае Уини.

— Какво има за вечеря? — прекъсна я Алисън, като погледна стъписаната Мари.

— Патица — отговори Мари. — И ако не извадя веднага соса от микровълновата фурна, ще я ядем без сос. Извинете ме.

Уини не успя да каже нищо повече, тъй като се върна Дуайт, който беше купил чудесно вино. Но тя забеляза, че през цялата вечер бъдещият ѝ девер и Алисън си хвърляха изгарящи погледи. Каквото и да се бе случило между тях, то бе необратимо. Надяваше се, че няма да има причина да съжалява, че го бе допуснала.

По време на вечерята Алисън разбра, че Джийн е магьосник в математиката, обича да чете мистериозни истории и биографии на известни личности, в политиката е на страната на консерваторите, а за екологията има радикално становище. Откри, че имаха много общи неща, като интереса им към зимните спортове и научнофантастичните филми. Той беше забавен и леко саркастичен, но на нея ѝ се струваше, че всъщност бе чувствителен и грижовен. Когато вечерята свърши и Уини и Алисън се приготвиха за тръгване, Джийн дръпна Алисън настрана и ѝ каза, че ще мине да я вземе в пет следобед на следващия ден.

— Добре ще е да хванем по-ранна прожекция. Пътят до там е дълъг — обясни той.

— Сигурен ли си, че искаш всичко това?

— Не — отговори той кратко и наистина го мислеше. Не си беше поставял за цел да се обвързва с нея, но нещата вече бяха извън контрол, също както и животът му. — Ще вечеряме в Билингс — продължи Джийн, като се опитваше да улови погледа ѝ — преди киното. В хотел „Шератън“ има чудесен ресторант.

— Добре — усмихна се тя срамежливо. — Ще те чакам.

Той кимна. Не искаше да признае дори пред себе си колко лесно може да се разочувства. Преди, когато беше свободен, имаше известни предимства. Нямахше ограничения и не трябваше да се отчита на никого за свободното си време. Дейл се опита да промени това, но не можа. И Джеси. Горката Джеси. Беше толкова глупава. Само да ѝ се усмихнеше и Джеси вече чуваше сватбени камбани.

Мекият глас на Алисън отново достигна до слуха му и той обърна глава по посоката, от която идваше. Той им махна и се качи в стаята си. Чудеше се дали Уини ще се опита да разубеди Алисън за утрешната им среща. Ако успее, може би ще е най-добре и за двама им, реши накрая.

Но Уини не успя, въпреки че увещаваеше и молеше Алисън през целия път.

— Твоята репутация... — изложи тя и последния си аргумент.

— Нищо няма да ѝ стане на моята репутация от една или две срещи — отвърна твърдо Алисън. — О, Уини, той е толкова самотен! Не можеш ли да разбереш? Не можеш ли да видиш болката и празнотата в очите му?

Уини спря колата пред къщата, изгаси двигателя и фаровете и тежко въздъхна.

— Не, явно не съм надарена с твоето особено чувство на съпричастност. Но ти никога не си била с подобен мъж. Той ще те прельсти, преди да разбереш какво става!

— За това са нужни двама души — напомни ѝ Алисън.

— Да, и аз видях хвърчащи искри между двама ви. Али, това е като лесно избухлива химична смес и ти нямаш и най-бегла представа колко безпомощна можеш да бъдеш, когато се запали.

— Не си забравила как ме възпитаваха моите родители, нали? — попита невинно Алисън.

— Не съм — отговори Уини кратко. — Но в момента се опитвам да ти обясня, че принципите и идеалите имат критична точка.

Сексуалното привличане е изцяло физическо и разумът не може да го контролира.

— Няма да стане. Нека по-добре отидем да погледаме телевизия.

Уини започна да говори, но разбра, че усилията ѝ са напразни. Все едно да убеди ескимос да си купи хладилник. Оставаше ѝ само да се надява, че и чувствата на Джийн бяха същите.

Джийн спря пред къщата на Уини точно в пет часа. Носеше сиви панталони, сива риза, сив „Стетсън“ и сиви ботуши. Изглеждаше много елегантен. Сърцето на Алисън трепна, като го видя.

— Приятно прекарване! — обади се Уини и погледна тревожно Джийн. — Грижи се за нея!

— Не се бой!

Той хвана Алисън за ръка и я поведе навън, като остави Уини ненапълно убедена в добрите му намерения.

— Защо се държи така покровителствено с теб? — попита Джийн, когато лъскавият черен джип вече пътуваше по магистралата.

— Мисли, че си твърде опитен за мен.

Той красноречиво повдигна вежди.

— Такъв ли съм, сладурче? — попита с цинична усмивка.

— Вероятно. Но мен това не ме плаши.

— Дай ми време. — Той дръпна от цигарата. — Не си ме питала кой филм ще гледаме.

— Не съм. Хубав ли е?

Той отвори прозореца, за да излезе дима навън.

— Не знам. Не съм ходил на кино от доста време. Най-вероятно във филма ще се разказва за бизнес с добитък. Но ако е спазена традицията, ще се разказва за хора, които лежат голи в леглото и си говорят за гените и преплитането на наследствените черти при кравите.

Тя неволно се засмя на отвращението в гласа му.

— Струва ми се, че съвременните филми не ти харесват.

— Харесва ми трилогията за Индиана Джоунс — отговори той. — Гледал съм много филми и любимите ми са „Ганди“, „Роден на Четвърти юли“ и „Пурпурен цвят“. Сексът — добави той — според мен не е зрелищен спорт.

— Така е — съгласи се тя и погледна към свечеряващото се небе. Беше доволна, че заради здрача той не може да види леката руменина,

която изби по лицето ѝ.

Продължиха пътя си, без да приказват. Джийн направи малко отклонение от магистралата, за да даде възможност на Алисън да види някои от най-красивите места в Уайоминг. Минаха и през Шошонския каньон. Зловещото свирене на вятъра и стърчащите оголени скали в пустинни цветове я накараха да изтръпне. Тя си спомни какво ѝ беше казала Уини за тунела и искаше да попита Джийн за мнението му, но точно когато отвори уста, тунелът свърши. С появата на слънчевата светлина изчезна и любопитството ѝ. Джийн ѝ показа известния музей на Бъфало Бил — Коди и терена на родеото, като обясни, че Бил Коди е построил една от първите водни системи на Запада, използвайки труда на мормоните.

— Тук ми прилича на Южна Аризона — възкликна Алисън, когато джипът продължи на север от Коди.

— Да, прилича, но когато задминем Прайърските планини и навлезем в Монтана, ще видиш колко голяма е разликата. В Уайоминг има предимно високи планини, а в южна Монтана — само хълмчета и тревисти местности.

— Къде си роден? — попита го тя.

Лицето му потъмня, а ръцете му конвулсивно стиснаха волана.

— В акта ми за раждане пише Билингс, Монтана. Предполагам, че майка ми и нейният... съпруг са живели там.

Той не добави, че никога не бе имал възможност да види акта си за раждане — дори когато си вадеше паспорт, майка му се погрижи за формалностите. Защо не беше обърнал внимание на това? Чак когато Ханк Нелсън умря той видя документите — акта за раждане, името, под което беше роден, и формулярите, на които пишеше, че е осиновен. Господи, как силно боли да установиш колко дълго и лесно си бил лъган...

Алисън се колебаеше. Тя знаеше, че с въпроса си посипа сол в раната му, но беше сигурна, че ако винаги избягва тази тема, Джийн едва ли ще се оправя.

— Не обичаш да говориш за това, нали? — попита тя внимателно.

— Не — отговори Джийн честно.

— Когато в тялото ти влезе бацил — започна предпазливо тя, — колкото по-бързо го извадиш, толкова по-малко вреда ще причини. А

ако остане вътре, ще се разложи и ще предизвика инфекция.

Погледът му се плъзна покрай нея.

— Това е моето минало. Бацил, който си е намерил хубаво местенце за дълго време.

— Не ме разбра добре — отговори тя. — Мога да си представя какъв шок е било за теб да откриеш, че човекът, който си обожавал, не ти е истински баща. Но той те е отгледал, той те е обичал. Не може вечно да страдаш за това.

Бледозелените очи проблеснаха гневно. Не обичаше да му напомнят миналото, но в думите на Алисън имаше смисъл. Стори му се така, може би, защото досега не бе разговарял с никого по този въпрос. Но защо не я накара да млъкне? Една остра дума щеше да е достатъчна, за да не се обади повече. Но Джийн просто не можеше да изрече тази остра дума. Възможността да я нарани не му се нравеше изобщо.

Най-после пристигнаха в Билингс. Лесно намериха хотел „Шератън“, тъй като бе най-високата сграда в града. Джийн ѝ показа някои забележителности като летището, построено върху скални останки, и гроба на Йелоустоун Кели.

— Бих искала някой път да прекарам цял ден тук — отбеляза Алисън след кратката обиколка из града.

— Билингс е голям — съгласи се Джийн, като гледаше светофара пред себе си. — В покрайнините му има много исторически забележителности.

— Да, знам. Кастър Батълфийлд е някъде тук, нали?

— Близо до Хардин е. Ако искаш, ще те заведа там някой ден.

Сърцето ѝ пропусна един удар. Думите му звучаха така, все едно връзката им е наистина сериозна, а не просто лек флирт.

— Много ще се радвам, Джийн — каза тихо.

Изражението на лицето ѝ го хипнотизираше. Никога не беше срещал жена, която да излъчва толкова топлина. Действаше му като огън в студена зимна нощ.

— Не ме зяпай така, когато карам — каза ѝ рязко той.

— Извинявай.

Насочи поглед към нея, чак когато стигнаха пред „Шератън“ и търсеха място за паркиране. Тя изглеждаше така, все едно че не беше чула забележката му.

— Няма значение — отговори ѝ Джийн с малко закъснение и видя как една кола излиза от мястото си. — Виждам свободно място.

Той паркира на освободеното място. Нощният въздух бе наситен с изпарения. Вероятно това бе специфичната миризма на града.

— Тук изобщо не прилича на Аризона, но сградите са разположени по същия начин — отбеляза тя, докато с интерес се оглеждаше около себе си.

— Повечето западни градове имат такъв облик — отговори той.

Влязоха във фоайето и се качиха с асансьора до последния етаж, където беше ресторантът. Настаниха ги на маса до прозореца, откъдето се виждаха Йелоустоунската река и релсовите линии. Един товарен влак се движеше в тъмнината.

— Обичаш ли влаковете? — попита Джийн, като гледаше отминаващите вагони.

— Да, много — въздъхна тя. — Като бях малка, мечтаех за собствен електрически влак. Но ме учеха, че има много други неща, по-важни от играчките.

Той се усмихна нежно.

— Какво например?

Тя също се усмихна.

— Чифт обувки за бедното съседско момиченце, което няма никакви. Чаши за шивачката, която се грижи сама за три деца. Инсулин за диабетика, който едва си плаща наема.

Той не можа да намери подходящи думи. Не беше очаквал такъв отговор.

— Кой те учеше? Родителите ти?

Тя кимна. Погледна надолу, като си играеше с приборите.

— Те бяха... много специални хора. — Прехапа устни, за да не позволи на сълзите да потекат по бузите ѝ. Спомените и кошмарите отново я връхлетяха.

Паническият страх, който премина през лицето ѝ за секунди, не убягна от вниманието на Джийн. Той се наведе над масата и хвана ръцете ѝ.

— Можеш да ми разкажеш за това по-късно — каза ѝ нежно той.

Неговото съчувствие я изненада. Очите му я гледаха топло и тя вкопчи пръсти в неговите.

— Беше скоро... — прошепна Алисън дрезгаво.

— Загуби ли ги? — Тя кимна. Думите не можеха да излязат от устата ѝ. — И затова си тук — продължи той, като размишляваше на глас. — Затова и Уини се държи покровителствено с теб.

Алисън не искаше да му противоречи. Имаше още много неща, но не можеше да говори за тях сега. Пръстите ѝ усещаха здравата му силна ръка.

— Зная как се чувстваш, ако това ти помага — каза той. Гласът му ѝ действаше успокояващо. — С времето ще отшуми. Поплачи, дай израз на болката, не я затваряй в себе си.

Тя пое дъх и опита да се усмихне.

— Забележи кой на кого раздава съвети.

Джийн се засмя.

— Добре, темата е приключена. — Усмивката му угасна. — Ако искаш, можем да приемем това за грешка и да се върнеш обратно при Уини.

— О, не, моля те — промълви тя. — Това беше просто... Понякога се сещам за тях и ме боли. Съжалявам. Не съм искала да развалям вечерта.

— Кое те кара да мислиш, че си успяла? Зная какво е да те боли душата. Не бива да криеш това от мен.

Тя въздъхна тежко и се усмихна.

— Благодаря ти.

— За нищо — сви рамене той. — Гладна ли си?

Сервитьорката дойде да вземе поръчката им и Джийн установи, че Алисън има почти същия вкус като неговия — и двамата поръчаха пържола със салата и кафе.

— Кафето е вредно за теб — напомни ѝ той, след като сервитьорката го донесе и се оттегли към кухнята.

Алисън си сложи захар и сметана и каза:

— Все още съм достатъчно добре. Ти също пиеш кафе.

— Разбира се. Но не съм казал, че е вредно за мен.

Тя се засмя.

— Забелязах.

— Надявам се да си забелязала и че не пуша.

— Няма как да не забележа — призна тя. — Целият си червен.

— Ще оцелея, докато излезем навън. А ето я и храната ни.

Сервитьорката донесе ястията и те се задълбочиха в тяхното унищожаване. Повече не приказваха. Алисън чак сега осъзна колко много е гладна. И с всяка погълната хапка усещаше, че все по-дълбоко се влюбва в мъжа срещу себе си.

ПЕТА ГЛАВА

В киното нямаше много хора. Джийн и Алисън седнаха сами на цял ред. Той свали шапката си и се разположи удобно на стола. Тя ядеше пуканките, които Джийн купи, и се стараеше да се съсредоточи върху филма. Отдавна не беше ходила на кино, защото там, където живееше с родителите си през последните няколко години, нямаше дори и телевизия. Докато гледаше филма, осъзна, че е изостанала в много отношения. Както предрече Джийн, във филма се разказваше за търговия с коне и крави, но почти всички сделки, както и повечето други действия, се извършваха в спалните. Тя се изчерви цялата по време на една такава сцена, изпълнена с тежки въздишки и смущаващи подробности.

Джийн я изгледа с любопитство. Нима наистина е шокирана? Та такива сцени дават всеки ден по телевизията. Или може би си представя тях двамата? Явно не беше толкова опитна, за каквато се представяше. Може би е имала връзка с един или двама мъже, но не повече. Нещо го жегна отвътре, като си помисли, че Алисън може да е била и с други мъже. Чудно!

Той взе ръката ѝ в своята. Вдигна я нежно към устните си и горестно започна да целува пръстчетата ѝ.

— Притеснява ли те това? — попита я Джийн, като кимна към екрана.

— Да — призна честно тя.

— Мисля, че твърдеше, че си съвременна жена — прошепна той и се усмихна мило.

— А аз мисля, че ти твърдеше, че сексът не е зрелищен спорт — отговори тя.

На екрана напрежението ставаше все по-голямо и по-голямо, докато най-после сцената приключи с въздишки и стонове на върховно блаженство. Джийн усети, че Алисън трепери. Сигурно е много чувствителна, за да се развълнува от любовна сцена, помисли той.

Почти несъзнателно плъзна ръка по бедрото ѝ, но срещна твърда съпротива.

— Съжалявам — промърмори сухо Джийн, когато усети, че ръката ѝ решително го спира. — Като че ли и на мен ми дойде в повече.

— Такива неща не трябва да се показват — потрепери тя, все още зачервена и несигурна.

— Съгласен съм. Не предполагах, че ще дадат такива подробности.

Хвана я за ръка и я поведе навън, а няколко по-млади двойки ги изпратиха с учудени погледи.

— Смятат, че сме луди да си тръгнем, нали? — изкоментира тя, докато пресичаха фоайето.

— Няма съмнение. Но те са от по-различно поколение. Както и ти — добави Джийн, когато излязоха на улицата.

— Но аз съм само с девет години по-млада от теб — запротестира Алисън.

Той се усмихна. Хладният нощен въздух действаше успокоително на сгорещеното му тяло.

— Почти едно поколение — съгласи се накрая.

В далечината се чуваше класическа музика. Моцарт.

— След като не те интересуват подробности за секса, какво ще кажеш за сладолед и приятна музика?

— Приятна музика?

— През летните месеци в парка се организират вечеринки със сладолед и хубава музика. Ела, ще те заведа!

Качиха се в колата и отидоха в огромния градски парк с високи куполовидни дървета и сочна зелена трева. За посетителите бяха поставени маси и столове, но повечето хора седяха върху постлани на земята одеяла. Алисън стоеше като омагьосана. Чувстваше се като Алиса в страната на чудесата.

— Колко е хубаво! — възкликна тя.

Джийн се усмихна и я поведе навътре. Симфоничният оркестър свиреше великолепно. Всичко беше по вкуса му и той много се зарадва на явното ѝ одобрение.

— Да си призная, това ми харесва много повече от филмите в киното — каза той замислено. — Има голяма разлика между това да го

правиш и да гледаш как други хора го правят или се преструват, че го правят. Второто изобщо не ми харесва.

Джийн видя маса, на която се продаваше домашен сладолед и я поведе натам.

— Ако това, което се говори за теб, е вярно, сигурно знаеш достатъчно за секса — каза тихо Алисън.

Той я прониза с бледозелените си очи.

— Да не би да очакваш да отрека? — попита той с глас, от който по гърба ѝ полазиха тръпки. — Всичко, което говорят за мен, е вярно. Никога не съм го крил. Просто бях малко по-недискретен през последните няколко месеца.

Алисън се почувства неловко. За първи път Джийн се държеше така хищнически и това я изплаши. Той се приближи до нея. До момента репутацията му изобщо не го притесняваше. Но сега се замисли.

— А ти? — попита след минута Джийн. — Как я караш ти? Не говориш много за личния си живот.

— Няма много за казване — призна тя.

Силната му ръка се плъзна мързеливо към раменете ѝ. Действие, което имаше за цел да я подразни. И успя. Тя пое дълбоко дъх и той усети топлата вълна, която обля тялото ѝ, и накара коленете му да омекнат.

— Не ти вярвам. — Гласът му звучеше дрезгаво.

Обхвана кръста ѝ с ръце и я привлече към себе си. Вече бяха близо до сладоледа.

— Какъв сладолед обичаш?

— Ванилия — отговори тя веднага, защото от опит знаеше, че когато предлагат сладолед, винаги има и ванилов.

— А аз предпочитам шоколадов.

— Повечето мъже го предпочитат — отвърна тя с усмивка.

Пръстите му неволно се свиха в юмрук.

— От опит ли го знаеш?

Тя сложи ръка върху неговата.

— Да, в известен смисъл.

— Колко си опитна? — попита той.

— Това е въпрос, който един джентълмен не би трябвало да задава — сгълча го тя, като се опитваше да обърне всичко на шега. За

щастие стигнаха до сладоледа, преди да успее да отговори.

Оркестърът свиреше известни мелодии. Джийн и Алисън взеха назаем одеяло от по-млада от тях двойка и седнаха на земята. Джийн спомена, че идват от Уайоминг и мъжът, малко по-слаб и по-светъл от него, попита усмихнато:

— Дошли сте специално заради музиката, нали?

— Честно казано, дойдохме на кино — отговори Джийн тъжно, — но филмът не ни хареса и си тръгнахме.

Младата жена с огненочервена коса сложи ръка на устата си и се изкиска срамежливо.

— Филмът, който дават тази вечер ли?

— Да.

— Ние също си тръгнахме — обясни тя провлечено. — Баща ми ще ме убие, ако разбере, че съм гледала такъв филм. Затова накарах Джони да излезем. Въпреки че на него му харесваше — добави с многозначителен поглед момичето.

— Това е животът — отговори младежът. — След два месеца ще се женим, Герти.

— Джони! — Лицето ѝ стана алено и тя скочи. — Ще отида да взема още малко сладолед.

— Девственици — въздъхна Джони и се усмихна весело.

Тази усмивка обезпокои Джийн. Никога досега не бе срещал девственица. Изпълни го чувство на завист към младежа. Той щеше да се ожени за момиче, което бе запазило най-ценната част от себе си специално за него. И никога нямаше да се чуди какви са били бившите ѝ любовници, да ги сравнява със себе си, защото те не съществуваха. Той щеше да бъде единственият!

Джийн погледна замислено Алисън. Дали и тя беше толкова чиста и недокосната? Очите му се плъзнаха бавно по тялото ѝ. Опита да си представи как двамата са в леглото и той я учи внимателно на всичко, което знае за любовта. Дали ще бъде изненадана? Или ще ѝ е познато? Една опитна жена трябва да бъде по-изобретателна и морално освободена. Това определено беше предимство. Но сигурно е много вълнуващо да бъдеш с жена, да я докосваш и да слушаш изпълнените с удоволствие викове и да знаеш, че никой друг мъж не е имал удоволствието да изпита това.

Мислите му го разтревожиха. На тази възраст Алисън сигурно вече не е девствена и най-вероятно е имала връзки с мъже, много по-добри от него. Въздъхна тежко. Защо очаква повече от един обикновен флирт, за какъвто смяташе връзката си с Алисън? Ще бъде просто секс и мечтите му нямаха никакво значение.

Когато музиката започна да затихва и запасите от сладолед привършиха, Джийн осъзна, че времето бе напреднало много. Имаха почти три часа път обратно до Прайър и щяха да пристигнат по-късно, отколкото очакваше.

— Не ми се иска, но трябва да тръгваме — обърна се той към Алисън, като погледна часовника си. — Имаме доста път до вкъщи.

— Видяхме джипа ви — отбеляза Джони и се усмихна. — Хубави колела! Ние сме с пикап от 1956 година. Но е як. Точно от такъв се нуждаем в ранчото.

— Да, вярно — ухили се Джийн. — И ние имаме пикап от 1955 година, „Форд“, който използвам за превоз на крави. Класическите превозни средства са най-добри.

Джони се зарадва:

— Прав си!

— Всеки обича да кара кола, независимо каква. — Джийн сви рамене.

— Вие женени ли сте? — попита Герти.

— Не — засмя се Джийн. — Ако ѝ предложи, ще избяга на километри оттук.

— Това е лошо. А изглеждате чудесна двойка. — Герти погледна Джони със сияещо лице.

— Вие също — обади се учтиво Алисън. — Бъдете щастливи!

— Благодаря. И вие!

— Благодаря за одеялото — добави Джийн, като прилежно го сгъна, преди да им го върне.

Не му се искаше да мисли как изглеждат заедно с Алисън, а женитбата бе последното нещо, за което му се щеше да мисли. Остана доволен, че Алисън не каза нищо, което да опровергае отговора му на въпроса на Герти. Тя дори изглеждаше съгласна с шегата му. А може би се срамуваше да говори за брак? Това само улесняваше нещата.

— Удоволствието беше наше. Карайте внимателно.

Джийн кимна, хвана Алисън за ръката и я поведе към джипа.

— Беше много забавно. Благодаря ти!

Той я погледна.

— Ще дойдем пак някой ден — отвърна уклончиво.

Отвори вратата, но докато тя влизаше, той неочаквано се обърна така, че я притисна с тяло.

— Харесва ми роклята ти — прошепна той. — Лилавото ти отива.

— Благодаря — отговори тя.

Неговата близост ѝ действаше като наркотик. Дъхът ѝ спря, когато усети топлината на здравето му тяло. Кракът му се допря до бедрото ѝ. Тялото му я скриваше от любопитните погледи на минавачите. Той се наведе към нея. Дъхът му беше топъл, а очите отразяваха светлините на парка.

— Ще бъда твърде зает през следващите няколко дни, но в събота или неделя може да отидем да разгледаме забележителностите около Кастър Батълфийлд. А следващия вторник ще отидем на нощното родео в Коди, ако искаш.

— Добре — съгласи се тя без колебание. — Искам, и то много.

Алисън бе изненадана от ефекта, който Джийн оказваше върху нея. Едва я беше докоснал, а тялото ѝ вече трепереше.

Той се усмихна. Много добре четеше мислите ѝ. Наведе се още по-близо, така че тя да усеща дъха му върху лицето си.

— Аз също, сладурче — каза нежно и видя как устните ѝ безпомощно се разтварят. — По-добре да тръгваме — прошепна, като се наведе още по-близо.

Беше вълнуващо да я дразни. Струваше му се, че той е първият мъж, който прави това с нея, и самочувствието му се повиши. Алисън потрепери в очакване, а той се дръпна назад, продължавайки да се усмихва. Тръгна към шофьорското място, а в очите му светеха нечисти пламъчета, които изразяваха доволство. Знаеше, че може да бъде негова по всяко време, стига той да поиска. Щеше да стои настрана няколко дни, за да създаде още по-голямо напрежение между тях. Да, правеше си някои сметки, но това щеше да бъде и в нейна полза. Първият им път ще бъде експлозивен.

Влезе в джипа и седна зад волана.

— Ще се стопли след минутка — каза ѝ Джийн, като гледаше как тя обвива ръце около гърдите си.

Алисън се усмихна, като се стараеше да прикрие нервното си напрежение.

— Не предполагам, че ще стане толкова студено през нощта.

— Е, за друг път да знаеш.

— Ще го запомня — засмя се тя и потрепери. Скоро парното започна да издухва топъл въздух.

Джийн хвана някаква радиостанция и Алисън отпусна глава върху седалката.

Пътуването обратно беше много приятно, с изключение на факта, че почти не си говореха. Алисън се чувстваше в безопасност с него. Удобно и безопасно, въпреки вълнението, което той пораждаше в душата ѝ. Чудеше се дали той искаше да я целуне, но се отдръпна заради хората наоколо. Или си играеше с нея? Нямаше представа. Въздъхна тихо, като от все сърце ѝ се прииска да бе имала поне малко опит с мъжете, за да може да ги разбира.

Спряха пред къщата на Манли. Всички прозорци бяха тъмни. Алисън погледна часовника и с изненада установи, че е три сутринта.

— Казах ти, че ще закъснеем — промълви замислено Джийн. — Поне не изглежда някой да се притеснява за теб — допълни той, като кимна с глава към тъмните прозорци.

— Така ли мислиш? — отговори Алисън с нежна усмивка. — Обзалагам се, че Уини не спи, въпреки че къщата е тъмна. Тя е като майка понякога.

Той откопча нейния, а след това и своя колан и мързеливо прокара ръка през косата ѝ, за да я подразни.

— Имаш ли нужда от това? — И се усмихна топло.

Тя усети как тялото ѝ изтръпна. През цялата вечер водеха война на нерви. От момента, в който започна да си играе с ръката ѝ в киното, до онази почти целувка, когато ѝ отваряше вратата на джипа. Вече се чувстваше изнервена и изтощена до краен предел и искаше да го целуне повече от всичко на света.

— Не, не мисля — каза несигурно. Очите ѝ се бяха впили жадно в устата му.

Той забеляза втренчения ѝ поглед и сърцето му пропусна един удар. Не му беше трудно да разбере какво означава и това го накара да се възгордее. Едно е да замаеш главата на девственица, а съвсем

различно — да накараш опитна жена да се чувства нервна и несигурна в себе си.

Пръстите му докоснаха бузата ѝ и нежно се преместиха към устните. Тя простена тихо. Широко разтворените ѝ очи срещнаха неговите в слабата светлина на фаровете.

— Не носиш много грим, нали? — попита я дрезгаво. Допирът на пръстите му по устата ѝ го развълнува. Палецът му бавно се движеше между разтворените устни. — Това е добре. Не обичам да целувам женски устни, които са напластени с червило.

Стана ѝ горещо. Уини я предупреди за опита на Джийн Нелсън с жените, но тогава тя не може да разбере. Сега изведнъж започна да разбира. Искаше да махне ръката му от устата си и да избяга.

Той забеляза реакцията ѝ и се позачуди, но основното чувство, което го изпълваше, бе гордост. Усмихна се нежно, хвана главата ѝ с другата си ръка и леко я приближи към своята.

— Ухапи ме — прошепна, докато устните му обсипваха нейните с кратки възбуждащи целувки.

Тя усети вкус на мента, кафе, сладолед и истински мъж. Дишането ѝ се промени, пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му и тя усети стоманената здравина на мускулите му.

Джийн вдигна леко глава и я погледна в очите. Изглеждаше замаяна. Бледозелените му маслинови очи проблеснаха възбудено.

— Ухапи ме! — повтори той дрезгаво. Пръстите му стиснаха косата ѝ и приближиха лицето ѝ към неговото. — Харесва ми, когато е грубо — прошепна до отворената ѝ уста. — А на теб?

Тя не знаеше как ѝ харесва и какво очаква той от нея.

В момента изобщо не можеше да мисли, а и не осъзнаваше това, което ѝ говореше Джийн. Приближи се доброволно към него. Като че ли малко го изненада, като плъзна ръце по врата му и с безпомощна въздишка прилепи устни към неговите.

Целувката беше сладка и опияняваща. Устните му жадно се разтвориха, а ръцете му страстно притиснаха главата ѝ. Непосредствената ѝ близост го караше да се чувства като пиян. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствал по този начин в прегръдките на жена. За опитна жена, тя бе напълно лишена от съблазнителни умения, освен ако възхитеното ѝ подчинение не беше някакъв нов вид женска хитрост. Но той беше прекалено увлечен, за да

мисли по този въпрос в момента. Хвана я през кръста и я наведе така, че да легне в ръцете му.

Тя леко запротестира и той се дръпна назад. Дъхът му трептеше срещу влажните ѝ устни.

— Какво правиш? — попита дрезгаво.

Тя трепереше. Нещо се беше променило в него, докато се целуваха — нещо в мускулите му, нещо, което тя не можеше да разбере и това я изплаши. Опита да се отмести. Той разбра какво я беше уплашило, но само подигравателно се усмихна.

— Нима това те притеснява?

Тя изохка.

— Струва ти се, че отиваме твърде далеч ли, Алисън? — промърмори той. — Във всеки случай вече не мога да се спра.

— Моля те! — Гласът ѝ прозвуча развълнувано и тя отново се опита да се откопчи от него. Той я задържа — твърдо, но нежно. Тя разбираше, че прилича на похитена девственица, но какво можеше да направи, като беше точно такава.

— Ти си на двадесет и пет — каза той сериозно. — Твърде стара, за да играеш момичешки игри.

Ръцете му отново я притиснаха и той я погледна в лицето. То беше зачервено, а очите ѝ — широко разтворени. Реакцията ѝ му се стори доста странна, защото изглежда наистина не се преструваше. Разумът му отказваше да повярва.

— Джийн — протестира тя, останала без дъх.

Невероятно, но той разпалваше в нея непознати чувства, които я правеха безпомощна. Джийн се наведе към нея. Устните му се спряха изкушаващо на сантиметър от нейните, бавно се отвориха и промълвиха нещо. А след това чувствено си пробиха път към устата ѝ, като че ли за да наблегнат върху това, което бяха казали. Комбинацията от съблазнителния шепот и последвалото го действие изтръгнаха тих стон от гърлото ѝ. Това, което правеше той с устата ѝ, беше... жестоко. Грубо и сурово, и...

Тя потрепери. Езикът му извършваше движения, на които просто не можеше да устои. А през това време ръката му си проправяше път към гърдата ѝ. Дори и през фабричната тъкан, усещането беше невероятно. Той я погледна и запечата завинаги в съзнанието си лицето

й — шокирано, почти ужасено, но обаятелно и разширените й леко насълзени очи.

Ръката му стана по-настоятелна. Палецът му погали зърното й. Тя остро изстена. Това му хареса. Опита се да я накара да го направи отново. И успя. Стенанията й изпълваха кабината на джипа.

— Харесва ти, нали? — Гледаше я гордо и леко арогантно. — Ти си много, много възбудена, малка Алисън — добави тихо и насочи вниманието си към зърното й, което бе силно набъбнало. — И няма да ме забравиш, докато се видим отново...

И преди тя да разбере какви са намеренията му, той се наведе и положи устни върху зърното й. Целуна го, а после внезапно нежно го ухапа.

Тя изохка и силно го отблъсна, шокирана и изплашена от прекалената интимност.

Той вдигна глава и се намръщи. Реакцията й го озадачи.

— За Бога — въздъхна Джийн, — не мислиш, че исках да те нараня, нали?

— Не... Не искаше ли? — попита трескаво тя.

Той нежно погали мястото, което преди малко ухапа и усети, че тя трепна, дори и при тази невинна ласка.

— Съжалявам, че те изплаших — каза мило. — Явно си свикнала с по-нежни мъже.

— Ъ... Да, така е.

Това беше истина, но не в смисъла, който той имаше предвид. Алисън все още трепереше. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. Не успя да го спре. Това, което й направи... Изведнъж осъзна, че Уини се бе опитвала да я предупреди.

— Не съм внимателен като любовник — заяви той тихо, а очите му търсеха нейните. — И никога не съм бил. Обичам страстни жени и винаги съм бил груб, защото така ми харесва повече. Но никога не ми се е случвало да изплаша някоя жена.

— Съжалявам — каза тя меко. — Не очаквах точно това.

Той не можеше да разбере защо се чувства виновен. Наведе се и я целуна нежно.

— Следващия път — прошепна той, — ще бъда по-внимателен с теб. Последното нещо, което искам, е да те накарам да се страхуваш от мен.

Очите ѝ потърсиха тъмното му лице. Той изглеждаше точно толкова изненадан от това, което се случи, колкото и тя. Но той беше опитен. Може би за него бе ежедневие да прави любов с различни жени и да върши всички тези неща. Искаше ѝ се да го попита, но по този начин би се издала колко е наивна. А ако той разбере колко е неопитна, няма никога повече да се приближи до нея. Беше ѝ го казал.

Тя опита да се успокои и отново да надене върху лицето си маската на изтънченост. Но мускулестото му тяло, толкова близо до нейното, я караше да се чувства неспокойна.

— Не съм изплашена.

Той леко докосна устата ѝ. Харесваше му начинът, по който Алисън се отпусна в прегръдките му, харесваше дългата коса, обрамчваща раменете ѝ, нежните ѝ вярващи очи. Тя бе жена, която се нуждаеше от нежност, и той се ядосваше на себе си. Това, което бе естествено за другите жени, за нея бе грубо и недодялано. Той си спомни какво ѝ бе прошепнал и потрепери — искаше му се да може да си върне думите назад.

Тя забеляза как лицето му се промени.

— Какво има?

— Казах ти нещо много неприлично преди малко — призна честно той. — Съжалявам. Забравих, че и жените с опит могат все още да бъдат дами и да заслужават достойно отношение. Следващия път ще бъде по-различно.

Джийн внимателно я освободи от прегръдките си, излезе от кабината си и отиде да ѝ отвори вратата. Хвана я покровителствено за ръка и я изпрати до входа. Там спря и погледна печално роклята ѝ.

— Добре че Уини не е будна.

Алисън проследи погледа му и се изчерви. Роклята ѝ беше измачкана около гърдите и нито една сгодена жена не би се подвоумила за причината.

Той хвана главата ѝ с ръце и я накара да го погледне.

— Не се притеснявай, никой няма да забележи — издиша в лицето ѝ, като навеждаше главата си изнервящо бавно. — А и да забележи, ще ги увериш, че платът се е измачкал, докато сме се блъскали из навалицата в киното.

Тя изпъшка, а той, усмихвайки се, я целуна и неочаквано за себе си, издаде гърлен звук.

— За Бога, ти ме възбуждаш! — каза грубо и се дръпна назад. — По-добре да се махам оттук, преди да съм изненадал и двама ни. Ще ти се обадя след няколко дни и ще направим една екскурзия до Хардин. Ако искаш, кажи на твоята бавачка, че вече няма да закъсняваме толкова много.

— Ще ѝ кажа.

Тя продължаваше да държи ръцете му, защото ѝ беше трудно да ги пусне. Не искаше той да си тръгва, не искаше да се отдели от него дори и за минута, какво оставаше за цели няколко дни.

— Вечерята и концертът бяха чудесни — промълви Алисън.

— А филмът? — попита той сухо и се усмихна на леката руменина, която покри лицето ѝ. — Е, май и аз съм остарял за такива неща. — Джийн докосна устните ѝ с показалеца си. — Ще бъда нежен с теб — каза дрезгаво. — Зная достатъчно, за да те заведа в рая. Когато му дойде времето, ще видиш. Обещавам ти!

След това се обърна и тръгна към джипа, без да дочака отговора ѝ. Алисън не можеше да откъсне очи от стройната му фигура, която самоуверено крачеше напред. Беше толкова красив! А и това, което изпита с него, беше прекрасно. Тя му даде всичко, за което я помоли. Нямахте сили да протестира. Дори нейната воля бе слаба, за да се пребори с магическото му излъчване. Тя гледаше потеглящата кола и шофьора в нея, но Джийн не се обърна да ѝ махне. Дали щеше да ѝ каже поне последно сбогом, когато завинаги си отиде от живота ѝ?

Джийн знаеше, че тя все още стои на входа, но нарочно не се обърна. Бе обзет от нови чувства, които му бяха неясни. Прелъстяването на Алисън не вървеше по план. Съзнанието му бе обвито в гъста мъгла, през която разумът му не можеше да прогледне.

Алисън отключи вратата и влезе вътре. Изплашена Уини да не види измачканата ѝ рокля, тя трескаво навлече една жилетка — първата дреха, която видя в стаята си. Точно навреме, защото в този момент приятелката ѝ почука на вратата.

— Чух, че се върна. Стана късно — каза разтревожено Уини. — Къде беше?

Алисън ѝ разказа за срещата, но съзнателно пропусна някои възлови моменти.

— Това ли е всичко? — успокои се Уини и се усмихна тъжно. — Зная, че понякога се безпокоя прекалено, но той е толкова убедителен,

Али. А и... преди всичко е мъж.

Внезапно ужасяващо подозрение осени Алисън.

— Така ли? — попита тя.

Уини направи гримаса.

— Мисля, че ти знаеш по-добре. Аз се срещях с Джийн, преди да се запозная с Дуайт. Беше съвсем невинно. Не съм спала с него — подчерта тя. — Но... всъщност щях — призна тъжно. — И той го знаеше. Затова те предупреждавах. Джийн съумява да получи каквото поиска, но в замяна не дава нищо. Замесваш се в опасна игра, Али. А ти си толкова непорочна. Едва ли ще издържиш дълго с него или той с теб.

— Може би си права — призна Алисън. — Но той е толкова... убедителен.

— Да, личи си.

Провлеченият ѝ, леко изненадан говор подсказа на Алисън, че нещо не бе наред. Тя сведе поглед и опасенията ѝ се потвърдиха — жилетката ѝ издайнически се беше разкопчала. Лицето ѝ стана алено и тя бързо я вдигна и обви гърдите си.

— Изглеждаш като крадец, заловен на местопрестъплението — каза Уини меко. — Разбирам те. Трудно е да се устои на мъж като Джийн. Но всичко това е съвсем човешко. Защо се притесняваш?

Алисън наведе глава.

— Мисля, че... се влюбвам.

Уини прехапа устни.

— Джийн не познава чувството любов, той не може да бъде постоянен и никога няма да се промени.

Алисън я погледна с големи и тъжни очи.

— Не може да няма начин.

— Ти си твърде хлътнала, за да разбереш предупрежденията ми — отговори нежно приятелката ѝ. Тя прегърна Алисън и тежко въздъхна. — Моля те, пази се!

— Ще се пазя. Последното нещо, от което имам нужда, са допълнителни усложнения.

— Добре, няма да ти чета повече лекции — примири се Уини. — Ще дойде ли пак големият мъж?

— Да. След няколко дни. Ще ме заведе до Кастър Батълфийлд, а следващата седмица ще отидем и на нощното родео в Коди.

Уини сви безпомощно рамене.

Алисън облече нощницата си и си легна. Това бе първото ѝ интимно преживяване с мъж, но как би могла да му каже? Чудеше се дали Джийн щеше да промени държанието си, ако знаеше колко е неопитна. Сигурно щеше да я зареже, както бе казал още в самото начало. Честно си бе признал, че не желае да се занимава с девственици. Чувстваше се малко виновна, че крие от него, но не можеше иначе — беше влюбена. А ако и той се влюби в нея, всичко щеше да бъде наред. Трябваше да се опита да го накара. Ами ако междувременно я прелъсти? Нищо чудно. Неговата страст бе толкова силна и неочаквана. И я правеше толкова безпомощна. Никога не бе изпитвала нещо подобно.

Тя се опита да прогони мислите от главата си и да заспи.

За първи път през живота си сънува еротични сънища. И във всички присъстваше Джийн.

ШЕСТА ГЛАВА

Джийн бе изненадан от силата, която излъчването му оказваше върху Алисън. Беше решил да изчака няколко дни, преди да я види отново. Щеше му се да ѝ домъчнее за него. Но за свое най-голямо учудване не можеше да спре да мисли за нея. На втория ден откри, че нещата не вървят според плановете му и че всъщност вече тъгува за Алисън.

В късната утрин той спря джипа пред къщата на госпожа Манли. Излезе от него и видя Алисън да копае в градината.

— Дали са ти работа, както виждам.

Алисън се усмихна срамежливо. Докато копаяше, си мислеше за него, а сега вдигна поглед и видя, че той вече е тук. Лицето ѝ сияеше, когато го поздрави:

— Здравей!

— Здравсти! — измърмори той и направи още една крачка напред. Очите му се спряха на твърдите ѝ гърди, плъзнаха се към тънкия кръст, заоблените бедра и дългите елегантни крака.

— Хубави крака — отбеляза лукаво.

— Благодаря — отвърна тя несигурно. — Да не би да търсиш Уини или госпожа Манли? Те отидоха до магазина...

— Дойдох да видя теб, сладурче — каза той нежно. Голямата периферия на шапката скриваше очите му, които продължаваха да я оглеждат. — Но дори не смеех да се надявам, че ще те заваря сама.

Тя усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Наистина ли? — прошепна Алисън.

Джийн хвана брадичката ѝ и неочаквано склони глава над устните ѝ.

— Не. — Гласът му беше дълбок и многозначителен. Хвърли цигарата на земята и я стъпка с крак. — Ела по-близо, малката!

Прегърна я с мускулестите си ръце и отново се наведе. Този път целувката беше по-дълга, по-дълбока, но и толкова различна от начина, по който я бе целунал преди две вечери. Нежна, пълна с уважение и

топлота целувка. Тя отговори с цялото си сърце. Плъзна ръце под неговите и обхвана тънкия му кръст. Харесваше ѝ начинът, по който устните му си играеха с нейните.

— Много добре — каза той замислено, когато вдигна глава. И наистина, така му харесваше повече — нежно и леко, а тя да откликва с цялата си душа. — Вкусна си.

— Току-що ядох кифла.

— Нямах това предвид — измърмори той. — Удобно ли ти е да отидем утре до Хардин? Ще тръгнем сутринта към девет.

— О, да! — отговори развълнувана Алисън.

— Сложи си джинси и ботуши. Там има гърмящи змии. Не искам някоя да те ухапе.

Усмивката ѝ се разшири.

— Добре — обеща тя, изненадана и доволна от неговата загриженост. Близостта му я изпълваше с щастие.

Джийн докосна носа ѝ с пръст.

— Внимавай да не хванеш слънчев удар! Какво всъщност правиш?

— Прекопавам лехите на госпожа Манли. Мразя да седя без работа. Приятно ми е, когато има с какво да се занимавам.

Той се намръщи. Жените, с които излизаше, мразеха да се занимават с друго, освен със себе си. Нито една от тях не би си изцапала ръчичките с копаене в градината. Погледът му се спря върху лицето на Алисън. Майка му много обичаше градинарството.

— Ти имаш ли си градина там, където живееш? — запита я внезапно.

Усмивката ѝ угасна и тя извърна очи към лопатата, с която копаеше.

— Да, имах зеленчукова градина, но тя беше... разрушена.

— Съжалявам. Майката на Уини като че ли не отглежда зеленчуци.

— Не, тя обича цветята — отговори Алисън и се усмихна. Джийн изглеждаше много добре в работните си дрехи. — Изглеждаш като от реклама за ваканция в Уайоминг. — Не можа да се сдържи тя. — Много си хубав!

Джийн се изсмя.

— Това е! Улучи слабото ми място.

Тя също се засмя.

— Можеше да се обадиш и по телефона. За Хардин, имам предвид.

— Да, но исках да те видя. — Леко докосна меките ѝ устни. — Ще те взема утре в девет.

— Добре — пророни тя тихо.

Джийн ѝ намигна, но не я докосна повече. Накриви шапка на една страна и се отправи към джипа, без да се обръща. Алисън за миг си помисли, че той може вече никога да не се върне и силно се притесни. Все пак, напомни си тя, той не бе мъж, който се обвързва. И зарязваше жените, без да се обръща назад.

Когато на следващата сутрин Джийн дойде да я вземе, тя вече бе убедена, че е изключение от правилата му. С нея се държеше различно. Дали онази вечер бе разбрал, че е девствена? И може би това го бе притеснило? Алисън се засмя тихо. По-вероятно бе разбрал, че грубостта му може само да я отблъсне и яростното му желание да остане незадоволено. Трябваше да бъде реалистка, но ѝ беше много трудно — чувстваше се толкова уязвима, когато беше с него. А от друга страна, защо той измина целия този път до къщата на Манли, като можеше просто да ѝ се обади по телефона. Тя потрепна от приятната мисъл.

Джийн носеше джинси, ботуши и бяло-кафява карирана риза, а на главата му бе неизменната, леко накривена шапка „Стетсън“. Алисън се бе облякла съвсем простичко — бежова блузка под раирана в сиво и кафяво риза. Тя се засмя — облеклото им бе почти еднакво. Освен това тя също носеше шапка.

Джийн ѝ помогна да се качи в джипа.

— Взел съм една шапка и за теб — каза той, докато потегляха. — Смятах, че няма да се сетиш.

Лицето ѝ засия. Джийн се грижеше за нея! Погледна го, обзета от топли чувства.

— Благодаря ти — каза му тихо.

— Трябва да се грижа за теб, мое момиче — отвърна той нежно.

Но странното бе, че действително си го мислеше. Тя бе най-чудесното момиче, с което бе излизал — нито прекалено взискателна,

нито капризна, нито намръщена. От нея лъхаше топлота, светлина и бодрост. Протегна се и хвана ръката ѝ.

— Липсвах ли ти?

— Да — отвърна тя откровено.

Джийн я погледна. Очите му се задържаха върху розовите бузи и топлите ѝ устни, преди отново да погледнат пътя.

— Радвам се — пръстите му стиснаха нейните. — Ти си добро лекарство, слънце мое.

— Лекарство ли? — учуди се тя.

— В тази част на света думата лекарство има по-широк смисъл, означава нещо като магия. Древните индианци са правели „лекарства“, които да ги предпазват от злините на земята и да им помагат да намерят верния път към Вечните ловни полета. Имало е добри и лоши „лекарства“. Пълнели са малки кожени торбички с различни талисмани, които да ги пазят от враговете. — Той се засмя и добави: — Надявам се, че не трябва да те пъхам в кожена раница.

Тя също се засмя.

— Ами да, сигурно няма да ми е особено удобно. — Алисън го обожаваше. — Благодаря ти, че ме водиш в Кастър Батълфийлд. Винаги съм искала да видя това място.

— Удоволствието е мое и мисля, че няма да останеш разочарована.

Това се оказа самата истина. Джийн разведе Алисън по интересните места — музея, гробовете на загиналите и високия паметник, на който бяха изписани имената им — и ѝ обясни всичко, което я интересуваше.

Спираха на всяко място, където имаше забит в земята бял кръст — знак, че там е загинал войник. Джийн изглежда знаеше имената на всички войници и изобщо цялата история. На едно място той се спря за по-дълго.

— Това е моят прапрачичо. — Усмихна се, като видя изражението на лицето ѝ. — Изненадана ли си? Е, сега вече си наясно защо знам толкова много за битката. Жена му е запазила неговия дневник, който сега е мой. Последната записка е от нощта, преди да замине със седми отряд на Кастър за Литъл Бигхорн. Може би е водил записки и през целия път до тук, но след битката индианците обрала всичко, което според тях можело да се използва: часовници, пистолети,

дрехи, взимали дори и обувките им. Махали подметките и употребявали кожата — да се чудиш за какво.

— Разкажи ми за прапрачичо си — помоли го Алисън.

След като разгледаха всичко, Джийн я заведе по магазините. Алисън се влюби в изящните мънистени украшения. Чудеше се как ли е изглеждала една дама от деветнадесети век с тях. Джийн настоя да ѝ купи чифт мънистени обеци, а по пътя към къщи ѝ разказа за поверията на различните племена за обещите — как можеш да познаеш дали едно племе е миролюбиво, или войнствено настроено според прическите и обещите.

— Толкова е забавно — възкликна тя.

Джийн засия от гордост. Никоя от досегашните му приятелки не се бе интересувала от знанията му за битката и живота на индианците. А Алисън не просто го слушаше, тя изглеждаше наистина заинтересувана. По обратния път Джийн разбра, че тя е била студентка по индианска култура и има солидни познания за маите. Слуша я с огромен интерес, като поглъщаше малко известните, но любопитни факти за това племе.

— Много си добра — каза той, когато спря пред входа на къщата на Манли. — Страхотно добра. Къде си научила всичко това?

Тя се усмихна замислено.

— Просто четях и слушах доста — отвърна Алисън, като пропусна да спомене факта, че бе посетила с родителите си много от местата, обитавани от маите, и че тези места са свързани с важна част от живота ѝ. Усмивката угасна, когато спомените нахлуха в главата ѝ. — Прекарах чудесно, Джийн, наистина чудесно. Благодаря ти.

— Аз също. По-добре ще е да си казваме лека нощ тук — добави тихо и се загледа в устата ѝ. — Начинът, по който се целуваме, може да ги шокира.

Докато изговаряше думите, устните му бавно се приближиха към нейните. Целувката беше дълга и възбуждаща.

— Ти запалваш огън в душата ми — изстена той. Алисън усети неговото треперене и усиливащата се страст. Джийн изстена отново. Ръката му се плъзна по врата, надолу към гърдите ѝ. — Защо носиш сутиен? Само ми пречи.

Тя отвори уста, за да отговори, но нищо не се получи, защото той вече я целуваше. И този път ръката му смело се пхна под фабричната

материя. Палецът нежно дразнеше зърното ѝ, а влажната длан създаваше приятно усещане върху кожата. Тя изстена и той вдигна глава.

— Сатен и кадифе — отрони тихо. Блестящите му очи срещнаха нейните. Повдигна фланелката, освободи твърдите ѝ стегнати гърди от сутиена и впери поглед в тях. — Да — каза дрезгаво, — изглеждат така, както предполагам. Хубави гърди. Много хубави!

Устните ѝ се разтвориха. Тя не беше съвсем на себе си. Трепереше и буквално се хвърли върху него. Беше много възбудена и желаше да почувства устните му сега. Но не забеляза нещо, което той видя — завесите на един от прозорците бавно се раздвижиха. Джийн овладя внезапния ѝ порив и вдигна глава.

— Не бих могъл и да те докосна тук — промълви тихо. — Не и сега. Имаме публика.

— О! — заекна тя.

Той докосна страната ѝ с ръка и я погледна в очите.

— Ще ни бъде добре заедно — прошепна той. — Знаеш това, нали?

Трябва да му кажа, помисли си тя, трябва... Вместо това отговори:

— Да.

— Не искам да те насилвам, но и не искам да чакам още много. Твърде дълго е за мен.

Тя не знаеше какво да отговори. Леко се премести встрани, като трепереше от възбуда.

— Лека нощ, сладка моя — целуна я той по затворените очи. — Ти си много специално момиче.

Помогна ѝ да излезе от джипа и се отправиха прегърнати към входа.

— Твоят ангел пазител се отдръпна от прозореца — замислено се усмихна той. — Да не би да се предава?

— Нещо такова. Тя е сгодена, както знаеш.

Джийн я погледна изпод вежди.

— Да, така е. А аз никога няма да се сгодя — добави внезапно той. — Както знаеш, нали? Харесва ми да бъда с теб, а и очевидно физически изгаряме един за друг. Но не искам да те лъжа и да ти давам празни надежди. Аз съм заклет ерген.

Сякаш нож прониза сърцето ѝ. Беше съгласна на всичко, само да не чува тези думи. Едва събра сили да се усмихне:

— Да, знам.

Той кимна бавно. Не му беше приятно да разбива надеждите ѝ, но определено нямаше намерение да се жени. Все още не можеше да се отърси от миналото. А и имаше много основателна причина да не създава поколение — лошите гени можеха да се предадат.

— Ти си добро момиче. Ще дойда да те взема утре вечер и ще отидем на родеото в Коди. Зная, че обещах за следващата седмица, но не искам да чакам толкова дълго. А ти?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, наистина не — призна чистосърдечно.

— Значи ще дойда в шест. — И нежно я целуна. — Лека нощ, красавице!

Алисън се усмихна.

— Лека нощ. Благодаря за екскурзията и за обещите.

— Отиват ти. До утре. — И тръгна, без да се обърне назад.

Тя влезе в къщата и се усмихна на Уини, която излезе от стаята си да я посрещне.

— Тъкмо ще слагаме масата за вечеря — каза Уини. — Забавлява ли се?

— О, да. Джийн знае много за Кастър Батълфийлд.

— Да, страшно много. Отегчи ли те с историите си? Мари казва, че ги подлудява, когато започне да им разказва.

— На мен ми хареса — отвърна изненадана Алисън. — Историите за индианци са ми любимите. Мисля, че тази беше наистина забавна.

Уини повдигна вежди.

— Мога да си представя — усмихна се тя. — Защо не провериш как ще ти се отрази пържената риба? Хайде, ела да те нахраня.

На следващия ден майката на Уини беше поканена на кръщенето на бебе у своя приятелка, а Уини щеше да излиза с Дуайт. Те напуснаха къщата няколко минути преди Джийн да дойде. Вярна на думата си, Уини не каза нищо за предстоящата ѝ среща. Само я прегърна и се

усмихна съчувствено. Самата Уини бе влюбена и сигурно разбираше състоянието ѝ.

Джийн дойде точно навреме. Очакваше вечерта с огромно нетърпение. Достатъчно му бе само да я гледа, за да се чувства добре. Алисън му действаше като наркотик. Трябваше да направи нещо — колкото по-скоро, толкова по-добре. Алисън пречеше не само на работата, но и на съня му — непрекъснато мислеше за мига, в който ще я види. Държеше се като влюбено момче и се страхуваше, че някой ще разбере това. Колкото по-скоро се справеше с чувството си, толкова по-бързо щеше да се върне към нормалния живот и към проблемите си. Странно, но когато Алисън бе наблизко, той не се безпокоеше толкова много за баща си и как ще се отрази цялата каша върху по-нататъшния му живот. Чувстваше се по-спокоен от всякога. Струваше му се, че като е с нея, няма проблем, с който да не може да се справи. А това беше обезпокояващо. Много обезпокояващо!

Опита се да прогони тези мисли.

— Хубава си! Фланелката ти ми харесва.

Тя се усмихна. Лицето ѝ засия.

— Обичам тази фланелка. Наистина ли ти харесва?

— Харесва ми начинът, по който изглеждаш — отвърна той. — Но къде ти е коланът? Ще ти падне полата!

Джийн се намръщи — полата ѝ бе много свободна в кръста.

— Свалих няколко килограма през последните няколко седмици — обясни тя уклончиво. — Но мисля, че няма да падне. Не мога да си намеря колана.

Разбира се, че не можеше. Той остана в Централна Америка заедно с много други нейни вещи. Спомни си как напусна онези места и как пресата я преследваше. Ако успееш да я открият тук, това щеше да означава сигурна опасност. Но едва ли Джийн щеше да я запознае с някой от пресата. Опита да се успокои, като не мисли за това.

Джийн се огледа.

— Къде е Уини?

— Излязоха с Дуайт. Не знаеш ли?

Той се усмихна подигравателно.

— Дуайт избягва да обсъжда живота си с мен напоследък.

Тя се приближи до него и му се усмихна нежно.

— А би могъл, ако ти не го затрудняваше.

Джийн би ударил начаса всеки, който се осмелеше да каже такава неща в лицето му. Всеки, но не и Алисън! Всъщност думите, произнесени от нейните уста, въобще не го обидиха. Погледна я изненадано. Стори му се по-ниска от обикновено.

— Да не си стъпила в някаква дупка?

— Не, обута съм с маратонки, които, разбира се, нямат токче — засмя се тя.

Той сведе поглед към краката ѝ.

— О, нима тези малки неща са маратонки?

— Е, да, има голяма разлика между тях и твоите. — Тя погледна огромните му стъпала, обути в още по-огромни ботуши.

— Добре, вече няма да нося ботуши. Ще си купя ниски обувки — обади се той примирено. — Госпожа Манли също ли я няма?

— Отиде на кръщение.

Джийн пое дъх и установи, че изпитва удоволствие, каквото бе изпитвал някога, много отдавна, но не можеше да си спомни по какъв повод.

— Имаше ли лекции от твоя ангел пазител, преди да излезе?

Алисън поклати глава отрицателно. Джийн се засмя.

— Май наистина Уини се е предала.

Тя бавно вдигна поглед към лицето му. Харесваше всяка негова черта. Можеше да го гледа цял ден.

Джийн се намръщи. Усещаше удоволствието ѝ и това го изпълваше с гордост.

— Да тръгваме — каза след минута той.

Но не помръдваше. Тя също. Погледът му се спря върху устните ѝ. Прегърна я през кръста и мързеливо я придърпа към себе си. Наведе се и я целуна нежно и внимателно. Ръцете ѝ го обгърнаха и той я привлече в силната си прегръдка, която необяснимо защо я накара да си мисли за сняг и Коледа.

Джийн не мислеше за нищо. Близостта ѝ не му позволяваше да използва мозъка си. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, тялото ѝ бе толкова крехко, а устните нетърпеливо се открянаха. Тялото му се стегна. Обля го вълна на желание и възбуда. Той се насили да вдигне глава и задържа дъх. Погледна я жадно. Лицето ѝ бе красиво. Устните ѝ бяха леко подути и влажни от продължителния контакт с неговите.

Кичури черна коса обрамчваха розовите ѝ страни, а лешниковите ѝ очи гледаха напълно безпомощно.

— Добре ще е да тръгнем, докато все още имаме избор — каза Джийн тъжно, хвана ръцете ѝ и ги обви около врата си. Господи, тя беше готова!

— Да, наистина — съгласи се нежно Алисън.

Той я изчака да заключи входната врата и тръгна заедно с нея към джипа.

— Ако останеш тук още дълго, ще си купя лимузина — промърмори той, когато потеглиха.

— Джипът ми харесва — запротестира тя. — А и ти е полезен в ранчото.

— Така е — трябваше да се съгласи Джийн.

Погледна я и се намръщи. Колко много тайни, помисли си Джийн. Тя беше така загадъчна, а и той криеше ужасна тайна относно истинския си баща. Може би щеше да бъде най-добре и за двамата им, ако я върне обратно в къщата на Уини и повече не я потърси. Но не можеше да го стори. Каквото и да му струваше, трябваше да я има, дори и само веднъж. Усещаше инстинктивно, че с нея ще бъде различно от всеки друг път. Желалаше я и беше твърде късно да се спре.

Пушеше му се и имаше чувството, че ще умре за една цигара. Запали и отвори прозореца, като погледна към Алисън.

— Имаш ли нещо против?

— Не. — Тя извърна глава и го погледна топло.

— Опитвам се да ги откажа, но понякога не издържам. Обикновено, когато нещата са против мен.

— Кои неща? — Гласът ѝ бе изпълнен с нежност.

— Животът, Алисън.

Името ѝ, изречено от него, я накара да изтръпне. Хареса ѝ начинът, по който го произнесе.

— Знам, че ти е било трудно. Важното е, че скоро ще го преживееш. Нищо не продължава вечно. Дори и болката.

Той я погледна неуверено.

— Не бъди толкова сигурна.

Тя спря поглед върху квадратната му челюст и изваяните устни. Харесваше профила му. Изглеждаше силен като самия него.

— Все още е рано — напомни му тя. — След като животът ти е бил разрушен, не можеш да очакваш да се оправи за една нощ. Е, знай, че и чакането не е лесно.

Той се усмихна.

— Изобщо не е лесно — и дръпна бавно от цигарата, преди да заговори отново. — Но в случая нямам богат избор. А ти нетърпелива ли си, Алисън? Или ти е лесно да чакаш за нещо, което желаеш да получиш?

— Винаги са ме учили, че търпението е една от най-големите добродетели — отвърна тя простичко. — Но понякога е много трудно да не се опитваш да насилиш нещата. Особено, ако те не са толкова прости — добави Алисън, като мислеше за родителите си.

Джийн кимна.

— Всички сме хора, нали? И има моменти, в които ни се струва, че нямаме никаква власт над съдбата.

— Предполагам, че не ходиш на църква? — попита меко Алисън.

— Не. — Лицето му се смрачи. — Не мога да повярвам в Господ, който тормози хората.

— Той не ги тормози. Ние сами си го правим. Той вижда и помага, ако го помолим, но аз мисля, че всеки е отговорен за съдбата си. Когато ни предстои избор, ние го правим. За останалото се грижи животът.

— А каква е ролята на Господ?

— Той ни дава свобода на волята и желанията — усмихна се тя. — Иначе Ева никога не би предложила на Адам изкушаващата ябълка.

Джийн избухна в смях.

— Наистина ли мислиш така?

— Освен това по света има и други сили, които не стоят без работа. Балансът означава доброто да съществува наравно със злото. Понякога е трудно да спечелиш войната със силите на мрака. — Очите ѝ потъмняха. — Но това не означава да престанеш да се опитваш. Просто трябва да работиш по-упорито.

— Говориш като бившия министър-председател — каза той, без да я поглежда, иначе изражението ѝ би го очаровало. — Не беше лош. Харесваше ми да го слушам.

— Кое те спира да ходиш на литургии? — не сдържа любопитството си Алисън.

— Не знам. Сигурно, защото смятам, че едва ли има някаква полза. Ходенето на църква няма да реши проблемите ми.

— Няма да ги реши, но ще ти помогне да се справиш с тях — отвърна тя и се усмихна нежно. — Религията не те имунизира срещу трудности и наранявания.

— И аз открих това. А очаквах чудеса.

— Чудесата са наоколо. Те се случват всеки ден.

— Наистина ли? — Гласът му тежеше от недоверие.

— О, да!

Можеше да му каже, че самата тя бе едно чудо, че бе оживяла с помощта на Бога. Но замълча и се загледа през прозореца.

— Не минаваме отново през Шошонския каньон, нали? — внимателно смени темата Алисън след малко.

— Не. Преди те заведох на обширна обиколка и ти показах каньона и тунела, а сега отиваме на северозапад, в Коди. Била ли си някога на родео?

— Един или два пъти. В Аризона. Много е опасно, нали?

— Да — съгласи се той. — Може да отнеме живота на каубоя. Достатъчен е само миг невнимание или небрежност, за да бъдеш прободен от бик, ритнат от кон, стъпкан, ухапан, изхвърлен от седлото толкова силно, че да си счупиш врата... Това не е игра за градски каубойчета.

— Градски каубойчета ли? — любопитства тя.

Джийн се засмя невесело.

— Едно момче от изток миналата година — започна да разказва той — яздеше някаква кранта и се фукаше из баровете. Беше достатъчно добър за провинциално родео. Записа се и плати входната такса. Качиха го на един от конете, които бяхме доставили, казваше се Стария Скреч. Той го яхна и зачака да се отворят вратите и да се разнесе сигналът. Тогава говорителят разказа историята на Стария Скреч, като спомена, че от седемдесет и осем ездаци нито един не е успял да се задържи върху него до края на състезанието. Да беше видяла физиономията на това конте!

— И какво се случи?

— Задържа се върху коня точно две секунди. После падна и си счупи ключицата и едно ребро. Последното, което чух, е, че се отказал

от язденето и се върнал към старата си работа — продажба на обувки в универсален магазин в родния си град.

Алисън въздъхна.

— Горкият човек!

— Горкият човек ли? Всеки, който мисли, че язденето на коне е забавление, трябва да си намери майстора. Това не е игра за отличници по математика.

Тя погледна стройното му хубаво тяло.

— А ти яздиш ли? На родео, имам предвид.

Той се усмихна.

— Мислиш, че съм твърде стар ли, сладурче?

Тя също се усмихна в отговор.

— Не, просто съм любопитна. Предполагам, че работата в ранчото отнема повечето от времето ти.

— Така беше. — В гласа му се прокрадна горчивина. — Докато Дуайт не пое главните функции.

— Дуайт не ми прилича на човек, който би иззел всичко — отвърна Алисън бавно, без намерение да го обижда. — Сигурна съм, че той също е бил разстроен, както и ти, когато се е случило това...

Джийн се намръщи. Тя си играеше с нервите му. Дръпна от цигарата и рязко я остави в пепелника.

— Предполагам, че е бил разстроен — започна с равен глас Джийн, — затова, че той трябваше да се занимава с търговската дейност в ранчото, която ненавижда. Аз пък трябва да се занимавам с всекидневната работа, която мразя. Нямам предвид физическия труд, разбира се, но, докато помагам да натоварят добитъка, Дуайт подготвя финансовия ни крах.

— Разговаряли ли сте за това? — внимателно попита Алисън.

— След малко пристигаме — отговори той, като издигна бариера пред всичките ѝ по-нататъшни въпроси.

Паркира джипа и докато ѝ помагаше да слезе от него му се стори, че бе разказал толкова много неща за себе си, колкото не бе споделял с никого през последните няколко години. А не бе научил нищо, съвсем нищо за нея. Погледна я изпитателно, докато чакаха на опашката за билети.

— Май не говориш много за себе си? — попита внезапно Джийн.

Тя повдигна вежди, изплашена от въпроса, който не беше очаквала.

— Ами, не... Не много.

— Нарочно ли?

Алисън сви рамене.

— Не бих могла да науча много неща за другите, ако през цялото време говоря за себе си.

Той палаво подръпна хванатата ѝ на опашка коса.

— Ще разбера всичко за теб, преди да се усетиш!

— О, дори ботушите ми треперят от страх!

— Но ти не носиш ботуши.

— Така ли? — засмя се тя. Той беше най-красивият мъж от всички наоколо, поне според нея.

— Здравей, Джийн! — прозвуча мек женски глас и една поразително красива брюнетка със сини очи протегна ръка.

— Здравей, Дейл — кимна той сковано.

— Минаха месеци, защо не ми се обаждаш? — попита жената. Беше облечена в дрехи на състезател по родео, с бяла шапка „Стетсън“ и подходящи ботуши. Изглеждаше с около три години по-млада от Алисън.

— Ако имах какво да кажа, щях да ти се обадя — отговори Джийн кратко, раздразнен от собственическото ѝ държание и очевидния начин, по който го сваляше.

Сините очи на Дейл се втренчиха в Алисън.

— Тя ли е причината? — попита жената, като я гледаше изпитателно. — Не е особена красавица, струва ми се.

Джийн я погледна свирепо и грубо я сграбчи за рамото.

— Разкарай се! Веднага!

Дейл се отдръпна.

— Преди не беше толкова недружелюбен!

Той я дари с ледена подигравателна усмивка.

— Но не бях и трезвен, нали?

Тя зяпна от изненада. Но тъй като забеляза, че привличат вниманието на всички хора от опашката, се обърна и избяга в другия край на арената.

— Съжалявам — обърна се Джийн към Алисън, ядосан от обидните забележки на Дейл.

Алисън само кимна. Значи неговите завоевания не са в далечни градове. Представи си как би се чувствала, ако се омъжи за него и разни жени непрекъснато ѝ напомнят за миналото му. Само преди няколко месеца са били заедно, каза жената, а на него вече му е неприятно да я среща. Алисън потрепери, като си помисли, че и с нея сигурно ще се случи същото. Не можеше да вдигне поглед към Джийн. Страхуваше се от израза на лицето му.

Той усети, че настроението ѝ се развали. Когато седнаха на пейките и зачакаха да започне първия кръг, Джийн се загледа в лицето ѝ и не отмести очи, докато тя не го погледна.

— Съжалявам — каза той кратко. — Не можеше да се случи в по-неподходящ момент, нали?

— Тя е много красива — отрони Алисън неволно.

— Да. Бях пиан, а тя ме желаше. Мислех, че ще е само за една вечер, но тя се оказа упорита. Бях забравил, че ще се състезава тази вечер.

— Добра ли е? — запита Алисън.

Джийн я изгледа с подозрение.

— На седлото или в леглото?

Явно бе сметнал въпроса ѝ за предизвикателство. Тя извърна очи.

— На седлото, разбира се.

Джийн замълча за минута.

— Винаги очаквам сарказъм от страна на жените. Трудно ми е да свикна с твоята честност.

— Може би не си попадал на подходящи жени — отвърна Алисън и се опита да се усмихне. Беше ѝ неудобно да слуша колко свободно говори за бившето си завоевание.

Той трябваше да признае пред себе си, че Алисън не прилича на никоя от предишните му приятелки. И му харесваше много повече. Намръщи се, защото тази мисъл го притесни.

— Е, скъпа, започва — кимна Джийн към говорителя, който откриваше родеото.

Това се оказа най-хубавото родео, на което Алисън бе присъствала. Джийн познаваше повечето от състезателите и конете и ѝ съобщаваше най-силните ездачи и най-добрите коне за всеки отделен кръг.

Първият кръг завърши с обявяването на победителите. Започна вторият, в който участваше и жената, наречена Дейл. Алисън забеляза, че Джийн не ръкопляска и не обръща особено внимание на красивата млада състезателка на арената. Той дори не реагира, когато неговата бивша любовница спечели състезанието.

Дейл Бранигън, съобщи възбудено говорителят и Алисън се вгледа завистливо в победителката. Тя подскочи и нададе радостен вик. Беше красива и млада, изпълнена с жизненост. Това бе типът жени, които привличаха умълчания мъж до нея — млади, агресивни, жадни за ласки и освободени от предразсъдъци. Алисън като че ли нямаше никакъв шанс.

Може би бе добре, че жените му бяха нужни, докато преспи с тях. Алисън внезапно се натъжи. Мечтаеше, а това не беше добре. Той я целуваше прекрасно и беше чудесен за компания, но това бе всичко. Тази мисъл я натъжи допълнително, но Джийн не забеляза. След края на втория кръг той се затвори в себе си.

В действителност усещаше погледа на Алисън, но не се обръщаше. Неочакваната среща с Дейл го обезпокои. Спомняше си много малко от нощта, която бе прекарал с нея, и изпитваше чувство на срам. Това го тревожеше. Старият Джийн не би трябвало да има угризения на съвестта от една чудесна нощ, прекарана в прегръдките на млада и красива жена, която го желаше. Но откакто бе започнал да излиза с Алисън, се притесняваше от споменаването на бившите си любовници, от разпуснатия си живот. Не можеше да разбере защо понякога се срамува от Алисън и защо тя поражда чувство на вина у него — и то за неща, които никога не го бяха притеснявали. Тя търсеше само хубавото у всекиго и всичко и винаги намираще оправдание за лошото. Беше грижовна, мила, нежна и дори чувствена по някакъв странен начин. Той се изненада от целомъдреното ѝ държание, когато я прегръщаше и целуваше и се учуди защо мъжете, с които е била, не са я научили на нещо повече. Може би е попадала на неподходящи мъже. После се опита да си представи как би се чувствал да спи с нея и тялото му изтръпна. Щеше да бъде като с девственица, реши той и пулсът му се ускори от приятното предчувствие. Не посмя да я погледне, докато не се успокои отново.

Скоро състезанието свърши, раздадоха наградите и стана време да си тръгват. Алисън последва Джийн към изхода. Внезапно насреща

им се зададе Дейл.

— Търсиш ме, за да ме поздравя ли? — погледна тя въпросително Джийн и му се усмихна съблазнително.

— Разбира се. Поздравления.

Той прегърна Алисън и я придърпа към себе си.

— Ние смятаме, че беше страхотна. Нали, сладурче? — допълни тихо и гальовно Джийн, гледайки Алисън.

Тя направи опит да се усмихне.

— Да — отговори мило и отправи поглед към по-младата жена.
— Бяхте много добра.

Дейл помръдна неспокойно след тази топла усмивка, в която не откри и следа от омраза или враждебност. Не знаеше какво да отговори на жена, която не се държи като настръхнала котка.

— Благодаря — каза несигурно тя. — Да танцувате ли отивате?

— Може би — отговори уклончиво Джийн.

— Няма ли да ме представиш? — настоя Дейл, като кимна към Алисън.

— Това е Алисън Хетъуей. Приятелка на Уини от детството ѝ. Познаваш Уини, нали, сгодена е за Дуайт.

— Да, познавам я. Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Дейл Бранигън.

Тя стисна здраво ръката на Алисън.

— На гости ли си тук?

— Да, за една-две седмици — кимна Алисън.

Стана ѝ неприятно, като си даде сметка колко малко време ѝ оставаше. Но не можеше да остане по-дълго у семейство Манли. Трябваше да се върне в Аризона, за да довърши делото на родителите си. Задължение, което не очакваше с голямо удоволствие.

Джийн изтръпна. Не предполагаше, че тя планира да си тръгне толкова скоро. Не можа да разбере защо това съобщение го развълнува толкова много.

Алисън усети, че нещо стана и извърна очи към неговите — точно когато и той я погледна. Напрежението, което се създаде помежду им, беше почти видимо. Дейл измърмори нещо и си тръгна, но никой от двамата не я чу, нито забеляза оттеглянето ѝ. Устните на Алисън леко се открянаха под магическата сила на погледа му. Пулсът ѝ се ускори.

— Искаш ли да отидем да танцуваме? — попита дрезгаво Джийн. — Това означава, че ще се приберем много късно.

— Да — отговори тя без колебание. Не искаше да се прибира сега, не искаше да му каже лека нощ. Съвсем забрави за опасността журналист от вестниците да я види или разбере къде се намира. Искаше да бъде в прегръдките му, колкото е възможно по-дълго. Беше твърде много влюбена, за да мисли за евентуални последствия.

Джийн се чувстваше по същия начин. Светът се състоеше единствено от жената до него.

— Добре — кимна отсечено той. — По дяволите последиците! Да тръгваме!

СЕДМА ГЛАВА

Джийн заведе Алисън в местен бар, пълен с мъже и жени, обути в джинси, които празнуваха победите си на родеото. В единия ъгъл свиреха група музиканти, а пред тях бе отделено местенце за танци. Джийн поръча две бири, въпреки неодобрителната гримаса на Алисън, и избра малка маса близо до дансинга.

— Но... — опита се да протестира тя, когато Джийн сложи пълната чаша с бира пред нея.

— Първо я опитай — нежно настоя той. — От една бира няма да ти стане нищо, а и съм поръчал сандвичи за мезе. Е?

Алисън въздъхна неохотно. Джийн се наведе към нея и хвана ръката ѝ.

— Аз обичам бира и мисля да си пийна. — Спря поглед върху устата ѝ. — Ако си пийнеш и ти, няма да те притеснява дъхът ми, когато правим любов.

Устните ѝ се открянаха, а сърцето ѝ спря за миг.

— Тази вечер? — заекна тя, понеже той говореше, все едно че ставаше въпрос за служебна среща.

— Тази вечер, Алисън. — Гласът му прозвуча дрезгаво. Хвана ръцете ѝ, а тялото му пулсираше в очакване. Наведе се към нея така, че когато заговори, устните му почти се докосваха до нейните.

— Има една къщичка под лифта преди дома на Уини.

Хвана брадичката ѝ и нежно я повдигна.

— Обещавам, че няма да бъде груб. Ще бъде точно така, както искаш.

Тя се опита да проговори, но не можа, защото влажните му устни се впиха в нейните. Алисън отговори на целувката, сляпа за хората наоколо и глуха за техните гласове и силната музика. Нищо нямаше значение, освен прегръдката му. Бе живяла сама толкова дълго, бе преживяла толкова много! Сигурно ѝ се полагаше една прекрасна вечер, през която да лежи в ръцете на мъжа, когото обича. Поне веднъж. Изкушението беше голямо. А и той каза, че ще бъде нежен,

което трябваше да означава, че тя го интересува. Преди време каза, че е груб, защото така му харесва, а сега поставя нейните предпочитания на първо място. Значи го интересува, поне малко!

Когато Джийн отдръпна глава и двамата дишаха тежко. С рязко движение той вдигна чашата и изпи бирата на един дъх.

— Не исках да започваме още сега — каза несигурно.

— Всичко е наред — отговори тя дрезгаво.

Джийн извърна очи и срещна обвинителния поглед на Дейл, която сковано танцуваше с върлинест мъж в червена риза. Алисън проследи студения му поглед.

— Тя е много красива — отбеляза с неволно възхищение Алисън.

Джийн се обърна към нея.

— Да, но искаше повече, отколкото можех да ѝ дам.

Дали и тя самата не искаше повече, отколкото можеше да ѝ даде, помисли си Алисън. Като че ли нямаше значение. Беше толкова безнадеждно влюбена, че тази вечер нищо нямаше значение. Скоро щеше да бъде отново сама, до края на живота си. Само тази нощ, помоли се тихо тя. Една мисъл премина през главата ѝ — внимавай какво искаш... може да го получиш.

Тя обви ледената чаша с ръце и поднесе бирата към устните си, опита я и направи недоволна физиономия. После погледна Джийн. Те бяха от различни светове. Той не можеше да разбере нейните идеали, както и тя не можеше да разбере безскрупулното му държание с жените. Беше го излъгала в началото и сега трябваше да поддържа лъжата. Страхуваше се да признае истината. Но дали имаше значение? Той каза, че ще бъде нежен. Алисън се изчерви. Очите ѝ потърсиха строгото му изражение. Дълбоко в него съществуваше друг, различен мъж, скрит от света. Тя желаше да опознае него — самотния, наранения човек.

Внезапен крясък надвика шума от музика и гласове и изведнъж настъпи тишина.

— Какво стана? — попита Алисън, като погледна към бара.

Джийн стана от стола.

— Някой е счупил бирена бутилка и е нарязал цялата си ръка. О, това е новият приятел на Дейл, ако не се лъжа.

Без да каже дума, Алисън се изправи и отиде до ранения мъж. Усмихна се на Дейл, а след това и на каубоя, който държеше ръката си и трепереше от болка, докато приятелката му се суетеше и не знаеше как да спре кръвта.

— Може ли? — попита Алисън тихо, като взе дрехата му от ръцете на Дейл. — Знам какво да направя.

И го направи. Джийн я гледаше с възхищение, спомни си колко добре беше превързала самия него. Чудеше се къде и по какъв повод се е научила. Беше много добра. Успокояваше и вдъхваше сила. Дори бялото лице на Дейл възвърна естествения си цвят.

— За щастие е пострадала вена, а не артерия, но ще трябва да се зашие — каза Алисън, след като сложи временната превръзка. — Можеш ли да го закараш в болницата?

— Да — отговори Дейл и се поколеба. — Благодаря.

— Аз също — усмихна се бавно каубоят, въпреки че болката беше непоносима. — Можех да кървя, докато умра.

— Едва ли, но все пак — моля. Лека нощ.

Те тръгнаха и Алисън забеляза, че дори и в този момент, когато придружителят ѝ бе ранен и тя трябваше бързо да го заведе в болницата, Дейл спря за миг и погледна тъжно бившия си любовник. Горката, помисли си Алисън. Може би ще заприличам на нея един ден, когато Джийн вече няма да ме желае.

Джийн се изправи и поведе Алисън към дансинга.

— Пълна си с изненади — отбеляза замислено той. — Къде си се научила да оказваш така добре първа помощ?

— Имах добър учител — отговори тя уклончиво и се усмихна.

Той се намръщи.

— Не мога да изкопча нищо от теб. Ти си много загадъчна, сладурче.

— В мен няма нищо необикновено — засмя се тя. — Аз съм просто още едно работещо момиче.

— Кога ще заминаваш?

Внезапният въпрос на Джийн я завари неподготвена. Тя наведе глава.

— Следващата седмица. Не искам, но се налага. Имам да свърша много работа.

— Къде?

— В Аризона.

— Там ли работиш?

Тя се поколеба.

— Там ще работя — отвърна Алисън. Не ѝ се мислеше за това. Животът изведнъж бе станал много сложен, а най-лошото бе, че трябваше да напусне това място и никога повече да не види Джийн Нелсън.

Той въздъхна и я придърпа по-близо до себе си. Тя се опита да протестира, но Джийн не ѝ позволи.

— Не се дърпай! — каза ѝ дрезгаво той. — Животът е твърде кратък, а това, което става между нас, е магия. Сложи си главата на рамото ми и се отпусни.

Не ѝ се искаше, но не можа да устои на предложението. Въздъхна тежко и облегна главата си върху твърдото му рамо. Усети топлината на тялото и бързите удари на сърцето му. Миришеше на сапун, одеколон и скорбяла, а ръцете му, галещи гърба ѝ, я опияняваха. Движеха се мързеливо под акордите на бавната музика. Ръцете на Джийн внимателно се придвижваха към кръста и по-надолу, но тя не протестираше. Очите му се впиха в гърдите ѝ. Той бавно придвижи ръце нагоре по гръбначния ѝ стълб и нежно долепи твърдите си гърди към нейните. Сега ги чувстваше, въпреки материята между тях. Алисън усети как тялото му потръпна. Ръцете му отново се плъзнаха надолу и достигнаха до ханша ѝ. Тя задържа дъх. Добре разбираше какво желае той от нея. Но бедата бе, че и тя желаше същото, и то не по-малко. Желаше да я целуне, желаше ръцете му върху тялото си, желаше... него.

Той спря да танцува и я погледна.

— Искам да те изведа оттук — каза дрезгаво Джийн. — Не издържам повече.

— Добре — прошепна тя. Много добре разбираше какво има той предвид, но нямаше сили да му откаже.

— Да тръгваме тогава. — Джийн я поведе навън, като пренебрегна платените сандвичи, които току-що бяха сервирани на масата им. Храната бе последната му грижа в момента.

— Хареса ли ти родеото? — попита я по пътя за вкъщи.

Не я беше докоснал, нито бе казал нещо романтично, откакто излязоха от бара. Пушеше като комин, но това не означаваше нищо.

Алисън все още не можеше да се оправи. Тялото ѝ изгаряше от желание да бъде близо до неговото. Но тя се опитваше да не го показва.

— Много ми хареса. Никога не съм предполагала, че правилата са толкова сложни.

— По-интересно е, когато ги разбираш.

Чувстваше се нервен. Алисън не беше като другите жени, които бе имал. Тя бе по-специална и той искаше този път да бъде различен за нея от всеки друг. Искаше да ѝ даде всичко.

Отби от главния път и тръгна по дълбока следа, която водеше към гората. Алисън предчувстваше какво има в тази гора и усети напрежение, но не каза дума. Щеше да бъде подло и жестоко от нейна страна да се разколебае точно сега. Разбира се, това бе просто извинение, с което успокояваше съвестта си, и тя много добре го знаеше. Погледна мъжа до себе си и се убеди, че ще направи всичко, за което я помоли. Никой досега не се бе държал толкова нежно и мило с нея, никой не бе успявал да я накара да се чувства толкова специално. Той я измъкна от забравата, в която бе попаднала след смъртта на родителите си.

— Лифтовата къщичка е тук долу — обади се Джийн, като се опитваше да не издава колко отчаяно се нуждае от нея и колко е нервен. — Стара е. Може би най-старата постройка наоколо, която все още се използва.

Той спря пред малка къщичка, която изглеждаше като картинка от учебник по история и изгаси двигателя и фаровете.

— Отвън не си личи, но е добре поддържана.

Слезе от джипа, отвори вратата на къщичката и я въведе вътре. Алисън се почувства странно. Главата ѝ като че ли олекна. Сигурно е от бирата, която изпи на гладен стомах, реши тя.

— Виж, имаме си дори и електричество — каза Джийн замислено, докато включваше малка лампа.

Къщичката се състоеше от една стая, кухня с камина и два стола. Имаше и легло, покрито с китеник в синьо, бежово и червено.

Без да отрони дума, той разкопча ризата си и я свали. Приблужи се към нея със самоуверено изражение, все едно знаеше колко привлекателен бе в нейните очи и усещаше тръпките, които поражда в

тялото ѝ. Хвана студените ѝ ръце и сложи дланите ѝ върху гърдите си. Усещането бе невероятно. Той потрепери.

— Почувствай ме! — каза дрезгаво, като движеше ръцете ѝ в кръг. Наведе се и страстно я целуна. Усети, че силно се възбужда. — Алисън — промълви той. — О, Господи, никога не съм изпитвал толкова силно желание!

Думите му я разколебаха. Разбираше как се чувства той, но ѝ беше странно. Тя самата никога не бе изпитвала подобно чувство. Ръцете му нежно галеха гърба ѝ, а устните му отново жадно се впиха в нейните. Това се хареса на Алисън и дори я възбуди. Тя изпита огромно желание да му се отдаде изцяло, въпреки че дълбоко в нея разумът ѝ нашепваше, че не трябва.

Мускулестите му ръце я вдигнаха и положиха върху леглото. Той беше силно възбуден и знаеше, че не бе възможно да спре, преди да е стигнал до края. Започна бавно да разкопчава блузата ѝ. След няколко напрегнати мига вече обсипваше с целувки голото ѝ тяло.

Алисън трепереше от възбуда и знаеше, че в този момент гласът на разума остава нечул. Желанието на сърцето и тялото ѝ надделя. Но в очите ѝ проблесна страх, когато той се надигна и с бързи, икономични движения свали ризата, ботушите и чорапите си и отново легна при нея. Започна бавно да разкопчава джинсите си. В този момент Джийн вдигна поглед и видя страха в очите ѝ.

— Хайде, вземи ме, няма от какво да се боиш — прошепна нежно и притисна тяло към нейното. — Женското тяло е чудо — меко, еластично и пълно с живот. Внимавай и не се дърпай, защото може да те заболи — допълни той, когато тя се опита да го отблъсне.

Алисън преглътна. Щеше да боли така или иначе, но вече беше твърде късно, за да му каже, тъй като бедрата му нежно, но настойчиво разтваряха нейните.

Той започна да целува лицето ѝ и да шепти възбудено. Алисън установи, че вече не се страхува. Беше ѝ приятно и не мислеше за нищо. Започна да диша тежко. Светът се сви и се сведе само до Джийн и неговото тяло... Не болеше толкова много. А и нямаше значение.

Изведнъж той извика и се отпусна на леглото до нея. Бе преживял нещо страхотно. Това тяло, което бе желал дълго, го отведе в рая. Погледна я. В погледа ѝ прочете обвинение. Тя не бе успяла да отиде с него в рая! И за това бе виновен той. Мислеше само за себе си.

Беше се провалил. Макар че в момента това не бе най-важното. Мигът бе прекалено хубав, а и имаше нещо друго — тя беше девствена! Това бе първият ѝ път! Той бе първият ѝ мъж! Тези мисли го поразиха.

Наведе се да я целуне, но Алисън извърна глава. И тогава той разбра какво вижда в очите ѝ — страх и срам. Отдръпна се от нея, стана и започна да се облича. Никога не се бе чувствал по този начин. Никога не бе изпитвал толкова непреодолимо желание, а дори не беше пил много. Знаеше, че не успя да задоволи Алисън — не му остана време, но друго го плашеше: тя бе толкова стегната и неспокойна, че сигурно я бе боляло много. Ако това беше вярно, сигурно нямаше да го погледне повече. Мисълта го накара да се почувства като пълно нищожество.

Обърна се настрани, докато тя се обличаше. Когато погледна към нея, тя седеше на края на леглото, положила ръце върху коленете. Очите ѝ бяха сведени надолу, слабото ѝ тяло трепереше.

Най-прекрасното преживяване в неговия живот, което отне не само невинността ѝ, но и удоволствието, което би могла да изпита! И то само заради неговия егоизъм. Алисън изглеждаше така, като че ли бе сторила непроситим грях. Сведеният поглед и обиденото изражение го нараняваха. Вината и презрението, които изпитваше към себе си, се превърнаха в гняв. Протегна се, хвана ръцете ѝ и я накара да се изправи на крака.

— По дяволите! — възкликна той с леден глас, като я разтърси не особено нежно. — Ти ме излъга! Твърдеше, че си опитна, а през цялото време си била девствена!

Тя се сви като от удар и затвори очи. Никой от двамата не забеляза тъмната фигура на ездача, който бързо се отдалечи от прозорчето. Не разбраха също така, че ездачът бе чул гневното обвинение на Джийн.

— Защо го направи? — настоя Джийн.

— Така исках — отговори тя глупаво.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Заслужаваше яда му и не се бореше срещу него. Той беше прав. Тя го излъга, накара го да мисли, че е опитна и той разчиташе на думите ѝ. Сега вече я бе прелъстил и единственото, което ѝ оставаше, бе да се самообвинява. Но имаше и по-лошо — не бе взела никакви предпазни мерки за предпазване от бременност, нито го бе помолила той да вземе. Един път може би не бе

достатъчен, за да се тревожи, но все пак нямаше никакви гаранции. Срамът и вината щяха да останат да тежат завинаги на съвестта ѝ.

Джийн се чувстваше засрамен от необяснимото си държание. Мразеше се и мислеше, че едва ли би могъл да я погледне някога отново в очите.

Алисън, разбира се, не можеше да знае, че ядът му не бе насочен към нея, а към самия него. Тя смяташе, че Джийн я мрази и се страхуваше да го погледне в очите.

— По-добре да тръгваме — отрони студено той накрая.

През целия път до дома на Манли никой не продума. Когато джипът спря пред къщата, Алисън слезе безмълвно и тръгна към входа. Джийн Нелсън е като сянка, мислеше си с объркано чувство за хумор, не беше ли той единственият, който никога няма да се върне при нея.

Но той не искаше да я остави да си отиде толкова лесно. Настигна я до входа и хвана ръката ѝ.

— Добре ли си? — попита я сковано, като насилваше думите.

— Да.

Но тя не го погледна. Чувстваше се опетнена. Джийн свали шапка и нервно прокара ръка през косата си.

— Алисън — започна колебливо, — това, което казах там...

— Няма значение — отвърна тя вцепенено. — Сега трябва да се прибирам. Съжалявам за... за всичко, което се случи. Никога преди не съм пила алкохол.

— Значи затова се случи? — попита той с презрителна усмивка. — Защото беше пиана?

Отречи, молеше я горещо в себе си, за Бога, кажи, че ме обичаш! Но само нощта чу тихата му молба.

— Сбогом, Джийн — каза Алисън нежно, неспособна да го обвини за нещо, което тя самата го бе насърчила да стори.

— Това не е ли малко прибързано? — попита той колебливо.

— Ще си замина утре сутринта — отвърна тя, без да го погледне. — Не се притеснявай, няма да бъда като... Дейл. Няма да те преследвам... — Гласът ѝ се пречупи и тя влезе бързо вътре, като заключи вратата след себе си.

Джийн се втренчи в затворената врата. Почувства се празен, самотен и засрамен. Какво му бе сторила, че изкара целия си яд върху

нея, все едно че тя бе виновна за всичко. Алисън беше нежна жена, с меко сърце и чиста съвест. Говореше за религия и църква и той се зачуди дали смята, че е извършила грях. Защо не сподели с него? Защо си тръгна така изведнъж, без да каже дума? Алисън! Сърцето му се сви. Нима я беше загубил? След няколко дни тя щеше да бъде само един спомен, мислеше Джийн. Но не бе сигурен как ще продължи да живее, след като тя напусне Прайър.

Нима половин човек може да живее?

Джийн се обърна и се върна към джипа, като не спираше да се проклина. Тя си отиваше и той никога нямаше да има възможност да ѝ се извини. Освен това тя не го обвиняваше. А вината не бе изцяло нейна. Какви бяха подбудите ѝ? Желание? Самота? Любопитство? Или изпитваше нещо към него? Беше девствена и му се бе отдала. Нима човек като нея би направил това, освен ако чувствата ѝ не бяха сериозни? Сърцето му се разтуптя при мисълта, че е възможно Алисън да го обича.

Но тя беше двадесет и петгодишна съвременна жена, напомни си мрачно той. Може би просто се бе отегчила да бъде девствена. Тази мисъл не му хареса. Но дори и да бе изпитвала нещо към него, то сега едва ли продължава. Грубостта му сигурно я бе огорчила и накарала да се откаже. Качи се в джипа и запали цигара. Завъртя ключа на двигателя, но преди да тръгне, се обърна назад. Правеше го за първи път. Но само тъмните прозорци на къщата посрещнаха жадния му поглед. След минута потегли за вкъщи.

Алисън успя да стигне до стаята си без Уини да я види. Взе горещ душ, с който искаше да измие спомена за Джийн Нелсън. Не можеше да каже на Уини какво се е случило. Трябваше да измисли причина, с която да обясни внезапното си заминаване. Но каквото и да се случи, тя не можеше да остане повече в Прайър. Дори ужасът от последните седмици и преследването от репортерите бяха за предпочитане пред възможността да види отново Джийн. Той я мразеше. Тя го накара да я мрази, като го излъга. Сигурно се чувства ужасно сега, когато знае истината за нея.

Легна си, но не можа да заспи. Мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към болезнения епизод в къщичката под лифта. Но най-лошото бе, че Джийн бе прав. Вината беше изцяло нейна. Тя пренебрегна предупрежденията на Уини. Сега разбираше всичко, но

вече бе твърде късно. Никога не бе предполагала, че може да изпита толкова силно желание към мъж, че да забрави напълно морала и принципите си. Сега вече знаеше. Чудеше се дали някога ще успее да заличи спомена за това, което направи. Любовта към него не оправдаваше държанието ѝ.

Събуди се преди разсъмване, стана и си приготви багажа. Телефонът иззвъня, но явно не беше за нея, защото никой не я повика. Сви косата си на кок, облече семпла сива рокля и обу подходящи за дългото пътуване обувки. Погледна бледото си изражение в огледалото, усмихна се пробно и слезе в трапезарията за закуска. Но там нямаше никой. На масата лежеше набързо надраскана от Уини бележка: „В болницата съм. Дуайт е катастрофирал“.

Алисън пое дълбоко дъх. Горката Уини! И горкият Дуайт! Взе телефонния указател и намери номера на болницата. За щастие в Прайър имаше само една. Успя да открие сестрата, която се грижеше за Дуайт, а тя бе достатъчно учтива да ѝ обясни какво се е случило. Когато затвори слушалката знаеше, че няма да може да си тръгне. Дуайт беше в интензивното отделение с опасност за живота. Нямаше избор. Не можеше да остави Уини в такъв момент, дори това да означава, че трябва да понесе отново да види Джийн и омразата в очите му.

ОСМА ГЛАВА

Уини се прибра на обяд. Лицето ѝ беше изморено, очите — зачервени. Госпожа Манли, която я държеше под ръка и я подкрепяше, също не изглеждаше добре.

— О, Уини, толкова съжалявам! — възкликна Алисън и топло прегърна приятелката си. — Има ли някаква промяна?

— Все още не — проплака Уини. — Не мога да го изгубя, не бих могла да понеса това!

— Нараняванията на главата са сложна травма — каза внимателно Алисън. — Това, че е в кома, не значи, че никога няма да излезе от нея. Срещата съм и по-тежки контузии, които бяха излекувани напълно. Почакай да мине малко време.

— Ще полудея! — простена русата жена.

Алисън я прегърна отново.

— Няма. Хайде, направила съм обяд. Обзалагам се, че и двете умирате от глад.

— Така е. — Госпожа Манли се усмихна на Алисън. — Благодаря ти, че си помислила за храна. Ние изобщо не се бяхме сетили.

— Разбирам защо. Какво се е случило?

— Никой не знае. Колата е паднала в пропаст. Намерили са Дуайт рано тази сутрин. Джийн и Мари са в болницата. Джийн изглежда много зле — отговори Уини.

Алисън извърна глава, преди някой да забележи, че и тя изглежда зле и да си направи съответните изводи.

— Ще ви наля кафе.

Никак не ѝ се искаше да отиде с тях в болницата, но не можа да откаже на Уини. Когато влязоха в чакалнята, само Мари беше вътре и Алисън мислено благодари за късмета си. Тя прегърна Мари и ѝ каза няколко утешителни думи. След това остави Уини и майка ѝ и излезе да потърси сестрата, с която бе говорила по телефона.

Тина Гейтс беше двадесет и двегодишна, старша сестра в интензивното отделение. Тя посрещна Алисън, поведе я през отделението и се спря пред леглото на Дуайт.

— Зле е — каза на Алисън. — Но е силен както останалите от семейството му и се бори. Мисля, че ще се оправи.

— Надявам се — отвърна Алисън, като погледна неестествено бледото лице на Дуайт. — Най-добрата ми приятелка много го обича.

Тина отиде бързо до Дуайт и го изгледа неспокойно. Той отвори очи и изстена.

— Главата... боли.

— Чудесно — засмя се Тина. — Щом ви боли, господин Нелсън, значи сте жив. Веднага ще съобщя на доктор Джексън.

— Ще отида да кажа на Уини. Дуайт, радвам се, че отново си сред нас! — каза Алисън нежно. — Ще ти дадат нещо, което да облекчи болката. Просто се успокой и не се движи много.

Той я погледна, като облиза сухите си устни.

— Джийн? — попита шепнешком.

Алисън сведе поглед.

— Искаш да го видиш ли?

— Да.

— Ще го потърся. Сега почивай.

Тя стисна ръката му и излезе навън. Беше доста нервна.

Джийн седеше в чакалнята. Когато Алисън се приближи, той се вкамени, но тя се престори, че не забелязва. След изминалата нощ просто трябваше да се постарее да стои в една стая с него, без да губи контрол над нервите си.

— Дойде в съзнание! — съобщи Алисън на Мари и Уини. — Ще кажат на лекаря. Мисля, че ще се оправи.

— О, Господи, благодаря ти! — избухна в сълзи Уини и прегърна развълнуваната Мари.

— Това, че можеш да превързваш рани, дава ли ти право да правиш прогнози? — попита Джийн провлечено с подигравателна усмивка. Чувстваше се жестоко обиден от начина, по който тя нарочно го пренебрегна.

— Да превързва рани? — смръщи вежди Уини. — Джийн, тя е медицинска сестра, не ти ли е казала?

— Медицинска сестра?

— Да, има и диплома — отговори Уини. — Не си ли му казала?
— обърна се тя към Алисън.

Алисън я предупреди с поглед да не издава нищо повече.

— Нямаше нужда — отвърна простичко. Не искаше той да знае за предишния ѝ живот. — Дуайт пита за теб — добави, като погледна към Джийн.

— Сигурно иска да говори за бизнес — промърмори Уини. — Е, това може да почака. Аз искам да го видя първа. Хайде, Мари, да отидем заедно.

— Но лекарят... — започна Алисън.

— Ще го попитаме — обеща Уини.

Алисън остана сама с Джийн, който запали цигара с резки пестеливи движения.

— Медицинска сестра. Ето защо умееш толкова добре да превързваш ранени — промърмори с отсъстващ поглед Джийн. Дори подобрението в състоянието на Дуайт не можа да достигне до мисълта му, заради внезапния шок. Втренчи се в нея. — Колко още неща не знам за теб? — попита горчиво той. Та тя изобщо не му вярваше. Дали имаше някой друг от приятелите ѝ, който също да не знае?

— Доста — отговори тя. Скръсти ръце и отиде до прозореца, като се загледа навън.

— Мислех, че днес си тръгваш.

— Не се притеснявай, просто се налага да остана. Щом Дуайт се пооправи, хващам първия самолет.

Той присви очи. Дали не си мислеше, че той няма търпение да се отърве от нея. Когато я видя, съзнанието му сякаш се замъгли, но явно и тя бе объркана. Защо не му бе казала, че е медицинска сестра? И какви още тайни криеше? Не бе споделила с него нищо друго, освен тялото си, а на всичкото отгоре и не ѝ хареса. Винаги щяха да го преследват угризения за начина, по който постъпи с нея. Сладката малка Алисън! Всичко, което му бе дала, бе загриженост, нежност и страст. А той ѝ се отплати с кошмарно преживяване, което сигурно щеше да остави в нея белег за цял живот. Знаеше, че е виновен и това го притесняваше. За първи път му се случи да нарани жена в леглото и това въобще не му хареса. Скръцна със зъби. Само ако му беше казала... Щеше да направи преживяването ѝ незабравимо. Макар че той имаше някакво предчувствие, че е девствена. Мъж без скрупули би

я наранил много повече. Намръщи се при мисълта Алисън да е с друг мъж. Като че ли ревнуваше.

— Медицинска сестра! — каза той рязко и я погледна. — Цяло чудо е, че на тази възраст може да си толкова невежа. Не са ли ви учили нещо за секса в училище?

Тя се изчерви.

— Не е същото, когато четеш — отвърна сковано тя.

— Няма съмнение. Малка глупачке, ако знаех, щях да те накарам да изпиташ върховно удоволствие. Бог ми е свидетел, че бих могъл. А в действителност те нараних. Съвестта не ми дава мира. По дяволите, Алисън, ако знаех, щях да спра!

Тя се обърна. В очите ѝ се четеше срам, но и разбиране.

— А щеше ли да можеш, Джийн? — попита тъжно Алисън.

Той извърна очи към стената. Не, разбира се, че нямаше да може. Но се чувстваше по-добре, като мислеше така. Смукна дълбоко от цигарата.

— Когато се прибере, Дуайт ще се нуждае от медицинско обслужване вкъщи. Има вътрешни наранявания, счупено бедро и сътресение на мозъка.

— Няма да ви е трудно да намерите медицинска сестра — отвърна Алисън бавно.

Джийн я погледна замислено.

— Дуайт те харесва.

Алисън извърна очи встрани. Не искаше да бъде близо до него. В никакъв случай!

— Не — каза тя бързо. — Не. Не мога. Трябва да се върна в Аризона.

Джийн се приближи към нея, а тя отстъпи крачка назад. Страхуваше се от близостта му. Това, което се бе случило, никога не трябваше да се повтори. Джийн спря. Разбра плахото ѝ движение. Той я бе наранил — душевно и физически. Логично бе да се плаши от него.

— Дуайт се нуждае от теб — продължи тихо той. Никога не бе смятал, че чарът има значение, но ако успееше да я убеди да работи в дома му, можеше отново да я накара да му вярва. — Уини ще ти бъде много благодарна. Мари и аз — също.

— Няма нужда да се преструваш, че искаш да съм около теб, Джийн — отвърна тъжно тя. — Можеш да намериш някой друг, който

да се грижи за Дуайт.

— Той няма нищо общо с теб и мен — каза след малко Джийн.
— Скъпа, той е мой брат и аз го обичам.

Това като че ли подейства. Тя стисна здраво ръце.

— Мислех, че си решил, че вече не си част от семейството.

Той въздъхна.

— И аз мислех така. Докато не научих, че Дуайт е ранен. Странно как нищо друго няма значение, когато смъртта витае наоколо. Спомних си всички хубави мигове, които сме преживяли заедно като деца — игрите, лудориите, пакостите — усмихна се Джийн. — Дори и да не сме истински братя, ние сме много добри приятели. С Мари непрекъснато се караме, но бихме дали живота си един за друг. Знаем, бях се затворил в себе си, без да ме е грижа как се чувстват те. — Той я погледна. — Все още ми е трудно. Но мисля, че ще се оправя по-лесно, ако не се притеснявам кой ще се грижи за брат ми. В болницата няма достатъчно персонал.

— Тина ми каза същото. — Алисън кръстоса ръце и се обърна настрани.

Той се приближи, но остави малко разстояние между тях, за да не я кара да се чувства неудобно.

— Не е възможно да съжаляваш повече от мен за това, което се случи — каза неочаквано Джийн с глас, от който коленете ѝ омекнаха.

Тя затвори очи.

— Грешката беше и моя — отвърна дрезгаво Алисън, учудена от държанието му. — Може ли да не говорим повече за това? Моля те!

— Да смятам ли, че след като имаш медицинско образование, знаеш как да се погрижиш за себе си след това... което направихме? — настоя той и задържа дъх в очакване на отговора. Знаеше, че не бе взел никакви предпазни мерки, а и бе убеден в същото за нея.

Алисън не го погледна. Пое дъх да отговори и цялата се обля в червенина.

— Не беше опасно време от месеца, ако това искаш да знаеш.

Джийн въздъхна.

— Не, Алисън, друго имах предвид — каза нежно той.

Тя прехапа устни.

— Твърде късно е да се направи нещо — и погледна през прозореца.

— Разбирам. Шест седмици... достатъчно ли е, за да бъдеш сигурна? — тихо я попита Джийн.

Мисълта за дете го изплаши до смърт. Ужаси се най-вече заради характера на баща си. Неговите гени можеха да се предадат на детето, а то не биваше да страда заради глупостта му. Не, не трябваше да има дете! Алисън имаше силно развито майчинско чувство и Джийн си я представи с бебе в ръце, което суче от гърдите й...

Тази мисъл го възбуди и той излезе от стаята, без да каже дума, като остави Алисън да гледа след него с тъга и любопитство.

Дуайт се зарадва, като го видя, а Джийн беше облекчен, че доведеният му брат нямаше да се срещне със своя създател, поне не сега. Погледна го, усмихна се снизходително и стисна силно ръката му.

— Имаш ли нужда от нещо?

Дуайт също се опита да се усмихне.

— Не, благодаря. Ще се грижиш за ранчото, докато съм тук, нали? Мисля, че съм направил истинска каша от бумагите.

— Ти просто не можеш да си представиш какво съм направил аз с всекидневната работа и грижи за добитъка — призна Джийн и се засмя.

— Татко определено сбърка — промълви Дуайт. — Той много добре знаеше, че не разбирам нищо от управление на ранчо. Защо ме натовари с това?

— Никога няма да разберем — отговори Джийн. — Просто трябва да направим най-доброто, на което сме способни.

— Не, не трябва. Можем да си разменим местата. Трябва само да сключим договор. Вече говорих с адвокат.

— Не си ми казал нищо.

Дуайт се размърда неспокойно.

— Не беше готов да слушаш. Зная, че разкритията за миналото ти нанесоха жесток удар, но бях сигурен, че ще се справиш и ще можем да решим какво да правим. — Той се сгърчи. — Главата ме боли много силно, Джийн!

— Знам. — Джийн потупа брат си по рамото. — Предложих на Алисън да се грижи за теб вкъщи. Искаш ли?

Дуайт се усмихна безпомощно.

— Да. Ще ме изпишат по-рано, ако вкъщи имам медицинска сестра.

— Знаеше ли, че тя е медицинска сестра? — попита Джийн и се намръщи.

— Разбира се. Уини ми каза. Също и за родителите ѝ. Невероятно е, че е успяла да се измъкне невредима, нали? Джийн, имам нужда от инжекция, много ми е зле...

— Сега ще повикам лекаря — отговори Джийн и излезе от стаята.

Думите на Дуайт го озадачиха. Какво за родителите на Алисън? Имаше ли нещо особено в начина, по който бяха умрели? И защо бе невероятно, че Алисън се е измъкнала невредима? От къде? От какво? Джийн сви безпомощно рамене. Трябваше да разбере — по един или друг начин. Омръзна му да стои в неведение.

Уини и Мари също помолиха Алисън да се грижи за Дуайт. И докато ѝ бе доста трудно да откаже на Джийн, на Уини просто не можа. Но не беше сигурна дали ще оцелее цяла седмица, че и повече, под един покрив с Джийн.

Уини я закара до дома на Нелсънови. Дуайт лежеше в леглото, а наоколо имаше всичко необходимо, за да не скучае — телевизор, видео, грамофон, всички нови видеокасети и компактдискове, а също и много книги.

— Е, едва ли можеш да се оплачеш, имаш всичко — усмихна се Алисън.

— Не всичко — отвърна немошно Дуайт. — Главата ми се нуждае от смяна.

— Постепенно ще се справиш. Бъди търпелив! Ще се грижа за теб.

— Благодаря. — Той се поколеба, преди да продължи. — Струва ми се, че между теб и Джийн има проблеми. Ако наистина е така, оценявам жертвата, която правиш за мен.

— Джийн и аз просто имаме някои различия в мненията. Това е всичко — отвърна Алисън, като се стремеше гласът ѝ да звучи безразлично.

— С други думи, той се е опитал да те вкара в леглото, а ти си казала не. — Дуайт се засмя на притеснената ѝ физиономия. — Това е хубаво. Не е зле някой да му посмъкне самочувствието.

Алисън не отговори. Остави го да мисли каквото иска. Струваше й се, че няма да понесе, ако някой разбере какво бе породило различията в мненията им.

Уини остана за вечеря. Алисън приготвяше храна за Дуайт, а Мари и Уини седяха около нея.

— Джийн ще се прибере късно — каза Мари. — Съжалявам, че Дуайт пострада, но, от друга страна, всяко зло за добро. Благодарение на това Джийн разбра, че принадлежи към нашето семейство. Вече се държи нормално с мен, а с Дуайт — направо чудесно.

— Понякога е нужно да се случи нещастие, за да оценим това, което имаме — съгласи се Алисън. — Аз все още не съм гладна. Ще сляза при вас по-късно. Приятна вечеря!

— Добре, ако имаш нужда от нещо в стаята си, обади се.

— Благодаря ти, Мари.

— Не, аз ти благодаря — отвърна импулсивно Мари и я прегърна. — Не можеш да си представиш какъв товар свали от плещите ни.

— Да, наистина! — Уини топло се усмихна на Алисън. — Ти си чудесна.

— Излизам — засмя се Алисън. — До скоро.

Тя занесе вечерята на Дуайт и седна до леглото му, докато той се хранеше.

— Върна ли се Джийн? — попита Дуайт.

Тя поклати глава отрицателно.

— Мари каза, че ще закъснее.

— Разбрах, че не си му разказвала нищо за себе си. Защо?

Алисън не можеше да отговори. В началото се боеше да не го изплаши, а сега вече не виждаше смисъл. Тя скоро ще си замине, а и Джийн не се нуждаеше вече от нея.

— Не знам, предполагам, че начинът, по който живях, ме научи да не говоря много за себе си. Родителите ми бяха хора, които не обичаха да се оплакват. Те вярваха в честта, тежката работа и любовта — усмихна се тя тъжно. — Винаги ще ми липсват.

— И на мен баща ми ще ми липсва винаги — каза Дуайт. — Както и на Джийн. Все пак той беше единственият баща, който Джийн имаше.

— А кой е истинският му баща? — попита Алисън.

Дуайт се поколеба.

— По-добре питай Джийн. За първи път от много време се разбираме така добре и не искам да се бъркам в работите му.

— Разбирам. Да ти донеса ли още нещо?

Дуайт поклати глава.

— Мисля да поспя малко сега.

— Добре. Ще си взема книга и ще съм наблизко, ако имаш нужда от мен.

Малко по-късно Уини дойде да види Дуайт и остана при него, докато Алисън слезе долу да хапне сандвич. Мари беше отишла на кино със своя приятелка, но бе помислила за Алисън и ѝ бе оставила пълна с горещо кафе кафеварка. Алисън мислено ѝ благодари и седна да яде.

Харесваше ѝ атмосферата, която създаваха в кухнята цветята на Мари; действаша ѝ някак усамотяващо. Тъкмо когато си сипваше втора чаша кафе, вратата се отвори и влезе Джийн. Изглеждаше точно като нея — уморен до смърт. Подпря се с ръце на масата и я погледна.

— Изглеждаш уморена, малката ми — каза нежно той.

Това неочаквано съчувствие я трогна до сълзи. Отпи от кафето и се опита да потисне чувствата си.

— Добре съм — отговори и го погледна срамежливо. Беше невероятно красив. — Ти също изглеждаш доста уморен.

Той дръпна един стол и седна.

— Помагах за жигосването на добитъка. Би ли ми сипала малко кафе?

Алисън му наля чаша горещо кафе.

— Благодаря — пое той чашата от ръцете ѝ, като забеляза, че тя се старее ръката му да не се докосне до нейната. Но той нарочно я хвана и я погледна в очите. — Не можеш ли да ме погледнеш, скъпа? — попита, когато очите ѝ се сведоха надолу.

— Остави ме, моля те — отвърна тя и измъкна внимателно ръката си от неговата.

— Как е Дуайт? — запита той след малко.

— Справя се добре, но все още има силни болки. Уини сега е в стаята му, а Мари отиде на кино.

— Не съм го казвал досега, но оценявам грижите ти за него, особено при създадените обстоятелства.

Тя отпи глътка кафе и го погледна. Очите му бяха леко присвити и излъчваха сигурност. После отново извърна поглед към чашата.

— Правя го заради Уини — каза Алисън най-накрая.

— Да, знам.

Той остави чашата и запали цигара.

— Колко време мислиш, че ще му е нужно да се изправи отново на крака?

— Не знам. Трябва да попиташ доктора.

Джийн изпусна облаче дим и се загледа в него. Беше работил усилено през целия ден, като се опитваше да не мисли за Алисън. Но не бе успял. Сега седеше с нея в една стая и знаеше, че това е най-приятният миг от целия ден. Тя го караше да се чувства доволен от себе си и от всичко наоколо. Чувство, което никога досега не бе изпитвал. Помисли си за своя истински баща. Срамуваше се от него. Но когато гледаше Алисън, всичко неприятно в живота му и срамът от него се стопяваха. Отпускаше се и с удоволствие мислеше за прекараното с нея време, за нежната ѝ добра душа. Но той провали всичко, лекомислено и глупаво, без да иска и без да знае защо. Винаги използваше жените. Но с Алисън беше различно. Тя не бе просто една от многото. Тя бе... всичко.

Погледна я нежно. Тя нямаше как да знае колко много го беше променила. А и да знаеше, едва ли я интересуваше. Колкото повече я опознаваше, толкова повече се убеждаваше, че тя е най-искрената жена, която бе срещал. И чувстваше, че повече няма да срещне такава.

— Бях глупак, Алисън — каза неочаквано и за себе си Джийн. — Полудях, когато разбрах, че съм бил лъган за баща си толкова години. Наранена гордост, арогантност, не знам. Но каквото и да е било, вече се оправих.

— Радвам се. Имаш прекрасно семейство.

— И аз го разбрах.

Загаси цигарата и я погледна изпитателно.

— Би ли могла да ми простиш за това, което направих с теб?

Сърцето ѝ спря за миг. Но тя не го обвиняваше. Никой не я бе карал да прави насила каквото и да е. Грешката би могла да ѝ струва работата като мисионерка, ако някой разбере, но дори и тази опасност не можеше да я накара да излее вината само върху него.

— Не си държал пистолет до главата ми — каза тя сковано. — Няма значение. Нека не говорим за това.

Отговорът ѝ го жегна по болното място.

— Може да носиш моето дете и това няма значение? — попита той е леден глас.

Тя се изчерви.

— Малко е вероятно.

Джийн стана и се приближи до нея.

— Съжалявам. Направих нещо, което не трябваше да правя. Вместо удоволствие и щастие, ти дадох само болка.

Тя стана ядосана от стола.

— Трябва да се върна при Дуайт. Лека нощ, Джийн.

Той я хвана за раменете.

— Мразиш ли ме? Кажи ми честно! Трябва да знам.

Тя преглътна.

— Не. Не те... мразя, Джийн.

Той въздъхна облекчено.

— Слава Богу.

Наведе се и нежно целуна клепачите ѝ, но не посмя да направи същото с устните ѝ.

— Лека нощ, малката ми! — каза нежно Джийн и вдигна главата си. Имаше нещо ново в погледа, в гласа, в начина, по който я докосваше. Желаше я, както никога не бе желал жена. Но нямаше да му бъде лесно да я има. Очите му попаднаха върху корема ѝ и лицето му потъмня. Боже, дете! Сега тази мисъл не му се стори чак толкова страшна. Представи си как симпатичен малчуган с черна коса и зелени очи си играе в стаята. Едно миниатюрно негово подобие в малки сини джинси и малки маратонки. Може би гените не бяха толкова важни. А ако бяха? Намръщи се и хвана ръцете ѝ.

— Бебето не бива да се създава безотговорно — каза дрезгаво. — Не и като последствие. То трябва да е планирано, желано. Господи, защо не ме спря?

Пусна я, обърна се и излезе от кухнята. Алисън почувства огорчението и яда му. Сигурно я мразеше. Но тя не можеше да го вини. А може би той мислеше, че нарочно не бе взела предпазни мерки, за да го накара да се ожени за нея. Очите ѝ се навлажниха. Това, че я попита

дали го мрази, беше единственото ѝ успокоение. Тя допи кафето си, изми съдовете и се качи в стаята на Дуайт.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден Алисън излезе за малко навън да се освежи, а Мари остана при брат си. Денят беше прекрасен, топъл и слънчев, а и природата в ранчото беше красива. Из двора се разхождаха котки и кученца, патици и пиленца, крави и коне. Алисън вървеше, а дългата ѝ коса се вееше от лекия вятър. Въпреки всичко, което се бе случило, тя обичаше това място. Но също така знаеше, че престоят ѝ е ограничен — трябва да си тръгне, и то скоро. Измина достатъчно време, за да осмисли смъртта на родителите си и да избяга от пресата и вече трябваше отново да се върне към работата си. Добре е, че работеше в Аризона, а не тук, защото в договора имаше и морална клауза. Но нали никой, освен нея и Джийн не знае, опита се да се успокои тя.

Внезапно непознат глас я извика иззад оградата за добитък. Алисън се обърна и видя слаб червенокос каубой, облеган на оградата. На лицето му имаше злобна усмивка.

— Госпожица Хетъуей, нали? — попита провлечено. — Мисля, че ви познавам.

Тя го изгледа втренчено. Откъде можеше да я познава.

— На барбекюто ли сме се виждали? — опита се да бъде учтива.

Мъжът се засмя.

— Не, мен не ме канят на такива места. Имам предвид, че ви видях миналата нощ, в къщичката под лифта. Бяхте с шефа.

Алисън пребледня. Не можеше да каже и дума. Той се изхили и се приближи към нея, но тя се отдръпна, преди да успее да я докосне.

— Защо бягаш от мен? Защото нямам толкова пари ли? — попита мъжът нагло.

— Моля ви! — извика тя дрезгаво, почервеняла от мисълта, че някой ги бе видял в къщичката.

— Обаче шефът не ви обръща много внимание след онова, нали, Ваше Височество? — продължи той. — Чух какво каза. Беше побеснял, заради това, че си девствена. Той обича опитни жени. А аз — той отново пристъпи към нея, — аз обичам девственици. Ще

прекараме чудесно с теб, красавице, ще те даря с незабравимо преживяване.

Алисън се обърна и побягна към къщата. Беше напълно объркана. Ужасяваше се при мисълта, че каубоят може да каже на някого тайната ѝ. Представи си обсъжданията в къщите на работниците. Но това не бе най-лошото. Какво ще стане, ако клюката стигне до обществото? Репутацията ѝ ще бъде загубена завинаги, а с нея и работата ѝ. И най-малкият скандал, свързан с доброто ѝ име, щеше да ѝ коства всичко.

Все пак стигна до стаята си и седна на леглото. Остана няколко минути, за да се успокои, преди да отиде при Дуайт да му даде лекарствата. Надяваше се никой да не забележи състоянието ѝ, но не успя.

— Какво има? — попита я Уини загрижено. — Али, толкова си бледа!

Изкушението да разкаже всичко на приятелката си беше голямо, но нямаше да е честно да я натоварва с проблемите си — и тя имаше достатъчно. Усмихна се насила и отрони:

— Чувствам се малко неразположена. Мисля, че е от кренвиршите, които ядох на закуска. Обичам ги, но понякога разстройват стомаха ми.

— Утре ще ти приготвят пържола — каза Дуайт със слаба усмивка. — Обещавам. Кажи на Джийн да заколи една крава за теб.

Тя се изплаши само при споменаването на името му. Как щеше да го погледне след всички неща, които ѝ наговори онзи ужасен мъж? Как ще реагира той, ако разбере, че един от работниците му ги бе видял онази нощ и какви неща ѝ бе казал? Тя въздъхна. Спомни си как предишната вечер Джийн напусна ядосан кухнята. Сигурно нямаше да реагира.

Даде лекарствата на Дуайт и успя да убеди всички, че ѝ е зле от храната. Но когато остана сама в стаята си, горчиво заплака. Трябваше да заплати много висока цена за неблагоразумната си постъпка и да получи важен урок за това колко по-лесно е да развалиш репутацията си, отколкото да я изградиш. Тя си спомни усилията, положени от родителите ѝ за нея. А сега ги провали. Стана ѝ мъчно за тях — нежни, любящи хора, които винаги търсеха най-доброто във всички.

През следващите няколко дни Алисън не излезе от стаята си. Уини, разбира се, забеляза това и поиска да узнае защо. Алисън съчини набързо, че не иска да се отдалечава от Дуайт. Но Уини разказа на Мари. А Мари разказа на Джийн.

Той знаеше, че тя го избягва. Но защо не бе излизала от стаята, след като няколко дни той отсъства от ранчото. Освен това много се бе променила. Бе станала тиха и срамежлива и почти не разговаряше с никого, а само перфектно изпълняваше задълженията си към Дуайт.

Мари и Уини най-после я убедиха да отиде с тях в града на пазар. Алисън се чувстваше в безопасност там, сигурна бе, че няма да попадне на никого, който да я познава. Но грешеше. Дейл Бранигън също беше на пазар в града и случайно се оказа в същия бутик, в който беше влязла Алисън с приятелките си. Дейл я изгледа и се приближи към нея.

— Радвам се да се видим отново, госпожице Хетъуей — каза. — Бен се оправи бързо благодарение на теб.

— Радвам се — отвърна Алисън.

Дейл я огледа и установи, че тя наистина е чаровна.

— Чух, че сте се разделили с Джийн след онази вечер — с цинична усмивка подхвърли Дейл.

— Какво?

— След като е преспал с теб в къщичката под лифта — продължи Дейл безгрижно и се засмя на притеснената ѝ физиономия. — Не знаеш ли? Целият град знае. Нима си очаквала мъж, като Дани Ранс да държи устата си затворена? Той е по-голям клюкар от повечето жени. Остава ти само надеждата за женитба — въздъхна театрално. — Между другото дошъл е някакъв репортер в града, който търси жена мисионерка, избягала от Централна Америка след дъжд от куршуми. Оставила е следа, която води насам.

— Така ли? — ръцете на Алисън трепереха. — Едва ли съм аз, не мислиш ли?

— Според мен една мисионерка не би преспала с Джийн. — Дейл се изкикоти.

— Да. Извини ме.

Алисън се качи в колата, без да каже дума на Мари и Уини. Седна шокирана, цялата трепереше, лицето ѝ бе смъртно бледо, опитваше се да осъзнае това, което тази зловна жена ѝ бе казала.

Алисън бе опетнена завинаги. Никога нямаше да може да си възвърне работата. Беше се поддала на изкушението и бе изгубила всичко. Ако нямаше толкова силна воля, сигурно щеше да се хвърли от някоя скала. Нямаше представа какво ще прави отсега нататък.

О, Господи — помоли се тя тихо. — Господи, прости ми! Помогни ми!

Мари и Уини с малко закъснение забелязаха отсъствието ѝ и излязоха да я потърсят.

— Добре ли си? — намръщи се Уини. — Видях Дейл Бранигън да говори с теб. Какво ти каза?

— Нещо за Джийн без съмнение — каза Мари, докато потегляха за вкъщи. — Тя е много ревнива. Съжалявам Алисън, трябваше да те изведе навън, преди да те види.

— Всичко е наред. Тя просто ми каза нещо, което вече знаех.

— В града е дошъл репортер — каза Уини смутено. — Това ли ти каза?

— Да. Може би имам няколко дни, преди да ме открие. Но това вече няма значение. Нямам какво повече да губя.

— Какво говориш? — попита учудено Уини. — Имаш своята работа, бъдещето си...

— Нямам нищо. — Алисън отметна няколко паднали кичура с треперещи ръце. — Аз провалих живота си.

— Как?

Алисън сви рамене и се загледа през прозореца. Беше наранена толкова жестоко, че дори не можеше да говори.

Когато се прибраха в ранчото, тя се качи в стаята си и заключи вратата. Не искаше да вижда никого.

— Какво става с нея? — попита Мари, когато седнаха с Уини да пият кафе. — Нещо я е разстроило ужасно. Чудя се какво ли ѝ е казала Дейл. Възможно ли е причината да е само репортерът?

— Не знам — отвърна Уини. В това време вратата се отвори. — Сигурно Джийн няма да го пусне да влезе тук, нали?

— Кого няма да пусна да влезе тук? — попита рязко Джийн, като свали работните ръкавици и спря до тях.

— Репортерът — обясни Мари. — Този, който се интересува от Алисън.

— Какъв репортер? И защо се интересува от нашата гостенка? — намръщи се Джийн.

Уини се поколеба. После погледна Мари и каза:

— Предполагам, че ще е по-добре да научиш всичко. Алисън няма да ти каже, затова седни и слушай.

Джийн се разположи в креслото до дивана и запали цигара.

Той искаше да разбере всичко. От самото начало имаше чувството, че Алисън не е това, за което се представя, но също така усещаше, че на нея няма да ѝ хареса, ако разбере истинската ѝ същност.

— Алисън и родителите ѝ бяха изпратени в малка държава в Централна Америка, за да създадат клиника — започна Уини. — Там бе военна зона и, разбира се, имаше две групировки, които заплашваха селцето.

— А какво са правели в Централна Америка? — прекъсна я Джийн.

— Ами, те бяха мисионери.

Лицето на Джийн преbledня, а устните му потрепериха.

— Всички ли? И Алисън ли?

— Да — отговори Уини, с което потвърди най-лошите му опасения.

Той прокара ръка през косата си. Сега всичко си идваше на мястото. Ето защо бе толкова наивна и доверчива. Затвори очи. И преди се чувстваше виновен, но сега бе непоносимо. Мисионерка! Той бе съблазнил мисионерка. Отвори очи и се втренчи в Уини.

— Продължавай!

— Били са взети за заложници. Разстреляли родителите на Алисън пред очите ѝ и точно се прицелвали в нея, когато войници от другата воюваща групировка нахлули и я освободили. Извели я от страната малко преди международните умиротворителни сили да влязат вътре. Тя знае нещо, което никой друг не знае. Затова и пресата я преследва. Тя дойде тук, за да се лекува, Джийн.

Когато Уини свърши, той стана и без да пророни дума, излезе навън. Не искаше някой да разбере какво му причиняваше мисълта за тялото на Алисън, разкъсвано от куршуми. Очите му се навлажниха, но той продължи да върви, обсебен от тих ужас. Невероятно, беше казал Дуайт. Не. Не невероятно. Чудо! Алисън вярваше в чудеса, беше

му казала някога, и сега той разбра защо. Тя беше жива, благодарение на чудо.

Говор на приближаващи хора прекъсна мислите му. Той не се заслуша — бяха работниците, които отиваха на обяд. Но един висок провлечен глас привлече вниманието му. Ранс, помисли ядосано, и отново пиан. Беше го предупредил веднъж. Май трябва да вземе по-сериозни мерки. Работниците трябваше да знаят, че не им е позволено да пият алкохол през работно време. Загаси цигарата и тръгна към мъжете. Тогава чу какво говореше Ранс.

— Тя не пожела да ми даде — ръмжеше той. — Можете ли да си представите? Нямахте нищо против да се търкаля в къщичката под лифта с шефа, а на мен не ми позволи дори да я докосна. Е, всички в града знаят за Нейно Височество госпожица Хетъуей и Нелсън и преди да... — Изведнъж спря и изплашено погледна внезапно появилия се Джийн.

— А, шефе... — продължи Ранс колебливо, защото познаваше този блясък в зелените очи на мъжа срещу него.

— Ти кучи... — последната дума бе заглушена от юмрука, който повали младия каубой на земята.

Ранс се опита да отвърне на удара, но силната ярост даваше предимство на Джийн. Налагаше го злобно, докато един от работниците не застана пред него.

— Стига му толкова — каза мъжът внимателно с успокоителен глас. — Ти спечели Джийн, няма нужда да му чупиш ръцете и краката. Никой от нас не вярва на тези глупости. И слепец би видял, че госпожица Хетъуей е истинска дама.

Джийн дишаше тежко. Премести поглед от мъжа на земята към този, който му говореше. Пое дълбоко въздух, за да се успокои и каза:

— Ако толкова много ви интересува, госпожица Хетъуей е моя годеница. — Той наблегна на последната дума, като изгледа поотделно всеки от каубоите. Изражението му бе едновременно спокойно и заплашително. — Аз може да заслужавам подобни злобни клюки, но тя — не. Тя е мисионерка. Един истински мъж не би подценил такава жена.

Мъжете засрамено сведоха очи.

— Ранс каза на някакъв репортер, че тя е тук — обади се един от тях. — Опитяхме се да му попречим, но той се беше настървил. Дейл

Бранигън му говори всякакви мръсотии за вас, а той много я харесва. А и непрекъснато се налива като смок.

Джийн се опитваше да осмисли чутото. Явно бе отпуснал много работниците. Чак сега разбра колко дълго е прекарал в самосъжаление, а ранчото стремително е отивало по дяволите. Е, вече нямаше да е така. Погледна надолу към Ранс, който го наблюдаваше страхливо.

— Разкарай се от земята ми — каза студено, с равен глас. — Ако те видя тук още веднъж, ще ти извия врата. Всичко, което ти дължа, ще ти изпратя с чек по пощата. Но искам да те предупредя, че ако мислиш да сваляш Дейл Бранигън, ще трябва да се разбереш с Бен Харди. Той е сгоден за нея, ако не знаеш.

— Бен? — Ранс изглеждаше шокиран.

— Тя си играе с теб, нали? — попита Джийн с подигравателна усмивка. — Бедният глупак! Утре всички ще знаят това. Обещавам ти! Заедно с новината за годежа ми с Алисън.

Ранс се изправи на крака почти изтрезнял. Избърса кръвта от разцепената си устна, вдигна шапка и с трепереща ръка я сложи на главата си.

— Няма нужда да пребиваш човек заради някаква жена — изръмжа сърдито.

— Няма нужда да я изкарваш уличница, защото не ти е позволила да я докоснеш — отвърна Джийн, а очите му отново опасно проблеснаха. — С теб е свършено в Прайър, Ранс. Ще се погрижа за това, каквото и да ми струва.

— И без това ми писна от Уайоминг — каза Ранс отсечено.

Джийн се обърна и тръгна към къщата, без да обръща внимание на останалите работници. Влезе в дома си и се качи по стълбите, като не каза и дума на Мари и Уини, които безмълвно бяха наблюдавали стълкновението през прозореца. Отвори вратата на стаята на болния си брат, но Дуайт спеше и Джийн се отправи към стаята на Алисън. Почука и зачака отговор. След малко Алисън отвори. Изненада се, че го вижда. А той се зачуди дали щеше да отвори вратата, ако знаеше, че е той. Тя изглеждаше ужасена.

Джийн усети, че от ъгъла на устата му се стича струйка кръв и я избърса с длан. Гледаше Алисън ядосано.

— Защо не ми каза какви ги говори Ранс за теб? — попита без излишни предисловия Джийн. — Защо не ми каза през какво си

минала в Централна Америка и защо ти и твоите родители сте били там?

Тя бе впила поглед в нараненото му лице и едва чуваше думите.

— Тече кръв. Какво се е случило?

— Показах на Ранс колко болезнена може да е вредата от празните приказки, преди да го уволня — обясни студено Джийн. — Нима това те шокира? Щях да го убия, но ме спряха.

— Ти знаеш... всичко? — поколеба се тя.

— Всичко! — увери я той и пое дълбоко въздух. — О, Господи, защо не ми се довери? Защо не ми каза истината? — Гласът му беше дрезгав.

Тя закова поглед в копчетата на ризата му.

— Не можах. Болеше ме твърде много, за да говоря. А и знаех, че няма да ти хареса, ако разбереш с какво съм си изкарвала прехраната. Излъгах, защото исках да живея поне за малко, исках да бъда с друг човек, да бъда като другите жени, да бъда... обичана! — Алисън почти се задави при тези думи, а очите ѝ се затвориха. — Но нямах право.

— А мислиш ли, че аз имах?

Джийн се приближи към нея и я взе в обятията си.

— Най-лошото е, че бях толкова обсебен от собствените си проблеми, че останах сляп за твоята същност — каза с горчивина в гласа Джийн. — Нарочно пренебрегнах всички явни знаци за твоята невинност, защото те желяех твърде силно. Заслужавам да бъда разстрелян!

— Но аз също те желяех — прошепна тя в ухото му. — Вината не е само твоя. Ти беше наранен. Разбирам те.

— Това не е извинение. А и този червенокос паразит да говори глупости за теб из града! — изръмжа той. — Съжалявам, че не го убих!

— Няма да остана още дълго — напомни тъжно тя. — И ако този репортер не успее да ме открие...

Той я стисна здраво.

— Няма значение, дори и да успее. Току-що казах на работниците, че сме сгодени. Сигурен съм, че след малко целият град ще знае. Дейл ще се пръсне от яд.

— Сгодени?! — прошепна тя изумено. — Но аз не мога!

Джийн се отдръпна от нея и се намръщи.

— Защо? Ти си мисионерка, а не монахиня. Женитбата е позволена.

— Но не по този начин, Джийн — отвърна тя тихо. Лешниковите ѝ очи се изпълниха със съжаление. — Не и за да спасиш доброто ми име. Все още съм медицинска сестра, ще успея да си намеря работа някъде.

— Женитбата също е работа, нали? С Дуайт ще си разменим задълженията и двамата ще бъдем щастливи. Това означава, че ще стоя повече вкъщи и ще прекарвам времето си с теб и децата.

Тя се изчерви.

— Нямаме деца.

Ръцете му нежно се плъзнаха по бедрата ѝ.

— Все още.

Алисън потрепери и се опита да се отдръпне. Той обаче я задържа — нежно, но твърдо.

— Знам, нараних те. Първият път беше кошмар и не ти се иска да се повтаря. Особено с мен.

Тя кимна бавно, без да го погледне. Джийн се наведе и внезапно я вдигна на ръце. Гледаше изплашените ѝ очи, докато я носеше към леглото.

— Ако те накарам да ме желаеш отново въпреки всичко, което се случи, ще се омъжиш ли за мен, Алисън? — попита я тихо.

— Но аз не... — опита се да протестира тя.

Джийн затвори устата ѝ с нежна целувка, като използваше всичките си умения да убеди устните ѝ да откликнат на неговите. Сложи я да легне върху завивките и се изтегна до нея. Започна да я гали нежно и внимателно. Тя го гледаше напрегнато. Не можеше да забрави случилото се в къщичката под лифта.

— Има една преграда — прошепна той и прокара пръст по устните ѝ, — която се нарича девствена ципа. Тя пази непорочността на жената. Първия път трябва да бъде разкъсана, затова те болеше. Това вече няма да се повтори. Сега знам всичко за теб, госпожице Хетъуей, и мога да те направя щастлива. Когато свърша, страхът ще е последното нещо в очите ти. Обещавам!

Тя се изчерви.

— Аз съм медицинска сестра — напомни му Алисън. — Би трябвало да познавам анатомията си.

Той я целуна.

— Твърде много бързах, за да мога да те изчакам. Бях си загубил ума. Но, честна дума, няма да го загубя отново, преди да съм те задоволил.

— Моля те — изстена тя, — не бива да ми говориш така!

— Ти си моето момиче. — Той вдигна глава, за да я погледне в очите. — Ние сме любовници и скоро ще се оженим. Трябва да свикнеш!

— Няма да се омъжа за теб!

— Това не е отговор. — Гласът му бе тих, но звучеше твърдо. — Съжалявам — допълни той, като се наведе отново към нея, — но това е единственият начин в момента.

В първия миг тя не разбра какво имаше предвид той. Устните му се впиха в нейните, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. След това устните му бавно се преместиха върху гърдите ѝ и тя потрепери от топлината, която нахлу в нея. Изстена, а в същото време ръката му се спря върху ципа на джинсите ѝ.

— Джийн, не бива! — изхленчи тя.

Но той не беше на същото мнение. Ръцете му бавно се пъгнаха под блузата и разкопчаха сутиена ѝ. Тя започна да трепери и затвори очи. Не можеше да се бори със сладкото удоволствие, което я завладяваше.

— Джийн — прошепна и гласът ѝ се пречупи. — Джийн! О, Джийн, моля те...

Думите ѝ заглъгнаха и той ѝ даде това, за което го молеше. Усецаше облекчението ѝ и се чувстваше горд и доволен. Гледаше движенията на тялото ѝ, лицето ѝ, застинало с израз на върховно удоволствие, нея, изцяло негова. След малко тя заплака, а той нежно започна да я утешава.

— Това е истинското чувство, Алисън — прошепна ѝ нежно. — Така се чувствах аз онази нощ в къщичката. Искях да знаеш, защото следващия път ще ти дам всичко от себе си.

Тя го погледна в очите.

— Защо?

Той я целуна по носа.

— Казах ти, искам да се омъжиш за мен.

— Не е нужно да отиваш толкова далеч само заради репутацията ми или за да успокоиш съвестта си. Казах ти, че не те обвинявам, Джийн!

Той се наведе над нея така, че тялото му почти докосваше нейното. След това бавно и нарочно отърка бедра в нейните.

— Кажи, да, ще се омъжа за теб, Джийн — инструктира я той, — или ще те измъкна от джинсите ти и ще те накарам да крещиш от удоволствие. И ако си мислиш, че репутацията ти няма накъде повече да се развали, почакай, докато работниците чуят недотам невинните стонове, които ще те накарам да издадеш.

Тя потрепери. Беше лесно уязвима и той го знаеше. А и прозорецът беше отворен и завесите леко се помръдваха.

— По-добре отговори бързо, сладурче, защото скоро и да искам, няма да мога да спра — каза той дрезгаво и облиза устните ѝ. — Става по-лошо.

Да, ставаше по-лошо и тя го знаеше. Преглътна тежко. Чувстваше, че ѝ става горещо и коленете ѝ омекват.

— Ти не можеш да направиш това... с мен — запротестира Алисън. — Мари и Уини...

— ... са долу — довърши той. — И вратата е затворена. Никоя от тях не би влязла в стаята без покана, след като знаят, че аз съм тук. — Гласът му бе дълбок и дрезгав. — Отвори краката си, Алисън — прошепна в устата ѝ.

Тя тихо изстена и изпълни желанието му. Тялото му удобно се настани върху нейното, а ръцете му уверено се плъзнаха по копчетата на ризата ѝ, разкопчаха ги бавно и възбуждащо и нежно започнаха да дразнят зърната ѝ.

— Кажи ми, че не ме желаеш — прошепна Джийн. — Кажи ми, че тялото ти не изгаря за мен.

Тя го погледна безпомощно и отново потръпна. Ръцете му се преместиха върху ципа на джинсите ѝ, а след това и върху неговите. Секунди по-късно Алисън чу гласа му.

— Ще ми позволиш ли, Алисън?

— Ние... не трябва, Джийн — отговори тя задавено.

— Не, трябва — настоя той нежно.

Ръцете му се плъзнаха надолу по копринените ѝ бедра и много бавно и внимателно ги разтвориха. Малко след това телата и душите

им се сляха в едно. Бавните му, ритмични движения постепенно я водеха към удоволствие, което никога не бе изпитвала. Състоянието, в което се намираше, бе повече от райско блаженство.

— Ето така трябва да бъде — каза той в лицето ѝ. — Надявам се, че не съм те разочаровал и този път.

— Нима не разбра?

— Да, разбрах. — Той я целуна грубо. — Значи ще се омъжиш за мен. Или трябва да повторя?

— Джийн... — преглътна тя.

Той я погали по косата.

— Съвестта ще те гризе до смърт заради това, нали? — каза тихо, докато другата му ръка нежно галеше гърдите ѝ. — Не съм те карал насила. Чувството беше взаимно. Имаме много общи неща. Искам да прекарам живота си с теб, сладурче.

— Сексът няма да ти бъде достатъчен — прошепна тя тъжно. — Ще съжаляваш след това.

— Няма да съжалявам. — Джийн я целуна по клепачите. Беше сигурен, че няма да съжалява. Сърцето му бе изпълнено с непознати досега чувства. — Ти си всичко, за което съм мечтал. Ще се грижа за теб, докато умра. И никога няма да съжаляваш, че си казала да.

Тези думи звучаха в ушите ѝ дълго след това, дори и когато слязоха в кухнята да обявят годежа си. Алисън не знаеше дали да му вярва, или не. Струваше ѝ се, че в основата на предложението му не стоеше само физическото привличане. Но само времето щеше да покаже.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Просто не мога да повярвам — каза Мари малко по-късно на Алисън. — Никога не съм предполагала, че ще доживея да видя Джийн оженен. Представяш ли си, моят разпуснат брат не просто да желае, а да няма търпение да се обвърже завинаги, и то с жена, която наистина харесвам!

— Радвам се — отвърна Алисън, но в очите ѝ се четеше тревога.

Уини беше в стаята на Дуайт, а Джийн, след като обядва набързо, отново се върна на работа. Мари все още не можеше да се отърси от шока, който породил в нея съобщението на брат ѝ. Тя изглежда Алисън с изучаващ поглед.

— Има още нещо, нали? — попита тя внимателно. — Не искам да се бъркам, където не ми е работа, но познавам брат си много добре, а и научих някои неща за теб. Нещо се е случило онази вечер — това, за което Ранс раздухва разни истории. Ти сигурно мислиш, че Джийн ще се ожени за теб, само за да успокои съвестта си. Това е, нали?

Алисън отвори уста да отрече, но реши, че няма смисъл. Погледна в земята и стисна ръце.

— Да.

— Джийн има съвест — продължи Мари, — но нищо не би могло да го накара да се ожени, ако наистина не го желае.

— Възможно е да имам бебе — каза Алисън с болка в гласа, учудена, че може да каже на Мари неща, които дори с Уини не смееше да сподели.

Мари се усмихна.

— Джийн обича децата — отвърна тя простичко, — както и всички ние. Едно бебе ще бъде най-приятната изненада!

Алисън се бореше със сълзите, но накрая загуби. Закри лицето си с ръце и горчиво заплака.

— Аз го принудих, само защото се самозабравих. Каквито и да са мотивите му, няма начин да не ме намрази!

Мари я прегърна топло.

— Не, не мисля така. Не и като го наблюдавам как се държи, откакто се запозна с теб. Ти го промени, Алисън. Ти изгони от него горчивината от живота и присмехулството му към всекиго и всичко.

— Ранс едва ли ще се съгласи с теб — каза Алисън с бледа усмивка.

— Ранс заслужава това, което получи, и аз не съжалявам за него. Горе главата! Няма за какво да съжаляваш. Ти си единствената снаха, която Джийн някога ми е представял, и няма да те оставя да избягаш.

Ентусиазмът на Мари се оказа заразителен. Алисън се качи в стаята на пациента си с олекнала душа. Съмненията, които изпитваше, скри дълбоко в себе си.

По-късно вечерта, когато се прибра от работа, Джийн я заведе в кабинета и затвори вратата. Тя беше нервна, а той добродушно се засмя на изплашеното ѝ изражение.

— Успокой се! Канапето е твърде малко, а на бюрото ще ти убива.

Тя се изчерви и го погледна укорително. Той пристъпи към нея.

— Защо все още се изчервяваш — и нежно я привлече към себе си, — мое малко невинно момиче?

— Не чак толкова невинно вече — отвърна тя тихо.

Джийн се наведе и нежно я целуна.

— Хубаво е, че имаш съвест, но прекален светец и Богу не е драг. Той ни е направил хора, малка моя, дарил ни е с физическо удоволствие, за да осигури вечността на човешкия род.

— Но ние трябва да внимаваме да не превърнем даровете му в грехове — промълви тъжно Алисън.

Джийн обгърна лицето ѝ с длани и я погледна.

— Алисън, ти повярва в мен, когато всички ме презираха. Не се изплаши от буйния ми нрав, от ужасната ми репутация. Ти ми се отдаде само защото отчаяно се нуждаех от теб. — Той въздъхна тежко. — Алисън, това, което направихме онази нощ в къщичката и днес в стаята ти, е естествено. Както дишането. Не е грях да желаш някого, особено когато желанието не е само физическо.

— Ти беше... толкова нежен! — прошепна тя.

— Всеки път ще бъде така — отговори той и я притисна в прегръдките си. Тялото му реагира веднага, както очакваше, и той се засмя. — О, Боже, чувстваш ли това? — прошепна в ухото ѝ.

— Престани! — протестира тя.

— Ти си медицинска сестра. Би трябвало да знаеш, че не зависи от мен.

— Нямах предвид...

Тя зарови глава в гърдите му и усети как Джийн леко потрепери. Ръцете му се плъзнаха към главата ѝ и я притиснаха по-силно към себе си.

— Алисън! — прошепна дрезгаво. Очите му се затвориха. Никога не се бе чувствал толкова уязвим, толкова малък.

— Харесва ли ти?

— Много. — Той прокара ръка между тях. — Но ще бъде още по-хубаво, ако сваля ризата си — допълни, докато разкопчаваше копчетата. — Свали я ти, Алисън — прошепна чувствено.

— Не трябва... Ами ако...

— Ние ще се женим. Не подписите и свещеникът ще свържат телата и душите ни в едно. Ти вече си моя. Обичам да бъда част от теб, да знам, че споделяш наслаждението ми. Толкова ли е страшно да ми позволиш да те любя сега?

— Не е... страшно — призна тя, като бавно движеше ръцете си в кръг по косматия му гръб.

Той приближи устата ѝ към гърдите си и усети топлата вълна, породена от меките ѝ устни върху грубата кожа.

Опияняващо е, мислеше тя, докато целуваше тялото му. Миришеше на одеколон, а и самото докосване я отвеждаше в рая. Ръцете ѝ се плъзнаха към колана.

— По-надолу — прошепна той. — Искам да ме почувстваш.

Тя се поколеба. Искаше, но нещо ѝ пречеше.

— Аз ти принадлежа, както и ти на мен — каза той тихо. — Не си ли любопитна да узнаеш разликата между твоето тяло и моето?

— Ами, да — призна тя несигурно. Той я целуна по клепачите.

— Тогава какво чакаш?

Тя бавно разкопча колана му. Джийн леко потрепери. Алисън като че ли се изплаши и се опита да отдръпне ръце, но той не ѝ позволи.

— Всичко е наред — промълви. — Аз също не съм свикнал.

— Ти си опитен...

— Не, не и сега — отвърна той изненадан. — Това, което правим заедно, е напълно ново за мен. Не си ли разбрала още, че не играя някаква хитра игричка с теб? Алисън, аз съм така безпомощен, както и ти, когато правим любов. Твоето докосване е толкова вълнуващо, колкото е и моето за теб.

— Не знаех.

Тялото му бе станало болезнено чувствително под меките ѝ изучаващи ръце. Той изохка и потрепери.

— Нараних ли те? — попита тя.

— Не! — отвърна той задавено. — На това място съм почувствителен.

— О!

— Не спирай! — прошепна той, докато търсеше устните ѝ със своите. Целуна я дълго и страстно. След това хвана ръката ѝ и я сложи върху ципа на джинсите си. От гърлото му излезе безпомощен стон, когато тя докосна кожата му.

— Кога ще се омъжиш за мен? — успя да прошепне.

— Когато кажеш — отвърна тя несигурно.

— В петък?

— След три дни? — Гласът ѝ звучеше дрезгаво.

— Да — усмихна се той, поведе я към канапето и бавно съблече дрехите ѝ. — Точно след три дни.

Целуна я нежно по рамото и погледна хубавото ѝ тяло.

— Хайде да си направим бебе, Алисън. — Той вдигна очи и се взря в нейните. — Сега. Тук.

— Джийн... — опита се да протестира тя, но вече бе твърде късно.

— Е, това е — прошепна той, когато тя тихичко изстена. — Само не викай, когато стигнеш до края — добави той, — защото стените не са толкова дебели, а и вратата не е заключена. Ухапи ме или ме целуни, когато ти се прииска да крещиш. А някой ден ще отидем в непроходима гора и там ще крещиш колкото искаш. Да, да. Това е. Побързо!

Той затвори очи.

— Искам син — измърмори той сподавено.

След малко ги отвори. Тя се бе отпуснала изтощена върху него и плачеше.

— Беше чудесно — промълви Джийн в ухото ѝ и я притисна плътно към себе си. — Чу ли какво казах накрая?

— Да — отвърна тихо тя. — Каза, че искаш син.

— И наистина искам. Син. Дъщеря. Искам наше дете.

Надигна глава и я погледна в очите.

— Вълнуващо е. Никога преди не съм искал деца, но когато правя любов с теб, мисля само за това. Знаеш ли, Алисън, ти си всичко, за което съм мечтал. Не зная как съм живял толкова дълго без теб.

— Сигурен ли си, че не е само физическо привличане? — попита тя тревожно.

Той повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна по носа.

— Ако беше само физическо привличане, щях ли да искам да имаме деца?

Тя се усмихна облекчено и сложи ръката си върху гърдите му.

— Ще се омъжа за теб, когато кажеш, Джийн.

Той се поколеба.

— Има нещо, което трябва да знаеш. Може би трябваше да го кажа по-рано, преди да ти предложи брак — не бих могъл да те накарам да се омъжиш за мен, без да го знаеш.

Тя вдигна глава.

— Едва ли ще има значение. Какво е то?

— Баща ми — започна бавно, като наблюдаваше лицето ѝ, — истинският ми баща, имам предвид, е... в затвора.

Тя се засмя.

— Съжалявам. Но какво общо има това с моята бъдеща женитба?!

Той издиша тежко и стисна здраво ръката ѝ.

— Боже мой! Боях се до смърт да ти кажа.

— Но защо?

— Можеше да се изплашиш, че децата ще наследят гените му — отвърна той рязко. — Баща ми е крадец и цял живот е имал проблеми със закона.

Тя се облегна на гърдите му. Чувстваше се сигурно и приятно.

— Околната среда оказва голямо влияние върху оформянето на човешкия характер — каза тя сънливо. — Приспива ми се, след като ме любиш. Това нормално ли е?

Той я погледна изпитателно.

— Какво чувстваш към мен, скъпа моя?

— Аз... те желая — заекна тя засрамено.

Той бавно поклати глава.

— Сексът не е достатъчен за теб. Дори добрият секс. Не и точно за теб. Опитай пак!

Тя се поколеба. Беше ѝ трудно да разкрие сърцето си. Джийн прокара палец по устните ѝ.

— Трябва да си имаме доверие, нали? Аз ти казах най-болезнената си тайна.

Това беше вярно. Той ѝ се бе доверил, а тя все още не смееше. Пое дълбоко въздух и извърна очи към него.

— Обичам те, Джийн!

— Наистина ли? — попита той дрезгаво.

— С цялото си сърце — промълви тя.

Той сведе треперещи устни към нейните.

— Завинаги ли, малка моя?

— Завинаги — отвърна Алисън през сълзи.

Той я целуна нежно и се изправи. Седна на канапето и я сложи в скута си. Тя зарови глава в гърдите му и останаха така дълго време, докато той се реши да проговори.

— А сега ще ми разкажеш ли за родителите си?

Тя изтръпна.

— Не мога.

— Можеш, разбира се. Животът ни е едно цяло и няма нещо, което да не можеш да споделиш с мен. Разкажи ми за тях!

Тя помълча малко и започна да разказва. Разказа му за страните, в които бяха живели, за мизерните условия на съществуване, които бяха понасяли.

— Те винаги вярваха, че нещата ще се оправят. Когато провизиите ни свършваха, бяха убедени, че новите ще пристигнат навреме. И те пристигаха. Мама и татко наистина живееха с това, в което вярваха. Но един ден всичко се промени. Много, много бързо.

Той я притисна още по-силно до себе си.

— Сега си в безопасност. Каж ми какво се случи?

— Арестуваха ни, защото сме оказвали помощ на враговете — започна тя и ужасните спомени нахлуха в главата ѝ. — Заклучиха ни в

едно мазе за през нощта. Дори и тогава родителите ми бяха сигурни, че до сутринта правителствените войски ще дойдат и ще ни освободят. Но на следващата сутрин ни изведоха от мазето и заедно с няколко политически затворници ни изправиха до оградата. — Алисън преглътна мъчително. — Чуваше се стрелба и аз продължавах да вярвам, че ако се позабавят само няколко минути, войниците ще ни спасят. Но в този момент прозвуча първият изстрел. Падна баща ми, а после и майка ми. Аз затворих очи и чаках. — Тя потрепери и се притисна в него. — Куршумът профуча край главата ми и знаех, че следващият ще бъде точен. Но преди да ме улучи, от противоположната посока се чу стрелба, която спаси мен и останалите двама затворници... От Американското посолство ме върнаха със самолет в Щатите. От всичките ми познати можех да се доверя единствено на Уини, затова ѝ се обадох и тя ме покани тук.

Джийн благодари мислено на Бога за чудото, благодарение на което тя беше с него сега.

— Значи така попадна в Прайър?

Тя кимна, втренчила поглед през прозореца и въздъхна тежко.

— Беше кошмар. Все още понякога се събуждам нощем от крясъците си.

— Ако отново се събудиш, аз ще съм до теб, за да те успокоя — прошепна Джийн нежно. — Започваме от тази вечер.

— Но, Джийн...

Целувка запуши устата ѝ.

— Ще си тръгвам преди разсъмване. Никой, освен нас няма да знае. За Бога, скъпа, не знам как ще издържа да бъда далеч от теб, докато работя през деня! Защо искаш да ме мъчиш и през нощта?

— О, Джийн! — прошепна тя, тръпнейки.

— А работата ти, малка моя? Мисионерството? — попита малко по-късно.

— Не мога да се върна към нея — промърмори тя, без да уточнява причината. Не искаше да го кара да се чувства отново виновен. — Не мога да те моля да напуснеш дома си и да скиташ с мен по света. А не мога да отида без теб. Освен това... има голяма вероятност да съм бременна.

— Но това е чудесно! Искаш ли да имаме голямо семейство с много деца?

— Да, искам — отвърна тя сънливо. — Надявам се, че ще ги имаме.

— Дори и да не можем да ги създадем има толкова много деца, които ще са щастливи, ако са нужни някому! — усмихна се Джийн разпалено. — Осиновяването им прави хората родители, а не просто притежатели.

Алисън също се усмихна.

— Спи ми се.

— Твърде много секс — прошепна той. — Изтощих те.

Тя отвори очи и го погледна.

— Само временно. Харесва ми да ме любиш, Джийн!

Той пое дълбоко дъх.

— Аз също. И ще е по-добре да излезем оттук, преди да се е случило отново. Когато съм с теб, съм ненаситен!

— Надявам се, че ще останеш такъв и след като се оженим! — каза тя срамежливо.

— Разбира се — обеща Джийн. Стана на крака и вдигна Алисън от канапето. — Имам нещо за теб. Забравих да ти го дам в бързината.

Отвори чекмеджето и извади оттам малка кутийка. Отвори я, извади отвътре пръстен и го сложи на безименния ѝ пръст. Пръстенът беше красив — с диаманти, които образуваха овал.

— Искаш ли да носиш пръстен, когато се оженим? — попита той сериозно и с много обич.

— Разбира се — отговори тя. След това се усмихна дяволито. — Но щом аз ще нося твоя знак, ще трябва и ти да носиш моя. Ще ти купя пръстен!

Джийн се засмя весело.

— Пръстенът на Нелсън! Чудесно! Харесва ми как звучи. И никакви отклонения!

— Не забравяй какво си казал!

Алисън стисна ръката му. Все още не можеше да повярва, че животът ѝ се бе променил толкова много за съвсем кратко време. Кошмарите щяха да изчезнат. Беше сигурна в това.

И Джийн беше сигурен. Неговите собствени кошмари също изчезнаха, дори и най-ужасният. Алисън бе казала, че околната среда оказва голяма роля при оформянето на човешкия характер. Вероятно бе истина. Може би истинският му баща бе преживял труден период, с

който не бе могъл да се справи. Каквато и да беше причината, той не трябваше да допуска тя да обърка живота му. Можеше да живее и като осиновен Нелсън. Мари и Дуайт го обичаха, в това нямаше съмнение. С Дуайт щяха да разрешат всички проблеми, които им се изпречеха. Никога не се бе чувствал по-уверен в себе си, в бъдещето. Погледна Алисън и почувства как потъва в очите ѝ.

Следващата седмица Дуайт вече можеше да върви и заедно със сестра си и годеницата си отиде да свидетелства на малката церемония, след която Алисън Хетъуей се превърна в госпожа Джийн Нелсън. Тя бе облечена в обикновена бяла рокля и носеше букет от маргарити. Джийн бе убеден, че не съществува по-красива жена от нея. Каза ѝ го, след като се настаняха в хотела в Йелоустоунския национален парк, където щяха да прекарат част от медения месец.

— Най-странното е, че никой не разбра, че споделяхме едно легло, преди да се оженим — каза Алисън срамежливо.

— Споделяхме. Това беше всичко, което правехме — измърмори той с печална физиономия. — Заради твоята съвест. Е, малко и заради моята. Но беше хубаво, скъпа! Не съм и мечтал за нещо по-хубаво от това да те държа в прегръдките си цяла нощ, дори без да правим любов.

— Но сега вече никога няма да се разделим — прошепна тя и се сгуши в обятията му.

— Забеляза ли репортера? — попита Джийн.

— Този, когото събори в калната локва? — Тя се засмя неволно, като си спомни изненадата, изписана върху лицето на журналиста. — Странно. Най-накрая ме намери, но това вече нямаше значение. Информацията, която им трябваше, се разпространява официално и аз не съм нужна никому.

— Слава Богу! Значи няма да ни преследват повече.

— Съжалявам единствено, че родителите ми не можаха да ме видят омъжена.

— Аз също, малка моя — каза Джийн нежно. — Но се радвам, че си с мен!

Алисън се притисна до него.

— Искам ти да ме любиш този път — прошепна той в ухото ѝ.

— Но аз не знам как! — отговори тя смутено.

— Няма проблем. Ще те науча.

И го направи. Не спаха цялата нощ и се любиха така страстно, както никога досега. На сутринта лежаха изтощени в огромното легло, не можеха дори да се помръднат.

— Добро утро, госпожо Нелсън — каза тихо Джийн следобед. — Хубаво ли беше?

— Мислех, че ще умра — отвърна тя дрезгаво.

— Аз също — призна той. — И все още има опасност. Мисля, че гърбът ми е счупен.

— Женени сме само от двадесет и четири часа и вече се оплакваш — нацупи се тя.

— Това не бе оплакване — засмя се Джийн. — Ти си толкова красива! И вътрешно, и външно! Ти си моят живот, Алисън!

Тя се притисна към него.

— Няма да живея достатъчно дълго, за да ти докажа колко много те обичам!

Той я погали по косата.

— Сега се облечи! Не знам за теб, но аз умирам от глад.

— Аз също — отвърна Алисън с блеснали очи. — Не сме вечеряли. Не сме закусвали. Не си спомням и за обяд.

— И аз — засмя се той.

— Нищо чудно, че сме гладни.

— Така е. Хайде, ставай, мила моя!

След вечеря се разходиха из околностите и отново се прибраха в стаята.

— Утре е неделя — каза Джийн, когато си легнаха прегърнати на спалнята.

— Да, и какво?

Той въздъхна тихо и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Разбрах, че наблизо има църква. Не искаш ли да отидем?

Тя пое дълбоко дъх и седна в леглото.

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Наистина — отговори тихо той.

Тя избухна в сълзи. Знаеше какво означава това за него. Джийн избърса сълзите ѝ.

— Обичам те! Отсега нататък ще ходим заедно навсякъде, където и да е.

— Да — засмя се Алисън, изпълнена с щастие. — О, да!

След това положи глава върху гърдите му и няколко минути покъсно Джийн усети равномерното ѝ дишане.

Отвън се чуваше песента на птичка, която виеше гнездо. Звучеше успокояващо. Толкова години бе търсил място в живота, място, където да принадлежи на някого, да му подхожда. Сега го откри. А и той подхождаше много добре на Алисън, на нежното ѝ сърце. Затвори очи усмихнат. Дано не забрави да ѝ го каже утре сутринта!

Издание:

Даяна Палмър. Пръстенът на Нелсън
ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Американска. Първо издание

ISBN: 954-11-0408-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.